

HAPA DREJT JEZUSIT

ELLEN G. WHITE

Hapa Drejt Jezusit

1 — Dashuria e Perëndisë për njeriun.....	2
2 — Nevoja që mëkatarët kanë për Krishtin....	22
3 — Pendimi.....	38
4 — “RTëfimi.....	79
5 — “Shenjtërimi.....	93
6 — “Besim dhe Pranim.....	110
7 — “Prova e Dishepullizimit.....	131
8 — “Duke u rrituT me Krishtin”	157
9 — Puna dhe jeta.....	182
10 — “Njohuri prej PeTëndisë”	202
11 — Privilegji i Lutjes.....	221
12 — Si të veprojmë me dysTiimin.....	253
13 — Ngazëllim në Jezusin.....	277

1 — Dashuria e Perëndisë për njeriun

Natyra dhe Bibla na tregojnë për dashurinë e Perëndisë. Ati ynë në Oiej na jep jetë, mençuri dhe ngazëllim. Vështro elementët e mahnitshëm natyrorë dhe mendo mënyrat e ndryshme që natyra siguron për nevojat dhe lumturinë e të gjithë krijesave. Drita e diellit dhe shiu dëshmojnë dashurinë e Krijuesit, kodrat, detet dhe rrafshinat flasin për Të. Ai siguron nevojat e përditshme për çdo krijesë. Në psalmet e bukura, Davidi shkroi për Perëndinë:

“Sytë e të gjithëve shikojnë drejt Teje duke pritur dhe ti, u jep atyre ushqimin në kohën e duhur. Ti e hap dorën tënde dhe plotëson dëshirën e çdo qenieje të gjallë” (Psalmi 145:15-16).

Perëndia e krijoi Adamin dhe Evën përsosmërisht të shenjtë dhe të lumtur. Toka ishte e bukur kur doli prej duarve të Perëndisë. Nuk kishte asgjë të shkatërruar ose të vdekshme. Por Adami dhe Eva nuk iu bindën ligjit të Perëndisë, ligjit të dashurisë. Mosbindja solli trishtim dhe vdekje. Megjithatë Perëndia e

tregoi dashurinë e Tij edhe kur mëkati po shkaktonte vuajtje. Bibla thotë, se Perëndia e mallkoi tokën për të mirën e qënieve njerëzore (Zanafilla 3:17). Ai lejoi gjëmbat dhe barërat e këqia të rriteshin. Lejoi sprovat dhe shqetësimet që jetët e njerëzve të mbusheshin me punë dhe përkujdesje. Këto shqetësime ishin për të larguar njeriun nga rrënojat dhe turpi i shkaktuar nga mëkati.

Por kjo botë plot mëkat nuk është e gjitha vuajtje dhe dhembje. Vetë natyra na jep mesazhe shprese dhe ngushëllimi. Lulet rriten bashkë me

shkurret dhe trëndafilat mbulojnë gjëmbat. Fakti që “Perëndia është dashuri” dëshmohet nga çdo lule që çel dhe nga çdo fije bari, zogjtë e këndshëm që këndojnë melodinë e tyre të gëzueshme dhe të gjitha këto shfaqin përkujdesjen e Perëndisë për ne. Lulet shumëngjyrëshe që ëmbëlsojnë ajrin dhe pemët e larta e të blerta na kujtojnë se Ai dëshiron t'i bëjë të lumtur fëmijët e Tij. Bibla shpalos karakterin e Perëndisë. Zoti vetë na ka folur për dashurinë e Tij dhe mëshirën. Kur Moisiu u lut “Tregomë lavdinë Tënde” Zoti iu përgjigj: “Unë do të bëj që të kalojë para teje gjithë mirësia ime” (Eksodi

33:18-19 KJV). Mirësia e Zotit është lavdia e Tij. Perëndia kaloi pranë Moisiut dhe tha: “Zoti, Perëndia i përjetshëm, i mëshirshëm dhe i dhembshur, i ngadalshëm në zemërim, i pasur në mirësi dhe në besnikëri, që përdor mëshirën për mijëra njerëz, që fal padrejtësinë, shkejet dhe mëkatin” (Eksodi 34:6-7). Perëndia është gjithmonë i durueshëm dhe i mirë dhe na tregon dashurinë e Tij të qëndrueshme (Jona 4:2; Mikea 7:18). Perëndia i ka udhëhequr zemrat tona drejt Tij në mënyra të ndryshme. Ai provoi të na tregonte për Vetën e Vetë nëpërmjet natyrës

dhe dashurisë më të thellë dhe të pastër që mund të njohë zemra e njeriut. Por kjo ende nuk e tregon plotësisht dashurinë e Tij për ne. Edhe pse Perëndia na ka dhënë gjithë këto prova, Satanai, armiku i Perëndisë, i ka verbuar mendjet e njerëzve, kështu që ata të tmerrohen prej Perëndisë dhe të mendojnë se Ai është i ashpër dhe i pamëshirshëm. Satanai përpiqet t'i bëjë njerëzit që të mendojnë se Perëndia është një gjykatës i ashpër dhe mizor. Ai thotë, se krijuesi ruan rastin kur njerëzit mëkatojnë dhe kështu të mund t'i ndërshkojë ata. Për t'i treguar njerëzve se të gjitha

këto nuk janë të vërteta, Jezusi erdhi të jetojë në këtë botë.

Ai dëshironte që njerëzit të njihnin dashurinë e pafund të Perëndisë.

Biri i Perëndisë erdhi nga qielli për t'u dhënë njerëzve një pamje më të qartë të Atit. “Askush s'e pa kurrë Perëndinë, kurrë; i vetëmlinduri Bir që është në gjirin e T'et, është Ai që e ka bërë të njohur” (Gjoni 1:18).

“Asnjëri nuk e njeh Birin, përveç Atit, dhe asnjëri nuk e njeh Atin, përveç Birit dhe atij, të cilit Biri do t'ia zbulojë” (Mateu 11:27). Kur njëri nga dishepujt i tha Jezusit: “Na e trego Atin” Jezusi i tha:

“Ka kaq kohë që unë jam me ju dhe ti nuk më ke njohur akoma, o Filip? Kush më ka parë mua, ka parë Atin; si vallë po thua: “Na e trego Atin” (Gjoni 14:8-9). Jezusi foli rreth punës së Tij në këtë tokë. Ai tha: “Fryma e Zotit është mbi mua, sepse Ai më vajosi për të ungjillizuar të varfërit; Ai më dërgoi për të shëruar ata që e kanë zemrën të thyer, për të shpallur çlirimin e të burgosurve edhe kthimin e të parit të verbërve, për të çliruar përsëri të shtypurit” (Luka 4:18). Kjo ishte puna e Tij. Ai shkoi kudo të bënte mirë dhe shëroi të gjithë të sëmurët

nga Satanai. Në fshatra të tërë nuk u dëgjuan më klithma dhembjeje, sepse Ai kaloi nëpër to dhe shëroi të gjithë të sëmurët. Vepra e Jezusit tregoi, se Ai ishte dërguar nga qielli. Në çdo vepër të jetës së Tij pasqyrohej dashuria, mëshira dhe dhembshuria. Zemra e Tij ishte e mbushur plot me dashuri për njerëzit. Biri i Perëndisë u kthye në njeri që të mund të ndihmonte njerëzit. Më të varfërit dhe të përulurit nuk ndruheshin t'i afroheshin Atij. Edhe fëmijët e vegjël donin të rrinin afër Tij, ata kënaqeshin kur qëndronin në prehërin e Jezusit dhe shihnin

fytyrën e Tij të dashur dhe mendimtare. Jezusi nuk mbajti asnjë të fshehtë dhe gjithnjë fliste me dashuri, Ai ishte i sjellshëm, i mirë dhe i përzemërt me të tjerët. Nuk ishte asnjëherë nevrrik, apo i ashpër dhe kurrë nuk foli me ashpërsi të tepruar. Ai kurrë nuk lëndoi ndokënd, apo të qortonte njerëzit për dobësitë e tyre. Jezusi tha të vërtetën, por gjithnjë me dashuri.

Ai foli kundër shtirjes, mosbesimit dhe mëkatit, por kur i duhej të fliste prerazi dhe në mënyrë direkte, gjithnjë në tonin e Tij, dallohej trishtim. Jezusi qau për qytetin që e

donte shumë, sepse nuk e pranonte Atë si rrugën e vetme, të vërtetën dhe jetën. Njerëzit u kthyen kundër Shpëtimtarit të tyre, por Ai gjithnjë i pa me dashuri dhe mëshirë. Jezusi nuk jetoi për Vetën e Vet, por vëmëndja e Tij ishte e përqëndruar tek të tjerët. Çdo njeri ishte i çmuar për Të. Ai u kujdes me plot dashuri për çdo pjesëtar të familjes së Perëndisë duke i konsideruar të gjitha qëniet njerëzore si persona që kishin nevojë për shpëtim. Jeta, që Jezusi jetoi, shpalos karakterin e Tij dhe gjithashtu, na zbulon karakterin e Perëndisë. “Lumenj dashurie qiellore rrjedhin nga

zemra e Perëndisë drejt nesh
nëpërmjet Birit të Tij. Jezus i
dhembshuri, Shpëtimtari
mëshirëplotë, Perëndia u shfaq në
mish” (1Timoteut 3:16). Jezusi jetoi,
vuajti dhe vdiq të na shpëtonte ne.
Ai u kthye në “Njeriun e
Dhembjeve” që ne të jetonim në
gëzim të përjetshëm. Perëndia e la
Birin e Tij të dorëzonte lavdinë e
parajsës dhe të vinte në një botë të
mbuluar nga mëkati. Zoti e la
Jezusin të vinte në një botë të
errësuar nga hija e vdekjes. Ai lejoi
Birin e Vet të largohej nga prezenca
e Tij dhe nga adhurimi i engjëjve. E
la që të vuante turpin, urrejtjen dhe

vdekjen. “Ndëshkimi për të cilin kemi pagën, është mbi Të dhe për shkak të vurratave të Tij, ne jemi shëruar” (Isaia 53:5).

Shiheni Jezusin në shkretëtirë, në Gjetsemani dhe në kryq. Biri i përsosur i Perëndisë mori mbi Vete peshën e mëkatit. Ai kishte qenë një me Perëndinë, por në kryq Ai ndjeu ndarjen e tmerrshme që mëkati bën midis Perëndisë dhe njeriut dhe prej kësaj nga shpirti i Tij doli një thirrje e dhembshme: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?” (Mateu 27:46) Ajo ç'ka ia theu zemrën ishte pesha e

mëkatit, fuqia e tij e tmerrshme që ndan mëkatarin nga Perëndia. Por Biri i Perëndisë nuk e dha jetën e Tij që të bënte Atin e Tij të na donte. Ai nuk vdiq që pastaj Perëndia të mund të na shpëtonte, Jo, jo! “Sepse Perëndia e deshi aq botë sa dha Birin e Tij të vetëmlindurin” (Gjoni 3:16). Perëndia na do jo, sepse Krishti vdiq për ne! Ai ia dha Birin e Tij vdekjes, sepse Ai na deshi. Nëpërmjet Krishtit Perëndia derdhi dashurinë e Tij të pafundme mbi një botë mëkatare. “Zoti i bëri miq qëniet njerëzore nëpërmjet Krishtit” (2 Korintasve 5:19). Perëndia vuajti bashkë me Birin e Tij. Me dhembjen

në Gjetsemani dhe me vdekjen në kryq Perëndia pagoi çmimin për shpëtimin tonë. Jezusi tha: “Prandaj Ati më do, sepse Unë e lë jetën time që ta marr përsëri” (Gjoni 10:17). Kjo është pra: “Ati im ju deshi aq shumë, sa që Ai më do mua edhe më tepër, sepse dhashë jetën për t’ju shpenguar. Unë shleva mëkatet në vëndin tuaj dhe prej kësaj jam më afër Atit se më parë, që Perëndia të vazhdojë të shpëtojë mëkatarë, të cilët besojnë në mua”.

Vetëm Biri i Perëndisë mund të na shpëtojë. Vetëm Ai që është Një me Atin mund të na tregojë për të.

Vetëm Ai mund të na e tregojë se sa e madhe dhe e thellë është dashuria e Zotit. Asgjë tjetër, përveç sacrificës së Krishtit për ne, mund të na e tregojë se sa shumë i do Perëndia mëkatarët. “Perëndia e deshi aq botën sa dha Birin e Tij të vetëmlindurin” (Gjoni 3:16). Ai e dha Krishtin të jetonte midis njerëzve, të mbante mëkatet dhe borxhet e tyre dhe të vdiste për ta. Perëndia ia dha Birin e Tij kësaj bote, duke u kthyer në njeri, Krishti do të kuptonte se si ndiheshin qëniet njerëzore dhe çfarë nevojash kishin. Ai ishte në unitet me Perëndinë, por gjithnjë do të ishte i

lidhur me qëniet njerëzore. “Jezusi nuk turpërohet t'i quajë ata familjen e Vet” (Hebrenjtë 2:11). Jezusi është sakrifica jonë, Avokati ynë, vëllai ynë që qëndron në formën njerëzore përpara fronit të Atit të Tij. Në këtë formë Ai do të jetë përherë në unitet me qëniet njerëzore që Ai shpëtoi. Ai është Biri i njeriut, dhe e bëri gjithë këtë për të na ngritur nga rrënojat e mëkatit që ne të mund të reflektojmë dashurinë e Perëndisë dhe të ndajmë gëzimin e jetesës së Perëndishme. Duke dhënë Birin e Tij të vdesë për ne, Ati ynë qiellor bëri një sakrificë të madhe dhe pagoi një çmim të lartë për të na

shpenguar. Një çmim i këtillë duhet të na ndihmojë të kuptojmë se çfarë shpreson Perëndia që ne të bëhemi nëpërmjet Krishtit. Apostulli Gjon pa se sa e madhe, e thellë dhe e gjerë është dashuria e Perëndisë dhe ai donte të tregonte rreth saj, por nuk mund të gjente fjalët për ta përshkruar. Kështu Ai tha: “Shikoni se sa shumë na ka dashur Perëndia! Dashuria e Tij është kaq e madhe sa ne jemi quajtur Bijtë e Perëndisë” (1 Gjoni 3:1).

Ç'vlerë të lartë vendos kjo mbi ne!
Duke mëkatuar qëniet njerëzore
kthehen në mjete të Satanait. Por

nëpërmjet besimit në Krishtin dhe në vdekjen e Tij, ne mund të bëhemi fëmijët e Perëndisë. Duke marrë parasysh natyrën njerëzore, Krishti i vendos mëkatarët aty ku ata mund të bëhen të vlefshëm për emrin “Bij të Perëndisë.” Nuk ka dashuri që mund të krahasohet me këtë, bijtë e Mbretit qiellor! Premtim i çmuar! Sa mrekulli të mendosh rreth dashurisë së madhe të Zotit për një botë që nuk e dëshoi atë! Të menduarit rreth dashurisë së Perëndisë, na bën të ndihemi shumë të përulur. Ky mendim, ashtu siç tregohet nga vdekja e Jezusit, duhet të na i çojë mendjet tona afër

Perëndisë. Sa më shumë studiojmë karakterin e Perëndisë dhe sa më shumë vazhdojmë të shohim drejt kryqit, aq më tepër ne shohim mëshirën e Perëndisë, dhembshurinë dhe faljen. Ne shohim se dashuria e Tij e pafundme , është shumë më e madhe nga dashuria e një nëne për fëmijën e saj të pabindur.

2 — Nevoja që mëkatarët kanë për Krishtin

Adami dhe Eva u krijuan me mendje të përsosura dhe fuqi madhështore. Mendimet e tyre ishin të pastra dhe qëllimet e tyre të shenjta. Por kur ata zgjodhën të mos t'i bindeshin Perëndisë, mendimet e tyre ndryshuan. Dashuria për veten mori vendin e parë para dashurisë për Perëndinë. Mëkati i bëri ata aq të dobët sa nuk mundeshin t'i rezistonin fuqisë të së keqes vetëm. Ata ishin skllëvërit e Satanait edhe mund të kishin mbetur përgjithnjë skllëvër, në qoftë se Perëndia nuk

do t'i ndihmonte. Satanai donte ta prishte planin që Perëndia kishte, kur ia krijoi burrin dhe gruan.

Satanai donte ta mbushte botën me probleme dhe vdekje dhe më pas gjithë këtë ligësi ta përdorte kundër Perëndisë që ta fajësonte për krijimin e qënieve njerëzore.

Përpara se të mëkatonin , Adami dhe Eva ndjenin kënaqësi kur flisnin me Perëndinë. Ata ishin të lumtur të qëndronin me të, sepse “Ai është çelësi që hap të gjitha thesaret e fshehura të diturisë dhe të njohjes” (Kolosianëve 2:3).

Por pasi mëkatuan, ata nuk gjetën lumturi në të qenurit të shenjtë dhe u përpoqën të fshiheshin prej Perëndisë. Mëkatarët sot bëjnë të njejtën gjë, sepse ata nuk duan gjërat që Perëndia i do. Ata nuk ndiejnë kënaqësi të jenë me Perëndinë ose të flasin me Të në lutje. Në qoftë se Perëndia do t'i lejonte ata të hynin në parajsë, ata nuk do të ishin të lumtur atje, nuk do të gëzoheshin të qëndronin me Perëndinë, ose të kalonin kohën me Engjëjt e Shenjtë. Në parajsë mbretëron dashuria vetëmohuese. Atje çdokush e do Perëndinë, sepse Ai i do ata. Por dashuria e

Perëndisë nuk do t'i përgjigjet zemrës së një mëkatari. Mendimet dhe mënyrat e një mëkatari do të jenë të ndryshme ndaj mendimeve të njerëzve pa mëkat që do të jetojnë në parajsë dhe ai do të jetë gjithmonë i pakënaqur. Mëkatari do të dojë të fshihet prej Jezusit, prej dritës dhe qendrës së lumturisë në parajsë. Mëkatarët nuk janë përjashtuar nga parajsa prej urdhërit hyjnor, por janë përjashtuar nga mospërshtatja e vetë atyre për të jetuar atje. Lavdia e Perëndisë do të jetë për ta një zjarr që djeg. Ata do të dëshirojnë të vdesin që të mos shohin fytyrën e

Jezusit që vdiq për t'i shpëtuar. Nuk është e mundur që ne vetë të shpëtojmë prej fuqisë së mëkatit. Zemrat tona janë plot mëkat dhe ne nuk mund t'i ndryshojmë. “Kush mund të nxjerrë një gjë të pastër nga një gjë e papastër” (Jobi 14:4). Në fakt mendja e kontrolluar nga mishi është armiqësi kundër Perëndisë, sepse nuk mund t'i nënshtrohet ligjit të Perëndisë (Romakëve 8:7). Edukimi, sjellja e mirë dhe fuqia e vullnetit të gjitha kanë vëndin e tyre për të na ndihmuar të bëjmë të mirën. Por të gjitha këto nuk na e ndryshojnë dot jetën dhe as nuk na e pastrojnë zemrën. Vetëm një jetë e

re nga lart dhe një fuqi që depërton brenda nesh mund të na ndryshojë nga të qënurit mëkatar, në të shenjtë. Ajo fuqi është Krishti. Vetëm hiri i Tij mund t'u japë jetë shpirtave tanë të vdekur dhe të na çojë drejt Perëndisë dhe shenjtërisë. Shpëtimtari tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them që, nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë” (Gjoni 3:3). Vetëm, nëse dikujt i jepet një zemër e re prej Perëndisë me dëshira dhe qëllime të reja. Disa besojnë se mund të zhvillojnë dhe ushqejnë të mirën që ndodhet në ta, por kjo ide është e gabuar dhe të udhëheq drejt

vdekjes së përjetshme. “Dhe njeriu natyror nuk i rrok gjërat që janë të Frymës së Shenjtë; sepse për të janë marrëzi dhe nuk mund t'i njohë, sepse ato gjykohen frymërisht” (1 Korintasve 2:14). Jezusi tha, “Mos u mrekullo që të thashë: Duhet të lindni përsëri” (Gjoni 3:7). Është shkruar për Krishtin: “Në Atë ishte jeta dhe jeta ishte drita e njerëzve” (Gjoni 1:4). “Dhe në asnjë tjetër nuk ka shpëtim, sepse nuk ka asnjë emër tjetër nën qiell që u është dhënë njerëzve me anë të të cilit duhet të shpëtohemi” (Veprat e Aposujve). Ne shohim dashamirësinë e Perëndisë dhe keqardhjen e tij

atërore, shohim se ligji i Tij është i mençur,i drejtë dhe i mirë. Është një ligj dashurie, por asnjëherë nuk është e mjaftueshme për ne që të shohim dhe të njohim gjithë këtë. Apostulli Pal e dinte kur tha: “Unë e pranoj që ligji është i mire. Kështu ligji është i shenjtë dhe urdhërimi i shenjtë,i drejtë dhe i mirë” (Romakëve 7:12,16). Por edhe pse Pali e dinte këtë, ai u ndje i pa shpresë dhe i hidhëruar. Ai tha: “Unë jam i mishtë ,i shitur mëkatit si skllav” (Romakëve 7:14). Pali dëshironte të ishte i pastër dhe i drejtë me Perëndinë, por duke ditur se nuk kishte fuqi ta ndryshonte

veten, thirri: “Oh, ç'njeri i mjerë që jam!” Kush do të më çlirojë nga ky trup i vdekjes? (Romakëve 7:24) Kjo thirrje e trishtuar ka dalë nga zemrat e trazuara në të gjitha vendet dhe kohërat. Ka vetëm një përgjigje për çdo njeri: “Ja, Oengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës” (Gjoni 1:29). Perëndia ka provuar në mënyra të ndryshme për t'ua bërë të qartë këtë të vërtetë të gjithë atyre që duan të lirohen prej mëkatit. Pasi Jakobi mashtroi atin e tij dhe vodhi bekimin që i takonte vëllait të tij Esaut, atij i duhej të largohej nga shtëpia. Ai ishte i vetëm dhe larg prej familjes së tij, por vetëm një

mendim e shqetësonte atë më shumë nga të tjerët. Ai kishte frikë se mëkati i tij e kishte larguar prej Perëndisë. I trishtuar, Jakobi u mbështet në tokën e thatë e të zhveshur për të pushuar. Kodra të vetmuara ndodheshin përreth tij dhe sipër, qiejt e ndritshëm e të yjëzuar.

Kur ra të flinte, ai pa në endërr një dritë që e rrethonte, pa një shkallë që arrinte deri në portat e parajsës. Engjëjt ngjiteshin dhe zbrisnin në shkallë dhe prej lavdisë lart, Jakobi dëgjoji një zë që foli një mesazh sigurie dhe shprese. Ky mesazh prej

qiellit iu përgjigj nevojës që kishte zemra e ti. Atij iu zbulua, se nëpërmjet Shpëtimtarit të tij, Jakobi një mëkatar, të bëhej përsëri mik me Perëndinë. Jakobi ishte mirënjohës dhe i lumtur për këtë. Shkalla në ëndrrën e Jakobit përfaqësonte Jezusin, i Cili është i vetmi që mund të bashkojë Perëndinë me njerëzit. Krishti po fliste për ëndrrën e Jakobit, kur Ai i tha Natanaelit: “Ju do të shihni qiellin e hapur dhe engjëjt e Perëndisë duke u ngjitur dhe duke zbritur mbi Birin e Njeriut” (Gjoni 1:51). Kur Adami dhe Eva mëkatuan, u larguan prej dashurisë dhe miqësisë së

Perëndisë. Ata e larguan veten e tyre prej Tij dhe nuk mund të flisnin më me Perëndinë. Por nëpërmjet Krishtit, toka lidhet përsëri me qiellin, Jezusi bëri një urë midis tokës dhe qiellit, kështu që engjëjt mund të ndihmojnë dhe ngushëllojnë njerëzit. Ai mori mëkatarët, të dobët, të paaftët dhe i bëri që të preknin Burimin e fuqisë së pashtershme. Kemi shumë nevojë për ndihmën e Perëndisë në çdo gjë që përpiqemi të bëjmë. Çdo përpjekje që mundohemi të bëjmë për njerëzit që të kenë një jetë më të mirë, kthehet në hiç pa ndihmën nga lart. Perëndia është shpresa e

vetme per mëkatarët dhe çdo e mirë dhe dhuratë e përsosur që na jepet, vjen prej së larti (Jakobi 1:17). Pa Perëndinë, ne nuk mund të kemi karakter vërtet të mirë. Udhë e vetme drejt Perëndisë është Krishti: “Unë jam udhë, e vërteta dhe jeta ; askush nuk vjen tek Ati, përveçse nëpërmjet meje” (Gjoni 14:6). Perëndia ka një interes të thellë e të veçantë për fëmijët e tij tokësorë. Dashuria e Tij për ne është më e fortë se çdo dashuri tjetër. Duke dhënë Birin e Tij, Perëndia ka derdhur mbi ne të gjithë parajsën në një dhuratë të vetme. Jezusi jetoj dhe vdiq. Tani Ai është Prifti ynë i

lartë dhe i fuqishëm. Engjëjt qiellorë po punojnë për të na shpëtuar. Një Baba i dashur dhe Fryma e Shenjtë janë duke punuar për shpëtimin tonë. Le të kalojmë kohë dhe të mendojmë për sakrificën madhështore që Shpëtimtari bëri për ne, le të falenderojmë me gjithë zemër për punën që parajsa po bën për të shpëtuar të humburit. Perëndia po bën gjithçka që Ai mundet për të na sjellë përsëri në shtëpinë e Tij. Krishti ofron një shpërblim të madh për ata që bëjnë të drejtën. Ai premtori lumturi në qiell, ku përgjithmonë ne do të zhvillohemi në mendje, shpirt dhe

trup. Ne do të kënaqemi në shoqërinë e engjëjve dhe do të ndajmë dashurinë e Perëndisë dhe Birit të Tij. Sigurisht që këto shpërblime janë të mjaftueshme për të na bindur t'i japim zemrat tona Krijuesit dhe Shpëtimtarit tonë. Nga ana tjetër, fjala e Perëndisë na paralajmëron të mos i shërbejmë Satanait, duke na thënë se mëkati shkatërron karakterin dhe si pasojë sjell vdekjen e përjetshme. Në fund të botës, Perëndia do të shkatërrojë gjithë mëkatin.

Le të kujtojmë mëshirën e Perëndisë. Çfarë mund të bënte më

tepër Perëndia? T'i drejtojmë zemrat
tona në marrëdhënie të drejtë me
Atë që na deshi aq shumë. Le ta
pranojmë dashurinë e Perëndisë
dhe udhën në të cilën mund të
ndryshohemi e të bëhemi si Ai. Më
pas do të miqësohemi dhe do të
ndjehemi me të vërtetë në shtëpinë
tonë, me Atin dhe Birin.

3 — Pendimi

Si mundet një person të jetë i drejtë me Perëndinë? Si mundet mëkataritë bëhet i drejtë? Vetëm nëpërmjet Krishtit, ne mund të gjejmë harmoni me Perëndinë dhe të mund të bëhemi të shenjtë. Por si mund të vijmë tek Krishti? Shumë njerëz e bëjnë këtë pyetje. Turma e njerëzve në Ditën e Rrëshajëve panë se sa mëkatarë të mëdhenj ishin. Ata pyetën Pjetrin dhe apostujt: “Vëllezër, ç' duhet të bëjmë?” (Veprat e Apostujve 2:37) Atëherë Pjetri u tha atyre: “Pendohuni dhe secili nga ju le të pagëzohet në emër të Jezus

Krishtit për faljen e mëkateve dhe ju do të merrni dhuratën e Frymës së Shenjtë” (Veprat e Apostujve 2:38). Pak ditë më vonë, ai iu përgjigj të njëjtës pyetje duke thënë: “Pendohuni, pra, dhe kthehuni, që të shlyhen mëkatet tuaja dhe që të vijnë kohët e flladit nga prania e Zotit” (Veprat e Apostujve 3:19). Të pendohesh, do të thotë të të vijë keq për mëkatin e kryer dhe të largohesh prej tij. Nuk mund të heqim dorë prej mëkatit, nëqoftëse nuk e shohim, se sa i dëmshëm dhe i papastër është. Në jetën tonë nuk do të ketë ndryshim të vërtetë deri në momentin që do të ndalojmë së

dashuri mëkatin dhe të vendosim të largohemi prej tij. Shumë e shumë njerëz nuk e kuptojnë se ç'është pendimi në të vërtetë.

Miliona njerëz ndihen keq që kanë mëkatuar. Madje, ata mundohen ta ndryshojnë këtë mënyrë sjelljeje, sepse kanë frikë prej vuajtjes dhe pasojave që shkakton ky veprim. Por ky nuk është pendim i vërtetë, nuk është ai pendim për të cilin flet Bibla. Këta njerëz ndihen keq, sepse mëkati i bën të vuajnë, por në të vërtetë atyre nuk u vjen keq për mëkatin në vetvete. Esaut i erdhi keq sepse ai e humbi përgjithmonë

bekimin dhe pasurinë e të atit për shkak të mëkatit të tij. Balaami ishte i frikësuar, kur ai pa engjëllin që qëndronte para tij me një shpatë në dorë. Ai tha: “Unë kam mëkatuar”, sepse ai kishte frikë për jetën e tij. Por atij nuk i erdhi keq në të vërtetë për mëkatin e tij dhe nuk e ndryshoi mendjen ose të ndiej fajtor për planin e tij të lig. Juda Iskarioti e shiti Zotin e tij tek ata që kishin planifikuar ta vrisnin Atë. Më pas ai thirri: “Mëkatova duke tradhëtuar gjakun e pafaj” (Mateu 27:4). Ky rrëfim u ndikua prej zemrës së tij fajtores dhe nga frika e tmerrshme e ndëshkimit. Ai kishte frikë se do t'i

duhej të vuante për shkak të asaj që kishte bërë, por nuk ndjeu hidhërim të thellë në zemër që e shiti Birin e përsosur të Perëndisë të vdiste. Atij nuk i erdhi keq që u largua prej Jezusit, të shenjtit të Izraelit. Kur faraoni, mbreti i Egjiptit po ndëshkohej nga Perëndia, ai ishte i gatshëm të thoshte që kishte mëkatuar,. sepse ai donte t'i shpëtonte dhembjes dhe humbjeve të mëtejshme. Por sapo vuajtjet ndalonin, ai kthehej përsëri kundra Perëndisë.

Të gjithë këtyre njerëzve u vinte keq se mëkati sillte pasoja të këqija, por

ata nuk ndiheshin keq për mëkatin në vetvete. Kur ndikohemi nga influenza e Shpirtit të Shenjtë, na zgjohet ndërgjegja. Ne fillojmë të shohim se sa i gjerë dhe i shenjtë është ligji i Zotit dhe se ky ligj është baza e qeverisë së Perëndisë në qiell dhe në tokë. Jezusi “Ishte drita e vërtetë që ndriçon çdo njeri që vjen në botë” (Gjoni 1:9). Ndriçon dhe zbulon mendimet dhe vendet më të fshehta të mendjes tonë. Ne shohim se sa i drejtë është Perëndia dhe ndihemi të frikësuar të dalim fajtor dhe të papastër përpara hetuesit të zemrave. Më pas ne shohim dashurinë e Perëndisë, bukurinë e

shenjtërisë dhe gëzimin e dëlirësisë së Tij. Ne dëshirojmë të bëhemi të pastër që të mund të bëhemi përsëri miq me Perëndinë. Lutja e Davidit, pasi ai kishte mëkatuar rëndë, na tregon se çdo të thotë pendim i vërtetë. Pendimi i tij ishte i thellë dhe i sinqertë. Ai nuk u përpoq t'i shpëtonte pasojave të asaj që kishte bërë. Davidi pa se mëkati i tij ishte i rëndë dhe zemra e tij e papastër. Ai e urreu mëkatin e tij dhe u lut jo vetëm për falje, por edhe për një zemër të pastër. Davidi dëshironte gëzimin e shenjtërisë dhe të kthehej në harmoni me Perëndinë. Ai shkroi: “Lum ai, të cilit i kanë falur

shkeljen, ai, të cilit i kanë mbuluar mëkatin; lum ai njeri, të cilin Zoti nuk e padit për paudhësi dhe në frymën e të cilit nuk ka vend mashtrimi” (Psalmi 32:1-2).

“Ki mëshirë për mua, o Perëndi, sipas mirësisë Sate,- për dhembshurinë e madhe që ke, fshiji të gjitha të ligat që kam bërë... sepse i pranoj të ligat që kam bërë, dhe mëkati im më rri gjithnjë para ... Më pastro me hisop dhe do të jem i pastruar, më laj dhe do të jem më i bardhë se bora ... O Perëndi, krijo tek unë një zemër të pastër dhe përtëri tek unë një frymë të

patundur. ... Kthemë gëzimin e shpëtimit dhe përkrahmë me frymë dashamirës ... Çliromë nga gjaku i derdhur, o Perëndi, Perëndi e shpëtimit tim dhe gjuha ime do të kremtojë tërë gaz drejtësinë tënde!” (Psalmi 51:1-14) Pendimi i këtillë arrin përtej mundësive tona dhe vjen vetëm prej Krishtit, i cili shkoi në qiell dhe na dha ne dhurata shpirtërore. Shumë njerëz nuk e kuptojnë pendimin, kështu ata dështojnë në marrjen e ndihmës që Krishti dëshiron t'u japë atyre. Ata mendojnë se nuk mund të shkojnë drejt Krishtit, në qoftë se nuk pendohen në fillim. Ata besojnë se

pendimi përgatit rrugën për faljen e mëkateve të tyre. Është e vërtetë që një person duhet të pendohet para se ai të falet, po vetëm nëse ai pendohet në të vërtetë për mëkatin e Tij, do të ndjejë nevojën e Shpëtimtarit. Por a duhet që një mëkatar të presë që t'i falen mëkatet para se ai të shkojë tek Krishti? A e mban mëkatarin nevoja e pendimit larg nga Shpëtimtari? Bibla nuk na mëson, se mëkatarin duhet të pendohet përpara se ai të mund të pranojë ftesën e Krishtit. “Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe Unë do t'ju jap çlodhje” (Mateu 11:28).

Hiri i Krishtit dhe fuqia e Tij e udhëheqin një person drejt pendimit të vërtetë. Pjetri e bëri të qartë, kur ai tha për Jezusin: “Perëndia e lartësoi me të djathtën e Vet dhe e bëri Princ dhe shpëtimtar për t'i dhënë Izraelit pendimin dhe faljen e mëkateve.” (Veprat e Apostujve 5:31) Shpirti i Krishtit na udhëheq drejt pendimit dhe faljes prej Perëndisë dhe çdo dëshirë e drejtë vjen nga Krishti. Ai është i vetmi që mund të na bëjë ta urrejme mëkatin. Çdo herë që ndiejmë nevojë për vërtetësi dhe pastërti dhe çdo herë që shohim mëkatshmërinë

dhe papastërtinë tonë, ne mund ta kuptojmë se Shpirti i Shenjtë po punon në zemrat tona. Jezusi tha: “Dhe Unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t'i tërheq të gjithë tek Unë” (Gjoni 12:32). Mëkatarëve u duhet treguar, se Krishti vdiq për mëkatet e botës dhe ndërsa shohim Birin e Perëndisë në kryq, ne fillojmë të kuptojmë planin e Perëndisë për të na shpëtuar dhe më pas mirësia e Perëndisë të na udhëheqë drejt pendimit. Kur Krishti vdiq për mëkatarët, Ai tregoi një dashuri shumë më të madhe nga ç'mund ta kuptojmë ne. Por ndërsa e shohim këtë dashuri,

ajo na prek zemrat dhe mendjet dhe ne pendohemi për mëkatin e bërë. Ndonjëherë, mëkatarëve u vjen turp për veprimet e tyre të mëkatshme dhe heqin dorë prej zakoneve të këqia, por ata e bëjnë këtë pa e ditur se po drejtohen për te Krishti. Sa herë që ata kanë një dëshirë të mirë për të ndryshuar, është fuqia e Krishtit që vepron në ta. Shpirti i Tij influencon mendjet e tyre dhe i ndihmon ata të kenë një jetë më të mirë. Kur Krishti i drejton mëkatarët të shohin në kryqin e Tij, ata i vret ndërgjegja që mëkati i tyre i shkaktoi Atij vdekjen. Mëkatari sheh se sa i tmerrshëm është mëkati

dhe fillon të kuptojë diçka rreth drejtësisë së Krishtit. Shumë pyetje e mendojnë dhe pyet brënda zemrës së vet: “Ç’është mëkati? Përse duhej që Krishti të vdiste? A ishte nevoja për gjithë këtë dashuri dhe vuajtje që ne të shpëtoheshim? A vuajti Ai të gjitha këto që ne të mund të kishim jetë të përrjeshme? Mëkatarin mund ta mohojë dashurinë e Perëndisë dhe të refuzojë Krishtin, por nëqoftëse ai nuk bën qëndresë, do të shkojë drejt Tij. Ai do të mësojë drejt planit të Perëndisë për shpëtimin e mëkatarëve, do të vijë drejt kryqit dhe do të pendohet për mëkatet që i

shkaktuan vuajtje Birit të dashur të Perëndisë. Ai Perëndi që kontrollon të gjitha forcat e natyrës, i flet edhe zemrave njerëzore. Ai u jep atyre një dëshirë të madhe për diçka që ata vetë nuk e kanë. Gjërat e botës nuk mund ta plotësojnë këtë dëshirë. Përëndia po u tregon njerëzve të gjejnë hirin e Krishtit dhe gëzimin e shenjtërisë. Vetëm kjo mund të sjellë prehje dhe paqe. Shpëtimtari ynë përpiqet gjithmonë që t'i largojë mëndjet e njerëzve nga kënaqësitë e botës dhe t'i drejtojë ato drejt bekimeve të mrekullueshme që mund të falë Krishti. Ai u thotë këtyre njerëzve

që përpiqen të gjejnë ujë në burimet e thara të botës: “Eja, dhe ai që ka etje, le të vijë, dhe ai që do, le të marrë si dhuratë ujin e jetës” (Zbulesa 22:17).

Në qoftë se dëshiron diçka më të mirë se ajo çka mund të ofrojë bota, është Perëndia që po të flet. Kërkoj Atij të të japë pendimin dhe të tregojë dashurinë e pafundme të Krishtit dhe pastërtinë perfekte. Jeta e shpëtimtarit e bën të qartë se ligji i Perëndisë është i bazuar në dashurinë për Zotin dhe të tjerët. Jezusi jetoj për të qënë vetëmohues, i dashur dhe i mirë. Pra, ndërsa ne

shohim drejt shpëtimtarit dhe drejtësisë së Tij që bie mbi ne, kuptojmë se sa mëkatarë jemi në të vërtetë. Ashtu si Nikodemi ne mund të ndjejmë se jetët tona janë të vlefshme dhe se nuk është e nevojshme të përulemi përpara Perëndisë si një mëkatar i zakonshëm. Por kur drita e Krishtit shkëlqen në zemrat tona, ne shohim se nuk jemi të pastër. Ne shohim se jemi armiq të Perëndisë dhe se çdo veprim që bëjmë në jetë është egoist. Kur ne shohim drejtësinë e Tij, ne kuptojmë se “Të gjitha veprimet tona të drejtësisë janë si një rrobë e ndotur” (Isaia 64:6).

Vetëm sakrifica e Krishtit mund të na i largojë mëkatet dhe të na pastrojë plotësisht. Vetëm Krishti mund të ndryshojë jetën tonë deri në atë pikë sa të bëhemi të ngjashëm me të. Një rreze drite prej lavdisë së Perëndisë zbulon çdo defekt dhe dobësi të karakterit tonë. Një vëzhgim përgjithësues prej shenjtërisë së Krishtit, bën që jetët tona të duken të papastrat dhe tregojnë haptas se ne kemi dëshira të këqija, zemër të pabesë dhe të folur ndotës. Ne shohim, se nuk po i bindemi ligjit të Perëndisë dhe kur Fryma e Perëndisë heton zemrat tona, ndihemi të trishtuar për veten.

Duke parë në karakterin perfekt të Krishtit, ne i urrejmë mënyrat tona dashakeqe.

Profeti Daniel u vizitua nga një engjëll i Perëndisë. Lavdia shkëlqente kudo përreth Engjëllit dhe Danieli i dëshpëruar mendoi për dobësinë e tij dhe mungesën e përsosmërisë. Kështu shkroi:

“Kështu mbeta vetëm të vërej këtë vegim të madh. Nuk më mbeti kurrëfarë forcë; çehreja e bukur ndryshoi në të zbehtë dhe forcat e mia u ligështuan” (Danieli 10:8). Çdokush që mund të shihte këtë lavdi prej qiellit, do ta urrente

egoizmin e tij dhe dashurinë për veten. Ai do të kërkonte për një zemër të pastër nëpërmjet drejtësisë së Krishtit, do të donte të ndiqte ligjin e Perëndisë dhe të kishte një karakter të ngjashëm me të Krishtit. Pali shkroi për drejtësinë e vet: “Për sa i përket drejtësisë, që është në ligj, i paqortueshëm” (Filipjanëve 3:6). Vetëm kur përmëndi fjalët e ligjit, ai nuk gjeti faj në veten dhe jetën e Tij. Por kur Ai vështroi në thellësi të kuptimit të ligjit, e pa veten ashtu, siç Zotit e kishte parë. Ai u përul dhe rrëfeu fajin e tij. Pali shkroi: “Ja përse u ndjeva në rregull për aq kohë që nuk e kuptoja se

çfarë urdhëronte ligji në të vërtetë. Por, kur mësova të vërtetën, e kuptova, se kisha thyer ligjin dhe isha një mëkatar i destinuar të vdisja” (Romakëve 7:9). Kur Pali e kuptoi se sa i shenjtë ishte ligji, njëkohësisht pa se sa ndotës ishte mëkati. Ai nuk u ndje më asnjëherë krenar, por vetëm falenderues dhe i përulur. Perëndia nuk i sheh mëkatet të gjithë njëloj. Për Të, ashtu si dhe për ne, disa mëkate janë më të rëndë se të tjerët. Por edhe nëse disa veprime të gabuara mund të na duken të vogla e të padëmshme, për Perëndinë asnjë mëkat nuk duket i tillë. Shpesh

gjykimi njerëzor është i gabuar, por Perëndia i sheh gjërat ashtu siç janë. Një i dehur shihet me përbuzje nga disa njerëz që thonë se një mëkat i tillë të mban larg parajsës. Por shpesh, po këtyre njerëzve, nuk u bëjnë përshtypje mëkate të tilla si: krenaria, egoizmi apo lakmia. Këto janë mëkate që ofendojnë Perëndinë në veçanti, sepse janë shumë të ndryshme nga karakteri i Tij i dashur. Dashuria vetëmohuese mbush çdo zemër në parajsë. Dikush që kryen një mëkat të madh, mund të ndihet i turpëruar dhe mund të ndiejë nevojën e hirit të Perëndisë, por një njeri krenar nuk

ndien asnjë nevojë, madje ai e mbyll zemrën e tij ndaj Krishtit dhe ndaj bekimeve të mrekullueshme që ai erdhi të na japë. Jezusi tregoi një histori rreth një tagrambledhësi, i cili u përul dhe tha: “O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit” (Luka 18:13). Ai mendonte për veten, se ishte një njeri i dobët, edhe njerëzit e tjerë e konsideronin të tillë. Po ai ndjeu nevojën për një Shpëtimtar dhe erdhi para Perëndisë me ngarkesën e tij të mëkatit dhe turpit. Ai kërkoi mëshirë prej Perëndisë, zemra e tij ishte e hapur për Perëndinë që Shpirti i Tij të depërtonte dhe ta

çlironte nga fuqia e mëkatit. Më pas Jezusi foli për një farise, që falenderoi Perëndinë që nuk ishte si ai njeriu tjetër (tagrambledhësi).

Lutja e fariseut tregonte se zemra e tij ishte e mbyllur ndaj Frymës së Perëndisë, sepse ai ishte shumë larg prej Perëndisë dhe nuk e pa se sa mëkatar ishte. Ai nuk e krahasoi jetën e tij me shenjtërinë e Perëndisë. Fariseu nuk ndjeu ndonjë nevojë dhe si shpërblim nuk mori asgjë.

Në qotë se shohim se jemi mëkatarë, nuk duhet të presim të bëhemi më mirë. Ne nuk duhet të

mendojmë, se nuk jemi të mirë për të ardhur tek Krishti. A mund të pretendojmë të bëhemi më mirë me anë të forcave tona? “A mundet një etiopas të ndryshojë lëkurën e tij, 0 një tigër të këmbejë lëkurën me viza? Në të njejtën mënyrë ju që jeni mësuar të bëni të keqen, a do të mund të bëni të mirën? (Jeremia 13:23) Perëndia është i vetmi që mund të na ndihmojë. Ne nuk duhet të presim për dikë të na lutet që të ndryshojmë ose të presim për një mundësi më të mirë, ose deri sa të fitojmë kontroll mbi mospërmbajtjen. Nuk mund të bëjmë asgjë vetëm. Ne duhet të

shkojmë tek Krishti, kështu siç jemi. Ati ynë qiellor është një Perëndi i dashur dhe i mëshirshëm. Por asnjë nuk duhet të mendojë se, meqënëse Perëndia është i dashur dhe i mëshirëm, Ai do të na shpëtojë edhe po t'i kthejmë kurrizin. Kryqi i Jezusit na tregon se sa i tmerrshëm është mëkati. Kur njerëzit thonë për Perëndinë se është kaq i mirë sa nuk mund ta dëbojë mëkatarin, më parë ata duhet të shohin drejt kryqit. Vetëm nëpërmjet sakrificës së Krishtit mund të shpëtohemi. Pa sakrificën e Tij, ne nuk mund të shpëtonim prej fuqisë së mëkatit. Pa këtë sakrificë nuk do të mundnim të

gëzonim parajsën bashkë me engjëjt dhe nuk do të kishim jetë shpirtërore. Krishti për të na shpëtuar, e mori fajin tonë mbi vete dhe vuajti në vendin tonë.

Dashuria, vuajtja dhe vdekja e Birit të Perëndisë tregojnë se sa i tmerrshëm është mëkati. Tregojnë gjithashtu se e vetmja mënyrë për t'ia mbathur prej mëkatit është të vemi drejt Krishtit. Shpresa jonë e vetme për një jetë në parajsë është t'ia dorëzojmë jetën tonë Shpëtimtarit.

Mëkatarët ndonjëherë e justifikojnë veten e tyre duke thënë për të

krishterët “Unë jam po aq i mirë, sa ata. Ata nuk veprojnë më mirë se unë. Ata i duan kënaqësitë sa edhe unë. Ata pëlqejnë që ta kënaqin veten e tyre”. Në këtë mënyrë mëkatarët justifikohen duke u marrë me fajet e të tjerëve dhe harrojnë të tyre. Por mëkatet dhe dobësitë e të tjerëve nuk justifikojnë askënd, sepse Perëndia nuk na ka kërkuar që të marrim si shembull njerëz mëkatarë. I paqortueshmi, Bir i Perëndisë, na është dhënë si shembull. Ata që ankohen për bëmat e këqija të të tjerëve, duhet të shohin më parë se si mund të përmirësojnë veten e tyre. Përderisa

ata e dinë si duhet të sillen të Krishterët, a nuk është ky një mëkat akoma më i madh?! Sepse ata e dinë se çfarë është e drejta dhe prapë neglizhojnë ta bëjnë. Nuk duhet ta vonojmë largimin nga mëkati dhe kthimin tek Jezusi. Ne duhet të kërkojmë për një zemër të pastër nëpërmjet Tij. Mijëra e mijëra njerëz kanë bërë gabimin që kanë pritur dhe u ka kushtuar atyre gjithë jetën. Jeta në tokë është e shkurtër dhe e pasigurt. Nuk e mendojmë aq sa duhet rrezikun e tmerrshëm, kur neglizhojmë thirrjen e Shpirtit të Shenjtë të Perëndisë. Të anashkalosh bindjen ndaj

Perëndisë, do të thotë në të vërtetë të zgjedhësh të jetosh në mëkat. Edhe mëkatet e vogla janë të rrezikshme dhe në qoftë se nuk u kushtojmë rëndësinë e duhur, ato do të na vënë poshtë dhe do të na shkatërrojnë. Adami dhe Eva e lanë veten e tyre të besoni në se ngrënia e frytit të ndaluar ishte një çeshtje kaq e vogël, sa nuk do t'u shkaktonte pasojën e tmerrshme që Perëndia u kishte thënë. Por kjo çeshtje e vogël ishte mosbindje ndaj ligjit të pandryshueshëm të Perëndisë. Mosbindja ndau familjen njerëzore prej Perëndisë dhe i hapi portën dhembjes dhe vdekjes në

botë. Shekull pas shekulli, një tjerrije e pafund dhembjeje është ngritur nga toka. E gjithë bota vuan, sepse njeriu nuk iu bind Perëndisë. Edhe vetë parajsa e ka ndjerë këtë.

Krishtit i duhej të vdiste në kryq, sepse njeriu theu ligjin hyjnor. Le të mos ta konsiderojmë mëkatin si një gjë të vogël. Çdo mëkat, çdo largim nga hiri i Perëndisë ngurtëson Zemrat tona, na çon drejt zgjedhjeve të gabuara dhe na mban larg kuptimit dhe dashurisë së Perëndisë. Mëkati na bën më pak të aftë për t'u bindur dhe për t'iu nënshtruar shpirtit të shenjtë të Perëndisë. Shumë njerëz e dinë se

po veprojnë gabim, por ata nuk mundohen të ndryshojnë. Ata besojnë se mund të ndryshojë, kur të duan dhe mendojnë, se mund t'ia kthejnë shpinën Perëndisë sa e sa herë dhe prapë të dëgjojnë thirrjen e Tij të mëshirës. Ata ndjekin Satanain, por sa herë që ndodh diçka e keqe, ata kthehen përsëri menjëherë tek Perëndia. Por kjo nuk është një gjë e thjeshtë, mëkati ndryshon dëshirat dhe sjelljen e personit. Pasi mëkati e kalb dhe e manipulon karakterin, pak njerëz do të donin të bëheshin si Jezusi. Edhe sikur një gjë e gabuar në karakter, ose një dëshirë mëkatore

prej së cilës nuk heqim dorë do të ndalojë fuqinë e ungjillit për të na ndryshuar. Çdo herë që i afrohem Satanait. aq herë largohemi nga Perëndia. Njeriu, i cili nuk i bindet fjalës së Perëndisë, do të korrë atë ç'ka mbjellë. Në Bibël ne kemi paralajmërimin e mënçur të Solomonit, për sa i përket të luajturit me të keqen. Ai shkroi: “I pabesi zihet nga vetë paudhësitë e tij dhe mbahet nga litarët e mëkatit të tij” (Fjalët e Urta 5:22). Krishti është gati të na çlirojë prej mëkatit, por Ai nuk na detyron që të zgjedhim rrugën e Tij. Në qoftë se ne nuk kemi dëshirë të jemi të lirë

dhe në qoftë se nuk do ta pranojmë hirin e Tij, çfarë mund të bëjë Ai më tepër? Ne do ta shkatërrojmë veten tonë duke u larguar prej dashurisë së Tij. “Dëgjoni! Ja, pra, koha e pëlqyer, ja, pra, dita e shpëtimit. Sot, në qoftë se e dëgjoni zërin e Tij, mos i ngurtësoni zemrat tuaja” (Korintasve 6:2; Hebrenjtë 3:7-8). Perëndia tha për njerëzit: “Sepse Zoti nuk shikon siç shikon njeriu, njeriu shikon pamjen, kurse Zoti shikon zemrën” (1 Samuelit 16:7). Zemrat tona, me gjithë gëzimet dhe brengat, janë me tepër se të papastra dhe të pandershme. Por Perëndia i njeh dëshirat tona, Ai e

di se çfarë duam ne të bëjmë. Ne duhet të shkojmë tek Ai, ashtu të njollosur me mëkat dhe të hapim veten në sytë e Tij që shohin gjithçka. “Më heto, o Perëndi, dhe njihe zemrën time; më provo dhe njihi mendimet e mia dhe shiko nëse ka tek unë ndonjë rrugë të keqe dhe më udhëhiq nëpër rrugën e perjetshme” (Psalmi 139:23-24). Shumë nga ne e pranojmë Perëndinë me mendje, por zemrat tona nuk ndryshojnë.

Ne duhet të lutemi: “O Perëndi, krijo tek unë një zemër të pastër dhe përtëri tek unë një frymë të

patundur” (Psalmi 51:10). Duhet të jemi të ndershëm me veten tone. Ne duhet të jemi aq të singertë, njësoj sikur jetët tona të ishin në rrezik. Është një çështje që duhet të vendoset midis nesh dhe Perëndisë një herë e përgjithmonë. Shpresa nuk do të na shpëtojë pa vepruar. Duhet të studiojmë fjalën e Perëndisë dhe të lutemi. Fjala e Tij na mëson rreth ligjit të Përëndisë dhe na flet për jetën e Krishtit, se si të bëhemi të shenjtë. “Kërkoni paqe me të gjithë dhe shenjtërinë, pa të cilin askush nuk ka për të parë Perëndinë” (Hebrenjtë 12:14). Fjala e Perëndisë na bën të ndiejmë ligësinë

e mëkatit dhe na tregon se si të shpëtohemi. Ne duhet ta dëgjojmë dhe t'i bindemi ligjit, sepse është Zoti që na flet. Ndërsa ne shikojmë ligësinë e mëkatit, ne kuptojmë se si jemi në të vërtetë. Por nuk duhet ta humbim shpresën dhe të shkurajohemi. Krishti erdhi për të shpëtuar mëkatarët. Nuk është nevoja që ne të përpiqemi të bëhemi miq me Perëndinë dhe ta bëjmë Atë që të na dojë, sepse Ai na ka dashur gjithmonë dhe “E ka pajtuar botën me Vetën në Krishtin” (2 Korintasve 5:19). Perëndia po i udhëheq zemrat e fëmijëve të Tij mëkatarë drejt Vetes së Tij me një dashuri bujare. Ai

është i duruar me gabimet dhe fajet tona më tepër seç janë prindërit tanë tokësorë. Ai do që t'i shpëtojë të gjithë fëmijët e Tij dhe plot butëtsi dhe mirësi fton mëkatarët të vijnë tek Ai dhe kureshtarin të rikthehet. Të gjitha premtimet dhe paralajmërimet e Perëndisë, na tregojnë për dashurinë e Tij të përjetshme.

Kur Satanai vjen të na përshpërisë për të na thënë se sa mëkatarë të mëdhenj jemi, ne duhet ta mbajmë vështrimin drejt Shpëtimtarit tonë dhe të flasim për fuqinë dhe mirësinë e Tij. E ndërsa shohim drej

Tij, Ai do të na ndihmojë dhe ne do t'i themi të ligut se dime që kemi mëkatuar, por “Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët” (1 Timoteut 1:15). Ne mund të shpëtohemi nga dashuria e Tij. Jezusi e pyeti Simonin për dy njerëz borxhlinj, njeri i detyrohej zotërisë së tij një shumë të vogël parash , kurse tjetri një sasi shumë të madhe. Zotëria i fali të dy. Atëherë Krishti e pyeti Simonin, se cili nga të dy do ta donte më tepër zotërinë e tij. Simoni tha: “Ma do mendja, ai, të cilit i fali më shumë” (Luka 7:43). Ne kemi qënë mëkatarë të mëdhenj, por Krishti vdiq që të mund të na

faleshin mëkatet. Sakrifica e Tij e paçmuar është e mjaftueshme për të paguar mëkatet tona. Atyre që iu janë falur më shumë mëkate, do ta duan Atë më shumë dhe ata do të jenë më afër Tij në parajsë, ku do ta lavdërojnë Perëndinë për dashurinë e tij të madhe dhe skrificën e pafund. Në momentin që e kuptojmë plotësisht dashurinë e Perëndisë, e shohim dhe e kuptojmë qartë rrezikshmërinë e mëkatit. Kur shohim, se si na ka prekur dhe na ka shpëtuar, zemrat tona zbuten. Vetëm kur arrijmë të kuptojmë sakrificën e Krishtit atëherë ne na vjen keq për mëkatet tona dhe

zemrat na mbushen me plot dashuri
për Të.

4 — “RTëfimi

“Kush i fsheh shkeljet e tij nuk do të ketë mbarësi; por ai që i rrëfen dhe i braktis ato, ka për të fituar mëshirën” (Fjalët e Urta). Rregullat për të pasur mëshirën e Perëndisë janë të thjeshta, të drejta dhe të arsyeshme. Perëndia nuk na kërkon të bëjmë gjëra të mundimshme që të na falen mëkatet. Nuk është e nevojshme që të bëjmë udhëtime të gjata dhe të lodhshme, sepse nuk mund të paguajmë për mëkatet tona duke vuajtur. Çdokush që i rrëfen mëkatet e veta dhe largohet prej tyre, do të mëshirohet.

Apostulli Jakob thotë: “Rrëfeni fajet
njëri - tjetrit dhe lutuni për njëri -
tjetrin, që të shërohëni” (Jakobi 5:16
KJV). Ne ja rrëfejme mëkatet tona
Perëndisë, sepse vetëm Ai mund të
na i falë. Nëqoftëse kemi ofenduar
ndonjë shok apo fqinj, ne duhet ta
pranojmë gabimin dhe më pas është
në dorë të tij nëse do të na falë ose
jo. Pastaj duhet t'i lutemi Perëndisë
që të na falë, sepse fqinji i përket
Perëndisë. Kur ne lëdojmë dikë,
mëkatojmë ndaj Krijuesit të tij dhe
ndaj Shpëtimtarit. Ne kemi rastin e
Jezus Krishtit, Priftit tonë më të
Madh: “Sepse ne nuk kemi
Kryepriest që nuk mund t'i vijë keq

për dobësitë tona, po një që u tundua në të gjitha ashtu si ne, por pa mëkatuar” (Hebrenjtë 4:15). Ai është në gjendje të falë çdo njollë mëkati. Ne duhet ta përulim veten përpara Perëndisë dhe të pranojmë që kemi mëkatuar. Ky është rregulli i parë për t'u pranuar nga Perëndia. Nëse nuk jemi penduar në të vërtetë dhe nëse nuk jemi përulur duke rrëfyer mëkatet tona , nuk kemi kërkuar me të vërtetë falje.

Nëqoftëse nuk i urrejmë mëkatet tona, ne nuk duam me të vërtetë të kemi faljen dhe nuk do të gjejmë paqen e Perëndisë. Arsyeja e vetme që nuk na falen mëkatet është. se

nuk duam të përulemi. Ne nuk jemi të gatshëm për të ndjekur rregullat e vendosura në Bibël. Perëndia na e ka thënë me kujdes, se ç'duhet të bëjmë. Ne duhet t'i hapim zemrat tona dhe ta pranojmë lirisht se kemi mëkatuar. Nuk duhet ta bëjmë këtë në mënyrë të shkujdesur dhe as nuk duhet të ndihemi të detyruar. Por ne duhet ta kuptojmë vetë ligësinë e mëkatit dhe ta urrejmë atë. Nëse ne rrëfëhemi me të vërtetë duke i hapur zemrat, Ai do të na dëgjojë dhe do të ndiejë keqardhje për ne. Psalmisti David shkroi: “Zoti qëndron afër atyre që e kanë zemrën të thyer dhe shpëton

ata që e kanë frymën të dërrmuar”
(Psalmi 34:18). Rrëfimi i vërtetë e
nxjerr mëkatin në shesh dhe tregon
në të vërtetë atë që është kryer. Një
person mund t'ia rrëfejë disa
mëkate vetëm Perëndisë, ose mund
të shkojë te dikush që ai e ka
lënduar dhe t'i kërkojë falje.
Mëkatari mund t'i rrëfejë disa
mëkate në publik , por çdo herë që
ai rrëfehët, duhet ta përmënd
mëkatin për të cilin është fajtor. Në
ditët e Samuelit, populli i Izraelit
nuk po e ndiqte Perëndinë. Ata e
kishin humbur besimin te Perëndia
dhe mendonin se Ai nuk ishte në
gjendje t'i udhëhiqte. Nuk e ndienin

fuqinë e Zotit dhe as nuk besonin se Ai mund të kujdesej për ta. Ata ia kthyen shpinën Sunduesit të universit dhe kërkuan një mbret, ashtu si dhe kombet e tjera kishin. Perëndia i dha popullit të Tij një mbret, por ata patën shumë probleme. Pëpara se të gjenin paqen në Zotin, ata bënë këtë rrëfim: “Lutju Zotit, Perëndisë tende, për shërbëtorët e tu, që të mos vdesin, sepse tërë mëkateve tona u kemi shtuar të keqen e kërkimit të një mbreti për ne” (1 Samuelit 12:19). Ata duhet të rrëfenin pikërisht atë mëkat që u kishte shkaktuar shqetësimin. Populli i Izraelit nuk

kishte qënë falenderues ndaj
Perëndisë që kishte qënë midis tyre,
që i kishte udhëhequr dhe kjo i
kishte ndarë ata prej Tij. Perëndia
nuk mund ta pranojë rrëfimin tonë
pa u penduar në të vërtetë dhe pa
hequr dorë nga mëkatet tona. Ne
duhet të bëjmë ndryshime të
qëndrueshme në jetët tona. Kur të
pendohemi në të vërtetë për
mëkatin, ne do të heqim dorë ndaj
gjithçkaje që nuk i pëlqen
Perëndisë. Ajo çka duhet të bëjmë,
na është thënë: “Lahuni, pastrohuni,
largoni nga prania ime ligësinë e
veprimeve tuaja, mos bëni më keq.
Mësoni të bëni të mirën, kërkoni

drejtësinë, ndihmoni të shtypurin, sigurojini drejtësi jetimit, mbroni çështjen e gruas së ve” (Isaia 1:16-17). “Në rast se i pabesi kthen pengun, kthen atë që ka vjedhur dhe ecën sipas statuteve të jetës, pa kryer paudhësi, ai me siguri ka për të jetuar, nuk ka për të vdekur” (Ezkiel 33:15). Pali thotë, se ndryshimi vjen pasi një person pendohet: “Në fakt, ja sa kujdes shkaktoi te ju pikëllimi sipas Perëndisë, madje sa fjalë për të kërkuar ndjesë, sa zemëratë, sa druajtje, sa dëshirë të zjarrtë, sa zell, sa kënaqësi! Me çdo mënyrë ju e

treguat se jeni të pastër në këtë çështje” (2 Korintasve 7:11).

Kur mëkati dëmton senset morale, mëkatari nuk i sheh problemet në karakterin e tij dhe mëkatet nuk i duken shumë të këqia. Ai mund është pothuajse i verbër ndaj tyre dhe vetëm fuqia e Frymës së Shenjtë mund t'ia hapë sytë. Një person që nuk drejtohet nga Fryma e Shenjtë, nuk është i sinqertë dhe serioz, kur ai rrëfehët. Ai i justifikon mëkatet e tij dhe ja u vë fajin rrethanave. Pas ngrënies së frutit, Adami dhe Eva ndiheshin të turpëruar dhe të frikësuar dhe gjëja

e parë që ata menduan ,ishte se si t'i shpëtonin mëkatit dhe dënimit me vdekje. Kur Perëndia i pyeti për mëkatin.

Adami fajësoi Perëndinë dhe Evën dhe tha: “Gruaja që t'i më vure pranë, më dha nga pema dhe unë e hëngra.” Ndërsa gruaja fajësoi gjarpërin dhe tha: “Gjarpëri më mashtroi dhe unë hëngra prej saj” (Zanafilla 3:12-13). Ajo po përpiqej t'i thoshte Perëndisë “Pse e krijove gjarpërin? Pse e lejove të hynte në kopshtin e Edenit? Ajo po e justifikonte veten duke fajësuar Perëndinë për mëkatin e saj.

Deshira për të justifikuar mëkatin vjen nga Satanai dhe është e përhapur në të gjithë njerëzit. Por të rrëfesh mëkatin duke fajësuar dikë tjetër, nuk vjen nga Zoti dhe Ai nuk e pranon këtë. Pendimi i vërtetë e drejton një person të pranojë fajin pa u hequr si i pafajshëm dhe pa u justifikuar. Ashtu si ai tagrambledhësi për të cilin foli Jezusi, ai lutej madje pa i ngritur sytë lart nga qielli / 'O Perëndi, ji i mëshirshëm ndaj mua mëkatarit'. Zoti do të falë ata që e pranojnë se janë fajtorë, sepse Jezusi dha jetën e Tij për të shpëtuar mëkatarët që

pendohen. Ai është Prifti më i lartë në parajsë.

Në Bibël ne kemi lexuar për njerëz që janë penduar me të vërtetë, ata ishin të përulur dhe i pranuan mëkatet e tyre. Ata nuk u përpoqën të nxirrnin justifikime, apo të mbronin atë që kishin bërë.

Apostulli Pal foli rreth mëkatit të tij në lidhje me përndjekjen e të krishterëve për t'i vrarë. Ai nuk e bëri mëkatin që kishte kryer të dukej i vogël, por e përshkroi në mënyrën më të rëndë. Pali tha:
“Mbasi kam marrë pushtet nga krerët e priftërinjve, futa në burg

shumë shenjtorë dhe, kur i vrisnin , jepja miratimin tim. Dhe shpesh, duke shkuar nga një sinagogë te tjetra, i kam detyruar të blasfemojnë dhe, me zemërim të madh kundër tyre, i kam përndjekur deri në qytetet e huaja” (Veprat e Apostujve 26:10-11). Pali ishte i gatshëm të thoshte, “Krishti Jezus erdhi në botë për të shpëtuar mëkatarët, ndër të cilët unë jam i pari. (1 Timoteut 1:15)

Një person me zemër të thyer dhe përrulësisht i penduar do të shohë se sa shumë Perëndia e do atë dhe gjithashtu do të kuptojë çmimin e

kryqit. Mëkatari që pendohet në të vërtetë për mëkatet do t'i rrëfejë ato. Ai do të vijë drejt Perëndisë, ashtu si një djalë, kur kthehet te babai i tij i dashur. Gjoni shkroi: “Po t'i rrëfejmë mëkatet tona, Ai është besnik dhe i drejtë që të na falë mëkatet dhe të na pastrojë nga çdo paudhësi” (1 Gjonit 1:9).

5 — “Shenjtërimi

Ky është premtimi i Zotit, “Do të më kërkoni dhe do të më gjeni, sepse do të më kërkoni me gjithë zemrën tuaj” (Jeremia 29:13).

Ne duhet t'ia dorëzojmë zemrën plotësisht Perëndisë, sepse ndyshe nuk mund të ndryshojmë dhe të bëhemi si Ai. Zemrat tona mëkatore nuk janë të ngjashme me Perëndinë dhe largohen natyrshëm prej Tij. Bibla përshkruan mënyrën se si jemi: “Të vdekur në fajë dhe mëkate”; “Gjithë koka është e sëmurë, gjithë zemra lëngon”, “Nga

tabani i këmbës deri te koka nuk ka asgjë të shëndoshë” (Efesianëve 2:1; Isaia 1:5-6). Mëkatarët janë zënë prej Satanait, ata janë në “Lakun e djallit, që i ka zënë robër të vullnetit të tij” (2 Timoteut 2:26).

Perëndia do që të na shërojë dhe të na çlirojë. Për ta bërë këtë, Ai duhet të na ndryshojë plotësisht kështu që të kemi dëshira dhe sjellje të reja. Por Ai nuk mund ta bëjë këtë, nëse ne nuk ja dorëzojmë jetën tonë Atij. Beteja kundër vetes është më e madhja.

Për ne është e vështirë që t'ia japim gjithçka Zotit, por duhet ta lejojmë Atë të na udhëheqë sepse ndryshe Ai nuk mund të na ndryshojë e të na bëjë të shenjtë. Satanai përpiqet të na bëjë që të mendojmë se do të bëhemi skllevër në mbretërinë e Perëndisë dhe do t'i bindemi çdo kërkesë të paarsyeshme. Por kjo nuk është e vërtetë, sepse ne i bindemi Zotit tonë me ndërgjegje dhe arsye të plotë. Perëndia i thotë popullit të vet: “Ejani, pra, dhe të diskutojmë bashkë” (Isaia 1:18). Zoti nuk na detyron që të bindemi, Ai nuk mund ta pranojë adhurimin tone, nëqoftëse nuk e bëjmë me

gjithë mendje e me gjithë zemër. Të qënurittë detyruar t'i bindemi Perëndisë, na ndalon zhvillimin e mendjes dhe karakterit tone. Do të ishim si rrobotë dhe kjo nuk është ajo që Krijuesi do prej nesh. Ajo që Ai do, është të vëmë në shërbimin tonë gjithçka që Ai ka krijuar. Ai na ka folur për bekimet e mëdha që dëshiron të na sjellë nëpërmjet Hirit të Tij.

Perëndia na fton që t'ia dorëzojmë jetët tona Atij dhe kështu që Ai të na udhëheqë dhe të planifikojë gjithçka për ne. Ai na jep të drejtën për të zgjedhur, dhe ne mund të

zgjedhim çlirimin prej mëkatit dhe të ndajmë së bashku lirinë që Perëndia u jep bijve të Tij.

Kur i dorëzohemi Perëndisë, ne heqim dorë nga gjithçka që mund të na ndante prej Tij. Shpëtimtari tha: “Secili nga ju që nuk heq dorë nga të gjitha ato që ka, nuk mund të jetë dishepulli Im” (Luka 14:33). Duhet të heqim dorë nga gjithçka që na largon zemrat prej Perëndisë.

Shumë njerëz adhurojnë pasuritë, dëshira për të mirat materiale dhe dashuria për para i lidh ata pas Satanait. Të tjerë dëshirojnë nderin

më shumë se çdo gjë tjetër, ata dëshirojnë që njerëzit t'i shohin me admirim dhe t'i lavdërojnë. Akoma disa të tjerë duan një jetë të veçuar dhe liri moskokëçarëse. Por ne duhet të heqim dorë prej gjithë kësaj, sepse nuk mund t'i përkasim gjysmë Perëndisë dhe gjysmë botës. Ne bëhemi plotësisht fëmijët e Perëndisë, kur i përkasim vetëm Atij. Disa njerëz shprehen se i shërbejnë Perëndisë, por ata përpiqen t'i binden ligjeve të Zotit pa ndihmën e Tij. Ata përpiqen me forcat e tyre të zhvillojnë një karakter të mirë dhe të marrin shpëtimin. Zemrat e tyre nuk

udhëhiqen nga dashuria e Krishtit, por ata mendojnë se duke bërë mire, Perëndia do t'u sigurojë parajsën në shkëmbim. Një besim i tillë nuk vlen asgjë.

Kur Krishti jeton tek ne, dashuria e Tij na përshkon dhe kënaqësia që gjejmë në shoqërinë Tij do të bëjë që të duam të jemi më afër Tij. Do të mendonim aq shumë për Të, sa do t'i harronim dëshirat tona egoiste dhe dashuria për Të do të na udhëhiqte në çdo veprim. Nëse e ndjejmë dashurinë e Perëndisë, nuk do të pyesnim se sa pak mund të bëjmë për t'iu bindur Atij, por do të

bënim gjithçka që do na kërkonte Shpëtimtari ynë. Njerëzit që thonë se janë të krishterë dhe nuk e ndjejnë atë dashuri të thellë për Krishtin, janë duke folur fjalë pa kuptim. Të ndjekin Krishtin, është një punë e vështirë për ta. A duhet të ndihemi se është shumë që t'i japim gjithçka Krishtit? Duhet t'i bëjmë vetes një pyetje atëherë: “Çfarë ka dhënë Krishti për mua?” Biri i Perëndisë dha gjithçka, jetën, dashurinë dhe vuajtjet që të na shpëtonte. A mundemi ne që nuk e meritojmë këtë dashuri të madhe t'i largojmë zemrat prej Tij?

Çdo moment të jetës tonë ne kemi marrë bekime prej hirit të Tij dhe prej kësaj asnjëherë nuk mund ta dimë se prej sa e sa telashesh jemi shpëtuar. A mund t'ia kthejmë shpinën dashurisë së Atij që vdiq për ne? Perëndia jonë e lavdishme e përuli veten e Tij. A mundet që ne të ankohe mi për shkak se po luftojmë kundër egoizmit për të qenë kokëulur dhe të thjeshtë? Shumë zemra krenare pyesin: "Përse më duhet që të përulem dhe të ndihem keq për mëkatet e mia, kur nuk e di, nëse Perëndia do të më pranojë?" Ja Krishti, Ai ishte pa asnjë mëkat. Ai ishte Princi i parajsës e megjithatë,

mori vendin tonë dhe mbajti gjithë mëkatet tona. “Sepse e ka përkushtuar jetën e Tij deri në vdekje dhe u përfshi midis keqbërësve; ai ka mbajtur mëkatin e shumë vetave dhe ka ndërhyrë në favor të shkelësve” (Isaia 53:12).

Çfarë japim kur ja dorëzojmë gjithçka Atij? Ne i japim Jezusit një zemër plot me mëkate që Ai të na e bëjë të pastër dhe të kthjellët. Ne i kërkojmë Atij të na shpëtojë me dashurinë e Tij të pafund, dhe përsëri njerëzit mendojnë se është e vështirë të heqin dorë nga gjithçka! Unë ndihem e turpëruar, kur i dëgjoj këto fjalë, dhe më vjen

turp t'i shkruaj. Perëndia nuk na kërkon të heqim dorë nga gjëra që janë të dobishme për ne. Ai mendon më të mirën për ne. Uroj që të gjithë ata që nuk e kanë pranuar Krishtin, t'i realizojnë këto gjëra, sepse Krishti ka diçka shumë herë më të mirë nga ç'mendojnë ata për veten e tyre. Njerëzit nuk tregohen të ndershëm me veten e tyre, kur dalin kundra asaj që Perëndia do për ta.

Nuk mund të gjejmë lumturinë e vërtetë, kur kalojmë në shtegun që Ai na ka paralajmëruar të mos kalojmë. Perëndia e di se ç'është më e mira për ne dhe Ai ka planin më

të mirë për secilin prej nesh. Shtegu i mosbindjes ndaj Zotit është shtegu i trishtimit dhe vdekjes.

Mos mendoni se Perëndia dëshiron t'i shohë fëmijët e Tij të vuajnë, e gjithë parajsa është e interesuar në lumturinë tonë. Ati ynë qiellor nuk na ndalon të bëjmë gjëra që na japin gëzim dhe kënaqësi. Ai kërkon që ne të heqim dorë nga zakone dhe gjëra që na bëjnë të vuajmë, sepse Ai e di që këto sjellje na mbajnë larg lumturisë dhe parajsës.

Shpëtimtari i botës i pranon njerëzit ashtu si janë, me gjithë dobësitë dhe

fajet e tyre. Por Ai do t'i pastrojë mëkatet e tyre dhe do t'i shpengojë ata nëpërmjet gjakut të Tij. Ai do t'u plotësojë dëshirat të gjithëve atyre që janë të gatshëm të durojnë ngarkesën e Tij dhe të marrin pjesë në punën e Tij. Perëndia dëshiron t'u japë paqe dhe shlodhje atyre që vijnë tek Ai dhe do t'u kërkojë të bëjnë vetëm ato gjëra që i çojnë ata drejt lumturisë së madhe.

Ata që nuk binden, s'kanë si ta njohin këtë kënaqësi. Gëzim i vërtetë është të kesh Krishtin, shpresën e lavdisë në jetë.

Shumë njerëz pyesin: “Si mund t'ia dorëzojë veten Perëndisë?” Ata dëshirojnë ta bëjnë këtë, por forca e tyre morale është e dobët. Ata dyshojnë në Zotin, sepse janë të kontrolluar nga zakone të mëkatshme. Premtimet e tyre i merr era, prishen ashtu si litarët e rërës dhe nuk mund t'i kontrollojnë dot mendimet apo dëshirat e tyre. Për shkak se nuk mund t'i mbajnë dot premtimet e tyre, ata humbin besimin tek vetja dhe të dëshpëruar dyshojnë tek sinqeriteti i tyre. Ata ndiejnë, se Perëndia nuk mund t'i pranojë, por nuk duhet ta humbasin shpresën.

Të gjithë ne duhet ta kuptojmë forcën e vullnetit. Forca e zgjedhës është ajo që qeveris në jetë, çdo gjë varet nga mënyra se si e përdorim këtë fuqi. Perëndi i ka dhënë çdo personi të drejtën për të zgjedhur dhe u takon atyre ta përdorin këtë. Ne nuk mund t'i ndryshojmë zemrat tona, dhe nuk mundemi që me forcat që kemi t'ia japim dashurinë tonë Zotit. Por mund të zgjedhim t'i shërbejmë Atij dhe t'i dorëzojmë forcën e mendjes, më pas Ai do të na nishmojë të bëjmë zgjedhjen e duhur. E gjithë qenia jonë do të drejtohet nga Shpirti i

Krishtit. Ne do ta duam Perëndinë dhe mendimet tona do të jenë si të Tijat.

Është e drejtë që ne të dëshirojmë të bëhemi të mirë dhe të shenjtë, po nuk duhet të ndalemi aty, sepse keto dëshira nuk do të na ndihmojnë. Shumë njerëz do të humbasin, ndërsa shpresojnë dhe dëshirojnë të behen të Krishterë. Sepse forca e mendjeve të tyre nuk i dorëzohet Perëndisë, ata nuk zgjedhin të bëhen të Krishterë.

Nëqoftëse këtë liri zgjedhjeje e përdorim drejt, një ndryshim

tërësor do të ndodhë në jetët tona.
Kur e vendosim veten në krah të
Perëndisë, Ai na mbështjell me
fuqinë e Tij. Duke ia dorëzuar
Perëndisë gjithçka tonën, ne do të
jemi në gjëndje të jetojmë një jetë te
re, një jetë në besim.

6 — “Besim dhe Pranim

Kur Perëndia zgjon fuqitë shpirtërore tek një person, ai fillon të dallojë fuqinë dhe ligësinë e mëkatit. Ai ndjen fajin dhe mjerimin që mëkati sjell dhe e urren atë. Në këtë pikë njeriu ndjen se mëkati e ka ndarë nga Perëndia dhe ka bërë një skllav. Sa më shumë të përpiqesh t'ia mbathësh aq më shumë e kupton, se nuk mund ta ndihmosh dot veten. Sheh se jeta jote është e mbushur plot me egoizëm dhe mëkat, zemra është papastër dhe dëshirat të ndotura. Dhe gjëja që dëshiron më shumë

është të të falen mëkatet, të
pastrohesh prej tyre dhe të
çlirohesh. Por çfarë mund të bësh që
të jesh një me Perëndinë dhe të
bëhesh si Ai?

Të duhet falja prej Oiellit, paqe dhe
dashuri. Paratë nuk mund ta blejnë
atë paqe, as studimi nuk mund të ta
japë. Mendja nuk mund ta gjejë atë
dhe të qënurit i ditur, nuk mund të
ta sigurojë. Asnjëherë të mos
shpresosh se mund ta fitosh këtë
paqe me punën dhe mundësitë e
tua.

Perëndia ta ofron paqen a Tij si dhuratë. “Pa para dhe pa paguar!” (Isaia 55:1) Është e jotja nëse zgjat duart ta marrësh. Zoti thotë: “Edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe flakë, do të bëhen të bardha si bora, edhe sikur të ishin të kuqe të purport, do të bëhen si leshi” (Isaia 1:18). “Do t'ju jap një zemër të re dhe do të shtie brënda jush një shpirt të ri” (Ezekiel 36:26).

Nëqoftëse i ke rrëfyer mëkatet e tua dhe ke vendosur t'i përjashtosh nga jeta jote. Nëse ke vendosur t'i dorëzohesh Perëndisë. Tani shko te Ai dhe kërkoji të t'i lajë mëkatet.

Kërkoji Atij të të japë një zemër të re, një shpirt të ri(dhe beso që Ai e bënë këtë, sepse na e ka premtuar. Jezusi e dha këtë mësim, kur Ai ishte në tokë. Ti duhet të besosh që do të marrësh dhuratën që Zoti ta ka premtuar.

Jezusi shëroi njerëz të sëmurë që kishin besim në fuqinë e Tij. Shërimi bëri që këta njerëz të mund të shihnin, se Jezusi mund t'i ndihmonte edhe me mënyra të tjera. Kjo i bëri që të besonin se fuqia e Tij, mund të falte mëkatin. Jezusi e shpjegoi këtë, kur po shëronte një të sëmurë që s'ngrihej dot nga shtrati.

Ai tha: “Tani, që ta dini se Biri i njeriut ka autoritet në tokë të falë mëkatet.” Pastaj Jezusi i foli paralitikut, “Çohu, merr vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!”
(Mateu 9:6)

Gjoni, dishepulli i Jezusit, na ka folur se përse Jezusi i shëronte njerëzit. Ai shkroi: “Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të Tij” (Gjoni 20:31).

Lexo historitë e Jezusit rreth shërimit të sëmurëve në Bibël. Prej

tyre mund të mësosh diçka, se si të besosh në Jezusin për faljen e mëkateve. Kthehu tek historia e të sëmurit në pishinën e Bethesda. Burri i gjorë ishte i pafuqishëm, ai nuk kishte ecur për 38 vjet. E megjithatë Jezusi i tha atij: “Çohu, merr vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!”

I sëmuri nuk i tha: “Zot, nëqoftëse më shëron unë do t'i bindem fjalës Tënde.” Jo, ai i besoi fjalës së Krishtit. Ai besoi se ishte shëruar dhe në atë moment u përpoq të ecte. Ai zgjodhi të ecte dhe ashtu bëri.

Veptoi sipas fjalës së Perëndisë dhe Zoti i dha fuqinë. Burri u shërua.

Ktheje shikimin drejt vetes tënde, ti je një mëkatar dhe nuk mund të bësh asgjë për t'i hequr mëkatet e tua të së shkuarës. Nuk mund ta ndryshosh zemrën dhe të shenjtërosh veten tënde. Por Perëndia premton ta bëjë këtë për ty, nëpërmjet Krishtit. Besoje këtë premtim, rrëfeji mëkatet e tua dhe jepja veten tënde Perëndisë. Zgjidh, t'i shërbesh Atij dhe Perëndia do ta mbajë me siguri premtimin ndaj teje, nëqoftëse ti e bën këtë. Kur ti beson, Perëndia vepron dhe ti do të

pastrohesh ashtu si Krishti i dha atij të sëmuri fuqi të ecte, kur ai e besoi se ishte shëruar. Kështu ndodh, kur ti beson. Thuaj: “unë besoj dhe jo, se e ndjej, por, sepse Perëndia ka premtuar.” Jezusi tha: “Të gjitha ato që ju kërkoni duke lutur, besoni se do t'i merrni dhe ju do t'i merrni” (Marku 11:24). Ka diçka të rëndësishme që duhet mbajtur mend në këtë premtim, ti duhet të lutesh për ato gjëra, të cilat Perëndia dëshiron që ti të kesh. Zoti dëshiron të të çlirojë nga mëkati dhe të të bëjë fëmijën e Tij. Ai dëshiron të të japë mundësinë për të patur një jetë të shenjtë.

Ti mund të lutesh për këto dhurata dhe besoje se do t'i marrësh. Pastaj të falenderosh Perëndinë për këto dhurata dhe të shkosh drejt Jezusit, të pastrohesh dhe të qëndrosh përpara ligjit të Perëndisë pa turp dhe trishtim. “Nuk ka asnjë dënim për ata që janë në Krishtin Jezu” (Romakëve 8:1).

Kur i përket Krishtit, nuk je më vetvetja, sepse je blerë me një çmim. “Duke ditur se jo me anë gjërash që prishen, si argjendi ose ari, jeni shpenguar nga mënyra e kotë e të jetuarit të trashëguar nga etërit, por

nga gjaku i çmuar Krishtit, si të
Oengjit të patëmetë dhe të panjollë”
(1 Pjetrit 1:18-19).

Për shkak se ti beson në atë që ka
thënë Perëndia, Shpirti i Shenjtë
krijon një jetë të re në zemrën tënde.
Ti je si një fëmijë i lindur në familjen
e Perëndisë dhe Ai të do ashtu si
Birin e Vet.

Tani, që ja ke dhënë gjithçka Jezusit,
mos e kthe më kokën mbrapa, mos
u largo prej Tij. Ditë pas dite thuaj:
“unë jam i Krishtit, ja kam dorëzuar
gjithçka Atij.” Kërkoji Atij që të
frymëzojë me Shpirtin e Shenjtë dhe

të të mbajë në hirin e Tlji. Duke ia dhënë jetën Perëndisë dhe duke besuar në Të, ti u ktheve në fëmijën e Tij dhe do të jetosh në Atë në të njëjtën mënyrë. Apostulli Pal shkroi: “Ashtu si e keni marrë Krishtin Jezus, Zotin, ashtu pra, ecni në të” (Kolosianëve 2:6).

Disa njerëz ndihen sikur janë në një gjyq dhe duhet t'i japin prova Perëndisë se kanë ndryshuar përpara se të marrin bekimet e Tlji. Por ata mund t'i marrin bekimet tani, ata duhet ta kenë hirin e Tij, Shpirtin e Krishtit që t'i ndihmojë të mposhtin dobësinë. Pa hirin, ata

nuk mund të luftojnë kundër
mëkatit.

Jezusi do që të shkojmë drejt Tij,
ashtu siç jemi, plot mëkat, të
braktisur dhe nevojtarë. Ne duhet të
vijmë para Tij, ashtu si jemi, të
marrë e të dobët dhe të biem në
këmbët e Tij me keqardhje për
mëkatin. Lavdia e Tij do të na
mbështjellë me krahët e dashurisë
dhe do të na shërojë plagët dhe do
të na bejë të pastër.

Mijëra besojnë, se Perëndia fal
njerëz të tjerë, përveç tyre. Ata nuk
e besojnë atë që thotë Zoti, por një

çdo person që pendohet me të
vërtetë, mund ta kuptojë që
Perëndia ia fal çdokujt mëkatet.

Mos kini frikë, premtimet e Zotit
janë caktuar për ju. Ato janë për çdo
njeri që pendohet për mëkatet e tij.
Krishti dërgon engjëj për të të sjellë
forcë dhe hir, çdokujt që beson.
Edhe personi më mëkatar mund të
bëhet i fortë, i pastër dhe i drejtë
duke pranuar Jezusin, i cili vdiq për
ta. Krishti pret që të na i largojë
rrobat e ndotura me mëkat dhe të
na veshë me rrobën e drejtësisë. Ai
do që ne të jetojmë dhe jo të vdesim.

Perëndia nuk na trajton ashtu si njerëzit trajtojnë njeri - tjetrin. Ai mendon për ne me dashuri, mëshirë dhe keqardhje. Zoti thotë: “I pabesi le ta lërë rrugën e tij dhe njeriu i padrejtë mendimet e tij, dhe le të kthehet tek Zoti që të ketë dhembshuri për të, tek Perëndia jote që fal bujarisht” (Isaia 55:7). “I fshiva shkeljet e tua si një re e dendur dhe mëkatet e tua si një mjegullinë; kthehu tek Unë, sepse Unë të kam çliruar” (Isaia 44:22).

Perëndia thotë: “Unë në fakt nuk ndiej asnjë kënaqësi me vdekjen e atij që vdes ... Ndërroni rrugë, pra,

dhe do të jetoni” (Ezekiel 18:32). Satanai përpiqet të përgënjeshtrojë në mendjen tënde permtimet e bekuara të Perëndisë. Ai dëshiron të largojë prej teje çdo rreze shpresë dhe drite. Por ti nuk duhet ta lejosh këtë, mos e dëgjo Satanain.

Gjithmonë kujto: “Jezusi vdiq që unë të mund të jetoja”, Ai më do dhe nuk do që unë të vdes. Unë kam një baba të dashur qiellor, edhe pse unë e kam refuzuar dashurinë dhe bekimet e Tij, unë do të shkoj tek Ati im. Unë do të them: “kam mëkatuar kundrejt Oiellit dhe kundrejt Teje, nuk ja vlej më të

quhem biri yt. Trajtomë si një nga shërbëtorët e tu.”

Jezusi rrëfeu një histori për një djalë që braktisi shtëpinë dhe, se si u pranua, kur vendosi të kthehej. “U çua, pra, dhe shkoi tek i ati. Por kur ishte ende larg, i ati e pa dhe me dhembshuri; u lëshua vrap, ra mbi qafën e tij dhe puthi” (Luka 15:20).

Kjo është një histori e bukur, por ende nuk mund ta përshkruajë plotësisht dhembshurinë, dashurinë atërore dhe qiellore të Perëndisë. Perëndia ka thënë nëpërmjet profetit të Tij. “Po, të kam dashur

me një dashuri të përjetshme;
prandaj të kam tërhequr me
dashmirësi” (Jeremia 31:3). Ati
shpreson në kthimin e mëkatarit
edhe kur ai është larg duke humbur
jetën dhe lekët në një vend të huaj.
Kur një person ndien një dëshirë
për t’u kthyer te Perëndia, është
Shpirti i Zotit ai që e thërret duke u
përpjekur ta udhëdheqë mëkatarin
drejt zemrës së dashur të Atit.

Si mund të dyshosh në premtimet e
mrekullueshme të Biblës, kur ato
janë dhënë shumë kohë para se ti të
ekzistojë? Si mundesh që të
mendosh se Jezusi nuk do ta

mirëpresë mëkatarin që kërkon të
heqë dorë prej mëkateve të tij?
Largoji këto mendime! Asgjë tjetër
nuk do të të lëndonte më shumë se
të besuarit në këtë ide për Atin tonë
qiellor.

Ati e urren mëkatin, por Ai e do
mëkatarin. Ai dha veten e Tij, kur
dha Krishtin me qëllim që të gjithë
ata që besojnë ,të mund të
shpëtohen. Ai donte që ata të
bekohen përgjithmonë në
mbretërinë e Tij të lavdisë.

Ç'fjalë më të dashura e të forta
mund të përdorte Ai për të na

treguar, se sa shumë na do? Ai tha:
“A mundet një grua të harrojë
foshnjën e gjirit dhe të mos i vijë
keq për fëmijën e barkut të saj?
Edhe sikur ato të të harrojnë, unë
nuk do të harroj” (Isaia 49:15).

Shiko drejt Jezusit, nëqoftëse
dyshon dhe ke frikë. Ai jeton për t'i
kërkuar Perëndisë që t'ju falë
mëkatet. Falenderoni Zotin për
dhuratën e Birit të Tij të dashur dhe
lutuni që vdekja e Tij të mos jetë e
kotë për ju. Shpirti i Shenjtë ju fton
juve sot, ejani me plot zemër tek
Jezusi dhe merrni bekimet e Tij.

Lexoni premtimet e Tlji, kujtoni se ato flasin për dashurinë dhe dhembshurinë e Tij, të cilat janë më të forta nga ç'mund t'i përshkruajnë fjalët. Zemra e madhe dhe pashterueshme në dashuri e Perëndisë, kthehet tek mëkatari me dhembshuri të përjetshme. “Me anë të Jezu Krishtit në të cilin kemi shpengimin me anë të gjakut të Tij, faljen e mëkateve sipas pasurive të hirit të Tij” (Efesianëve 17).

Besoje se Perëndia është ndihmësi yt, Ai do që të të ndryshojë jetën dhe ta bëjë atë si të Tlji. Eja pranë Tij, ndërsa rrëfen mëkatet dhe

pendohesh dhe Ai do të vijë pranë
teje me mëshirë dhe falje.

7 — “Prova e Dishepullizimit

“Nëse dikush është me Krishtin, ai është një krijesë e re; gjërat e vjetra kanë shkuar; ja, të gjitha gjërat u bënë të reja” (2 Korintasve 5:17).

Një person mund të mos jetë në gjendje të kuptojë kohën dhe vendin e saktë se, kur ja dorëzoi zemrën Perëndisë. Ai mund të mos i shohë hapat që e sollën drejt Krishtit. Por kjo nuk provon se ai nuk është një bir i Perëndisë. Krishti i tha Nikodemit, “Era fryn ku të dojë dhe ti ja dëgjon zërin, por ti nuk e di nga vjen, sa, ku po shkon;

kështu është edhe çdo njeri që ka lindur nga Fryma” (Gjoni 3:8).

Ne nuk mund ta shohim erën, por shohim se çfarë ajo bën. Ne nuk mund të shohim Shpirtin e Perëndisë, ndërsa punon në zemrat tona, por fuqia e Tij na sjell njëjetë të re. Ajo fuqi krijon një person të ri në imazhin e Perëndisë. Edhe pse nuk mund të shohim, apo të dëgjojmë punën që bën Shpirti, ne mund të shohim veprën e Tij. Nëse zemrat tona janë ndryshuar nga Fryma e Zotit, vetëjetëttona dot atë që regoj nëndryshimin. Ne nuk mund të ndryshojmë zemrat tona apo t'i

bëjmë karakterët tanë të ngjashëm me Perëndinë. Nuk duhet të besojmë në forcat tona, apo të besojmë se veprat e mira do të na shpëtojnë. Por jetët tona do të tregojnë, nëse kemi hirin e Zotit në zemër, i cili do të na ndryshojë karakteret, zakonet dhe mënyrën e të jetuarit. Të tjerët do të shohin ndryshimin midis asaj që kemi qenë dhe asaj që jemi.

Karakteri nuk tregohet vetëm nga një vepër e mirë apo e keqe, por tregohet nga mënyra se si ne flasim dhe veprojmë ditë pas dite. Është e vërtetë që mund të veprojmë në

mënyrë të drejtë pa fuqinë e Perëndisë. Ne mund të bëjmë të mira në mënyrë që njërez të tjerë të mendojnë mirë për ne, madje mund edhe ta largojmë të keqen për shkak, sepse duam të dukemi të drejtë në sy të miqve tanë. Edhe personi më vetiak mund të bëjë mire, apo të ndihmojë nevojtarin, por si mund ta dimë se në ç'anë jemi? Si mund ta dimë se kush i zotëron zemrat tona? Me cilin duam të flasim? Për kë mendojmë? Apo kush e ka dashurinë tonë më të ngrohtë dhe punën më të mirë? Nëse jemi të Krishtit, ne mendojmë shpesh për Të dhe medimet tona më

të mira janë për Të. Ne kemi shtruar përpara këmbëve të Tij gjithçka që kemi dhe gjithçka që jemi. Duam të bëhemi si Ai dhe të kemi Shpirtin e Tij tek ne. Dëshirojmë të ndjekim udhën e Tij dhe ta kënaqim Atë në çdo gjë.

Nëqoftëse bëhemi njerëz të rinj të Krishtit Jezus, ne do të kemi frytet e Frymës në jetët tona. Ato janë:
“dashuria, gëzimi, paqja, durimi, mirëdashja, mirësia, besimi, zemërbutësia, vetkontrolli”
(Galatasve 5:22). Ndjekësit e Krishtit nuk do të veprojnë më siç kanë bërë më parë, por do të

ndjekin me besim hapat e Krishtit.
Ata do të pasqyrojnë karakterin e
Tij dhe do të bëhen të pastër, ashtu
siç Ai është i pastër.

Ata që do të ndjekin Krishtin, do të
duan gjërat që dikur i urrenin, do të
urrejnë gjërat që dikur i donin.

Krenari do të përulet, budallai do të
bëhet i mençur, ata që dikur
deheshin, do të qëndrojnë esëll.

Njërëz të papastër do të pastrohen.

Ata që pëlqenin luksin dhe modën
do t'i lënë ato mënjanë.

Të krishterët nuk do të përpiqen të
tërheqin vëmëndjen me gjërat që ata

veshin. “Por njeriu i fshehur i zemrës, me pastërtinë që nuk prishet të një shpirti të butë dhe të qetë, që ka vlerë të madhe përpara Perëndisë” (1 Pjetrit 3:4).

Pendimi i vërtetë e ndryshon një person. Mëkatari do të rrëfejë mëkatet e tij dhe do të kthejë çfarë ka vjedhur. Ai do ta dojë Perëndinë dhe të tjerët. Kur mëkatari t'i bëjë këto gjëra, ai do të kuptojë se ka kaluar nga vdekja në jetë.

Kur ne vijmë tek Krishti dhe pranojmë faljen dhe hirin e Tij, në zemrat tona zhvillohet dashuria.

Punët nuk na duken të rënda dhe çdo gjë që Zoti na kërkon të bëjmë, kthehet në kënaqësi. Shtegu që më parë ishte i errët, ndriçohet nga rrezet shkëlqyese prej Diellit të drejtësisë. Bukuria e karakterit të Krishtit do të shihet tek ithtarët e Tij. Krishti ishte i kënaqur të bënte atë që i kërkonte i Ati. Dashuria për Perëndinë ishte fuqia udhëheqëse në jetën e Shpëtimtarit. Dashuria i bëri të gjitha veprat e Tij të mira dhe të bukura.

Dashuria vjen prej Zotit, nuk mund të vijë prej zemrës mëkatore dhe gjendet vetëm në zemrat në të cilat

Krishti jeton. “Ne e duam Atë, sepse Ai na deshi i pari” (1 Gjoni 4:19). Dashuria është forca udhëheqëse në zemrat që Zoti i ka bërë të reja me hirin e Tij. Dashuria ndryshon karakteret tanë, mbizotëron ndjenjat tona dhe kontrollon dëshirat. Ajo e largon urrejtjen dhe na ndihmon të jemi të vërtetë me ata që duam. Dashuria e Perëndisë në zemrat tona ëmbëlson jetën dhe ka një influence të mirë për çdo njeri që na rrethon. Bijtë e Perëndisë duhet të ruhen nga dy gabime në të menduar. Njerëzit që sapo kanë filluar të besojnë tek Perëndia, duhet që të përqëndrohen

veçanërisht për këto. E para, e cila është shpjeguar dhe më lart, është gabimi që besojmë në veprat tona të mira duke menduar se ato do të na afrojnë te Perëndia. Në qoftë se përpiqemi të bëhemi të shenjtë duke iu bindur ligjit me forcat tona do të jetë e pamundur për ne. Çdo gjë që bëjmë pa Krishtin është e destinuar nga egoizmi dhe mëkati. Vetëm hiri i Krishtit nëpërmjet besimit mund të na bëjë të shenjtë. Gabimi i dytë është po aq i rrezikshëm dhe është idea që nuk na duhet ta mbajmë ligjin e Perëndisë, kur ne besojmë ne Krishtin. Përderisa hiri i Perëndisë merret vetëm nëpërmjet

besimit, disa njerëz mendojnë se ajo që bëjnë nuk ka lidhje me shpëtimin e tyre. Bibla na mëson, se të bindje, do të thotë më shumë se thjesht të bësh të drejtën, dhe të bësh atë na është thënë të bëjmë. Bindje do të thotë të shërbesh me dashuri dhe ligji i Perëndisë na tregon se si është Ai. Dashuria është qendra e ligjit. Oeveria e Perëndisë në qiell dhe në tokë është e ndërtuar në ligjin e Tij të dashurisë. A nuk do të na hiqet ligji nga jetët tona, në qoftë se ne bëhemi si Ai. Kur dashuria është në zemrat tona dhe kur ne të bëhemi si Krijuesi ynë, Zoti do të mbajë premtimin e Tij. Unë do t'i shtie

ligjet e mia në zemrat e tyre e do t'i shkruaj në mendjet e tyre.

(Hebrenjtë 10:16) Nëse ligji është shkruar në zemër a nuk do t'i japë formë jetës? Bindja është një shenjë e vëtetë e dashurisë dhe gjithashtu është shenja që ne jemi ndjekës të Perëndisë. Bibla thotë: “Sepse kjo është dashuria e Perëndisë; që ne të zbatojmë urdhërimet e Tij.” “Ai që thotë unë e kam njohur Atë, dhe nuk zbaton urdhërimet e Tij, është ginjeshitar dhe e vërteta nuk është në të” (1 Gjoni 5:3; 2:4). Besimi nuk na justifikon ne për të mos iu bindur ligjit. Nëpërmjet besimit dhe vetëm besimit, ne ndajmë hirin e

Krishtit dhe hiri bën të mundur që ne t'i bindemi ligjit të Tij. Ne nuk e fitojmë shpëtimin duke iu bindur ligjit të Perëndisë. Shpëtimi është një dhuratë prej Perëndisë dhe ne e marrim prej besimit, por bindja është frut i besimit. “Dhe ju e dini se Krishti u shfaq për të hequr mëkatet tona; dhe në të nuk ka mëkat. Kush qëndron në të nuk mëkaton; kush mëkaton nuk e ka parë dhe as nuk e ka njohur” (1 Gjonit 3:5-6). Kjo është prova e vërtetë. Kur ne jetojmë me Krishtin dhe dashuria e Tij jeton tek ne, ndjenjat dhe mendimet tona do të bien dakort me atë çka ligji i Tij i shenjtë na tregon dhe me atë ç'ka

Zoti dëshiron që ne të bëjmë.
“Djema, kurrëkush mos ju
mashtroftë. Ai që zbaton drejtësinë
është i drejtë, ashtu sikur është i
drejtë Ai” (Gjoni 3:7). Dhjetë
urdhërimet e shenjta të Perëndisë që
iu dhanë izraelit në Sinai, na
tregojnë se ç'është drejtësia. Një
besim i tillë tek Krishiti, i cili na
mëson se nuk na duhet t'i bindemi
Perëndisë, nuk është besim i
vërtetë. Do të thotë, të mësosh diçka
të pavërtetë. “Ju në fakt jeni të
shpëtuar me anë të hirit nëpërmjet
besimit” (Efesianëve 2:8). “Po
kështu është edhe besimi; në qoftë
se s'ka vepra, është i vdekur në

vetvete” (Jakobi 2:17). Jezusi tha për veten e Tij përpara se të vinte në tokë: “Perëndia ime, unë gëzohem kur zbatoj vullnetin tënd dhe ligji yt është në zemrën time” (Psalmi 40:8). Përpara se Jezusi të kthehej në qiell, pasi kishte qënë në tokë, Ai tha: “Sikurse Unë i zbatova urdhërimet e Ati tim dhe qëndroj në dashurinë e Tij” (Gjoni 15:10). Bibla thotë: “Dhe nga kjo e dimë se e kemi njohur Atë, në qoftë se i zbatojmë urdhërimet e Tij”, “Ai që thotë se qëndron në të, duhet të ecë edhe vetë sikurse ka ecur Ai” (1 Gjoni 2:3-6). “Sepse dhe Krishti e vuajti për ne, duke ju lënë një shëmbull,

që të ecni pas gjurmës së Tij” (1 Pjetrit 2:21). Plani nëpërmjet të cilit Perëndia na jep jetë të përjetshme ka qënë gjithmonë i njëjtë. Është po aq i njëjtë, kur ishte në kopshtin e Edenit përara se Adami dhe Eva të mëkatonin. Perëndia i jep jetë të përjetshme atyre që i binden ligjit të Tij të përsosur, atyre që kanë drejtësi të përsosur. Jeta e përjetshme nuk mund të jepet nga ndonjë plan tjetër, sepse në të kundërt gjithë lumturia e krijimit do të vihej në rrezik. Mëkati do të vazhdonte përgjithmonë, vuajtjet dhe trishtimet nuk do të mbaronin kurrë. Përpara se Adami të

mëkatonte për të ishte e mundur të formonte një karakter të drejtë duke iu bindur ligjit të Perëndisë. Por Adami dështoi në këtë dhe për shkak të mëkatit të tij. Ne jemi të gjithë mëkatarë dhe nuk mund të bëhemi vetë të drejtë, sepse ne jemi mëkatarë e jo të shenjtë dhe nuk mundemi t'i bindemi në mënyrë perfekte ligjit të Zotit. Ne nuk kemi drejtësi në veten tonë për të bërë atë që kërkon ligji i Zotit. Por Krishti ka bërë një shteg arratisjeje për ne. Ai jetoi në tokë duke u përballur me të njëjtat kurthe dhe tundime që ne përballim. Ai jetoi një jetë pa mëkat. Ai vdiq për ne dhe tani Jezusi ofron

për të mbartur mëkatet tona dhe të na japë drejtësinë e Tij. Ne mund të japim jetët tona Atij dhe ta pranojmë si shpëtimtarin tonë, më pas nuk ka rëndësi se sa të mëkatshme kanë qënë jetët tona, ne numërohemi si të drejtë për shkak të Tij. Karakteri i Krishtit do të qëndrojë në vend të karaktereve tanë dhe ne do të prano kemi përpara Zotit sikur nuk kemi mëkatuar. Por më shumë se kaq Krishti ndryshon zemrat tona, Ai jeton aty prej besimit. Ne duhet ta mbajmë atë në zemër me besim dhe ta lejojmë të na udhëheqë në të gjitha zgjedhjet tona. Nëse ne e

bëjmë këtë, Ai do të punojë brenda nesh dhe ne do të bëjmë gjërat që kënaqin Atë. Ne më pas mund të themi: “Ajo jetë që tani jetoj në mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë, që më deshi dhe e dha veten për mua” (Galatasve 2:20).

Jezusi u tha dishepujve të Tij:

“Sepse nuk do të jeni ju që do të flisni, por fryma e Atit tuaj që do të flasë për ju” (Mateu 10:20). Më pas me Krishtin që vepron për ne, ne do të veprojmë ashtu si Ai do të vepronte dhe bënte veprat e Tij të mira. Jetët tona do të pasqyrojnë bindjen dhe punët e drejtësisë. Pra, e shihni se nuk kemi asgjë për t'u

krenuar dhe asnjë arsye për të
lavdëruar veten. Shpresa jonë e
vetme është drejtësia e Krishtit, të
cilën Perëndia na e quan si tonën
dhe në atë drejtësi shpirti i Tij
vepron tek ne dhe nëpërmjet nesh.
Ne duhet të kuptojmë domethënien
e vërtetë të besimit. Kur ne besojmë
atë çka ne dimë se është e vërtetë,
nuk po tregojmë besim. Ne e dimë
se Zoti jeton dhe besojmë në fuqinë
e Tij. Ne e dimë se fjala e Tij është e
vërtetë. Edhe Satanai me engjëjt e tij
e dinë dhe i besojnë këto gjëra. Bibla
thotë se: “Edhe demonët besojnë
dhe dridhen” (Jakobi 2:19). Po ky
nuk është besim. Ne kemi besim jo

vetëm kur besojmë fjalën e Perëndisë, por gjithashtu i kërkojmë Atij të na udhëheqë gjithë zgjedhjet tona. Ne e tregojmë besimin tonë, kur ia japim zemrën Perëndisë dhe kur e duam atë. Ky lloj besimi funksionon nëpërmjet dashurisë dhe na bën të pastër. Na ndryshon deri sa ne bëhemi si Ai. Në qoftë se zemrat tona nuk janë ndryshuar prej Perëndisë, ne luftojmë kundër ligjit të Zotit dhe nuk i bindemi Atij. Por zemrat tona të reja gjejnë kënaqësi në ligjin e shenjtë. Ne mund të këndojmë me Davidin: “Oh sa shumë e dua ligjin tënd! Ai është përsiatja ime gjithë ditën”

(Psalmi 119:97). Dhe drejtësia e ligjit vepron në jetët e njerëzve që “Janë në Krishtin Jezu” (Romakëve 8:1). Disa njerëz e dinë që Perëndia ia ka falur mëkatet dhe ata duan me të vërtetë të bëhen fëmijët e Tij. Por ata e dinë se karakteret dhe jetët e tyre nuk janë të përsosur dhe janë plot gabime. Për shkak të kësaj, ata dyshojnë se Shpirti i Shenjtë i ka ndryshuar zemrat e tyre. Këtyre njerëzve do t'u thoja, “Mos u shkurajoni dhe mos e humbni shpresën. Do të na duhet që shpesh të përulemi dhe të biem në këmbët e Jezusit, sepse ne bëjmë gabime dhe nuk jemi të përsosur. E

megjithatë nuk duhet të heqim dorë, Perëndia nuk largohet prej nesh edhe në qoftë se ne jemi mundur prej armikut. Ai nuk na lë vetëm” Krishti është në të djathtën e Perëndisë. Ai i kërkon Atit të Tij të na falë. (Gjoni) dishepulli më i dashur shkroi: “Djema të mi, i shkruaj këto gjëra që të mos mëkaton; dhe në qoftë se ndokush mëkatoi kemi një avokat tek Ati, Jezu Krishtin, të drejtin” (1 Gjoni 2:1). Ne nuk duhet të harrojmë këto fjalë të Krishtit: “Ai vetë në fakt ju do” (Gjoni 16:27). Ai dëshiron të na kthejë tek vetja e Tij dhe do që të shohë shenjtërinë dhe dlijësinë e Tij

të reflektojë tek ne. Në qoftë se ne ia dorëzojmë veten tonë Atij deri në adhjen e Jezusit, Ai do të vazhdojë punën e mirë që ka nisur me ne. Duhet të lutemi me dëshirë të madhe dhe të besojmë më tepër. Ndërsa fillojmë të humbim besimin në mundësitë tona, le të besojmë në fuqinë e shpëtimtarit tonë. Le ta lavdërojmë Atë që është drita e jetëve tona. Sa më shumë i afrohemi Jezusit, aq më shumë gabime shohim në jetët tona. Do t'i shohim fajet tona më qartë ndërsa krahasojmë veten tonë plot mëkat më shpëtimtarin e përsosur. Kjo do të tregojë se idetë false të Satanait

po humbin efektin mbi ne dhe që Shpirti jetëdhënës i Perëndisë është duke na udhëhequr. Dashuria e thellë e Jezusit nuk mund të jetojë në zemrat tona, në qoftë se ne nuk e kuptojmë që jemi mëkatarë. Në qoftë se ndryshohemi nga hiri i Krishtit, do të admirojmë karakterin e shenjtë të shpëtimtarit. Nëse ne nuk e shohim që jemi mëkatarë, kjo tregon se nuk e kemi parë bukurinë dhe përsosmërinë e Krishtit. Sa më pak e admirojmë veten tonë, aq më shumë do të shikojmë të admirojmë dëlirësinë dhe bukurinë e pafundme të Krishtit. Kur shohim se sa mëkatarë jemi, ne kthehemi tek Ai

që mund të na falë. Kur shohim se jemi të pafuqishëm ne shkojmë pas Krishtit, dhe më pas Krishti vjen plot fuqi të na ndihmojë. Ndjenja jonë e nevojës na çon drejt shpëtimtarit dhe fjalës së Perëndisë. Sa më shumë shohim karakterin e Tij mahnitës, aq më shumë do të bëhemi si Ai.

8 — “Duke u rritur me Krishtin”

Karakteret tanë ndryshojnë, kur ne bëhemi fëmijë të Zotit. Bibla e shpjegon këtë ndryshim si një lindje. Gjithashtu thotë se është si një rritje e farës së mirë e mbjellë nga një fermer. Ata që sapo kanë mësuar ta duan Krishtin quhen “Posi foshnja të sapo lindura” (1 Pjetrit 2:2). Ata do të rriten dhe do të bëhen burra dhe gra të Krishtit Jezus. Si fara e mirë, e mbjellë në fushë, ata do të rriten dhe do të lëshojnë frut. Isaia thotë se fëmijët e Perëndisë do të jenë si lisa të drejtësisë, mbjellja e Zotit, për të

paraqitur lavdinë e Tij (Isaia 61:3). Zoti na jep shumë mësimë nga jeta për të na ndihmuar që të kuptojmë të vëtetat shpirtërore. Sado të urtë të jenë njerëzit, ata nuk mund t'u japin jetë as bimës dhe as kafshës më të vogël. Vetëm Perëndia mund të japë jetë dhe në të njëjtën mënyrë, vetëm Perëndia mund t'u japë jetë shpirtërore njerëzve. Njeriu “Duhet të lindë përsëri” (Gjoni 3:3). Ne nuk mund ta marrim jetën që Krishti na jep, derisa të kemi lindur përsëri. Perëndia jep jetë dhe më pas ai i bën gjërat të rriten. Ai i bën lulet të çelin dhe frutin që rritet prej luleve. Prej fuqisë së Tij farërat formojnë frutin:

“sepse dheu prodhon vetvetiu më parë kërcellin, pastaj kallirin, dhe më në fund kallirin plot me kokrra” (Marku 4:28). Profeti Osea tha për izraelin: “Ata do të rigjallërohen si gruri, do të lulëzojnë si hardhia” (Osea 14:5-7). Jezusi tha: “Vini re se si rriten zambakët” (Luka 12:27). Bimët rriten vetëm prej asaj çka Perëndia u jep. Ato nuk kujdesen për veten, të shqetësohen, ose punojnë. Një fëmijë nuk mund ta bëjë veten e vet të gjatë prej fuqisë së tij ose duke u shqetësuar. As ne nuk mund të rritemi në jetën tonë shpirtërore duke u kujdesur ose duke punuar me forcat tona. Bima

dhe fëmija rriten duke marrë atë që kanë nevojë: ajër, rreze dielli dhe ushqim. Ashtu, sikurse dhuratat e natyrës janë të nevojshme për bimët dhe kafshët, ashtu edhe Krishti plotëson nevojat e atyre që besojnë në të. Krishti krahasohet me shumë prej bekimeve të natyrës. Ai është “Drita e përjetshme” (Isaia 60:19). Ai është “Diell dhe mburojë” (Psalmi 84:19). “Ai është si vesa në tokë të thatë” (Osea 14:5). “Si shiu në fusha” (Psalmi 72:6), është si: “Uji i gjallë dhe buka e Perëndisë, është Ai që zbret nga qielli dhe i jep jetë botës” (Gjoni 6:33). Perëndia i dha një dhuratë të mrekullueshme,

Birin e Tij. Kjo dhuratë e pakrahasueshme e ka rrethuar botën me hir si ajri që ndodhet kudo. Dhe është aq e vërtetë, porsiajri që thithim. Në qoftë se zgjedhim për të marrë këtë hir jetëdhënës të Krishtit, ne do të jetojmë dhe do të rritemi për t'u bërë burra dhe gra të Krishtit Jezus. Lulja kthehet nga dielli për të marrë rrezet e tij të arta. Drita e ndihmon lulen të bëhet e bukur dhe e përsosur. Ashtu edhe ne duhet të kthehemi nga Krishti, dielli i drejtësisë dhe drita e parajsës do të shkëlqejë mbi ne dhe karakteret tanë do të rriten në ngjashmëri me

të. Jezusi na jep këtë mësim, kur Ai thotë: “Oëndroni me mua dhe unë do të qëndroj me ju, sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, por qe se nuk qëndron në hardhi, ashtu, as ju, nëse nuk qëndroni me mua. Sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë” (Gjoni 15:4-5). Ne duhet të qëndrojmë me Krishtin që të kemi një jetë të shenjtë, ashtu sikurse degët varen prej hardhisë për t'u rritur. Të ndarë prej Tij, ne nuk kemi jetë. Larg prej Tij, ne nuk do të kemi fuqi për të luftuar kundër mëkatit, apo të rritemi në hir dhe shenjtëri. Por kur ne jetojmë për Të(rritemi dhe

lëshojmë frut. Ne do të jemi si një pemë e mbjellë në buzë të lumit. Shumë njerëz mendojnë se ata duhet të bëjnë një pjesë të punës vetëm. Ata besojnë tek Krishti, se u fal mëkatet dhe pastaj përpiqen të jetojnë një jetë të mirë me forcat e tyre. Por është e sigurt se ata do të dështojnë. Jezusi thotë: “Sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë”. Rritja jonë në hir dhe në gëzim dhe vlefshmëria jonë, varen të gjitha këto në të qënurit një me Krishtin. Ne rritemi në hir duke kaluar kohë me Krishtin, ditë pas dite dhe orë pas ore. Ai jo vetëm na e krijon besimin, por edhe e bën atë perfekt.

Krishti duhet të jetë i pari, i fundit dhe Përgjithmonë. Ai dihet të jetë me ne, jo vetëm në fillim dhe në fund të jetëve tona, por edhe në çdo hap të udhëtimit tonë. Davidi tha: “Unë e kam vënë vazhdimisht Zotin përpara syve të mi; duke qënë se Ai rri në të djathtën time, unë nuk do të hiqem kurrë nga vëndi” (Psalmi 16:8). Ake pyetur ndonjëherë, “Si mund të jetoj me Krishtin?” Jeto në të, në të njejtën mënyrë, kur e pranove atë. Ashtu si e keni marrë Krishtin Jezus, Zotin, ashtu pra, ecni në të (Kolosianëve 2:6). “Dhe i drejti do të jetojë prej besimit” (Hebrenjtë 10:38). Ti ia dhe

jetën Perëndisë që t'i përkasësh
plotësisht Atij, për t'i shërbyer dhe
për t'iu bindur. Ti more Krishtin si
Shpëtimtarin tend, sepse nuk mund
t'i largoje mëkatet, apo ta ndryshoje
zemrën tënde me forcat e tua. Duke
ia dorëzuar gjithçka Perëndisë, ti
besove se për shkak të Krishtit, Ai
bëri gjithë këtë për ty. Prej besimit ti
u bëre i Krishtit dhe ti do të rritesh
në besim prej Tij. Besimi të fton të
marrësh dhe të japësh. Jepja
gjithçka Atij, Zemrën, mendjen dhe
punën tënde. Dorëzoja veten Atij
për t'iu bindur gjithçkaje që ai të
kërkon të bësh dhe ti duhet t'i
marrësh të gjitha. Merre Krishtin, të

bekuarin që të jetojë në zemrën tënde. Merre atë që të bëhet fuqia jote, drejtësia, dhe ndihmësi yt për jetën. Ai do të japë fuqi për t'u bindur. Jepja veten tënde Perëndisë çdo mëngjes, bëje këtë punën tënde të parë dhe le të jetë kjo lutja jote: “Më merr, o Perëndi si krejtësisht tëndin. I parashtroj të gjitha planet e mia në këmbët e tua. Më përdor sot në shërbimin Tënd. Jeto me mua dhe lejo që punët e mia të bëhen për nderin Tënd.” Çdo mëngjes dorëzoja veten Perëndisë për atë ditë. Vendosi planet e tua përpara Atij dhe dorëzoja Atij, ndërsa Ai udhëheq. Në këtë mënyrë ti mund

ta dorëzosh jetën tënde ditë pas dite në duart e Perëndisë dhe jeta jote do të bëhet gjithmonë e më e ngjashme me jetën e Krishtit. Një jetë me Krishtin, është një jetë paqësore. Nuk do të ketë ndjenja të mëdha ekzaltimi, por duhet të jetë një besim paqësor dhe i qëndrueshëm. Shpresa jote nuk është në veten tënde, por tek Krishti. Dobësia jote bashkohet me fuqinë e Tij. Mungesa e të kuptuarit tënd bashkohet me mësimin e Tij. Pra, ti nuk duhet të shohësh tek vetja jote, apo të mendosh rreth ndjenjave të tua. Shiko tek Krishti dhe mendo për dashurinë e Tij dhe për karakterin e

mahnitshëm dhe perfekt. Mendo për Krishtin se si Ai e përuli veten e Tij dhe jetoi për të tjerët. Mendo për pastërtinë e Tij, për shenjtërinë dhe dashurinë e Tij të mrekullueshme. Kur ti e do Atë, varesh dhe kopjon mënyrat e Tij, ti do të ndryshohesh për t'u bërë si Ai. Jezusi tha: “Qëndroni me Mua” (Gjoni 15:4). Këto fjalë të japin ndjesinë e qetësisë, besimit dhe të mësuarit në Të. Përsëri Ai na fton: “Ejani tek Unë,...dhe unë do t'ju jap çlodhje” (Mateu 11:28). Po ashtu Davidi pati të njëjtin mendim: “Rri në heshtje para Zotit dhe prite Atë” (Psalmi 37:7). Dhe Isaia na jep ftesën e Zotit:

“Duke u kthyer tek unë dhe duke pushuar tek unë, do të shpëtoni; forca juaj qëndron në qetësinë dhe në besimin tuaj” (Isaia 30:15). Kur Perëndia flet për pushimin, Ai nuk nënkupton ndalimin e gjithë punës. Premtimet e Shpëtimtarit për pushimin bashkohet me një thirrje për të punuar. “Merrni mbi vete zgjedhën Time; ... dhe ju do të gjeni prehje për shpirtit tuaj” (Mateu 11:29). Personi që pushon plotësisht tek Krishti do të jetë i zënë duke punuar shumë për të. Kur mendojmë për veten, ne i largohemi Krishtit, i cili na jep fuqi dhe jetë. Satanai e di këtë dhe përpiqet që ta

mbajë mendjen tonë larg prej shpëtimtarit. Ai do që të na ndalojë për të jetuar dhe punuar me Krishtin. Satanai përdor kënaqësitë e botës duke na prishur mendjen për të na larguar prej Perëndisë. Ai përdor shqetësimet dhe fatkeqësitë e jetës. Gjithashtu përdor fajet e njerëzve të tjerë dhe dobësitë tona për të na larguar mendjen prej Perëndisë. Nuk duhet ta lejojmë Satanain të na mashtrojë me planet e tij. Shumë prej të cilëve që me të vërtetë duan të jetojnë për Perëndinë, shpenzojnë shumë kohë duke menduar për fajet e tyre. Në këtë mënyrë Satanai përpiqet t'i

ndajë ata prej Krishtit dhe shpreson të korrë fitore. Nuk duhet ta bëjmë veten qëndrën e mendimeve tona, as të shqetësohemi nëse do të shpëtohemi, apo jo. Të menduarit për veten na largon zemrën prej Perëndisë që na jep forcë. Ne duhet t'ia dorëzojmë gjithçka Perëndisë dhe t'i besojmë Atij, por duhet të flasim dhe të mendojmë për Jezusin dhe t'a harrojmë veten tonë. Ne duhet t'i harrojmë frikërat tona dhe të besojmë në Zot dhe bashkë me apostullin Pal, të themi: “Unë u kryqëzova bashkë me Krishtin dhe nuk rroj më unë, po Krishti rron tek mua; dhe ajo jetë që tani jetoj në

mish, e jetoj në besimin e Birit të Perëndisë që më deshi dhe dha veten për mua” (Galatasve 2:20). Perëndia na fton të pushojmë në Të. Ai është në gjendje të ruajë atë që ne ia kemi dorëzuar. Në qoftë se e lëmë veten tone në duart e Tij, Ai do të na japë fuqi nëpërmjet Jezusit që të na sigurojë betejën kundër Satanait. Kur Krishti u kthye në njeri, Ai i lidhi njerëzit e botës me veten me një lidhëse dashurie. Kjo lidhëse nuk mund të këputet asnjëherë, vetëm nëse ti zgjedh ndryshe. Satanai është gjithmonë në përpjekje e sipër për të na prishur mendjen ta këpusim këtë lidhje me

Krishtin. Ne duhet të rrimë zgjuar dhe të lutemi që asgjë të mos na udhëheqë drejt zgjedhjes së një mësuesi tjetër. Jemi gjithmonë të lirë ta bëjmë këtë. Le t'i mbajmë sytë drejt Krishtit dhe Ai do të na mbajë. Ne jemi të sigurt kur shohin drejt Jezusit dhe asgjë nuk mund të na largojë prej duarve të Tij. Ne duhet të shohim tek Ai gjithë kohën që më pas “transformohemi në të njëjtën shëmbëllim ... posi prej Frymës së Zotit” (2 Korintasve 3:18). Dishepujt e hershëm u bënë gjithmonë e më tepër në ngjashmëri me Krishtin, kur ata e mbanin shikimin e tyre të përqëndruar tek Ai. Kur dëgjuan

fjalët e Tij, ata ndjenë se kishin nevojë për Të. Ata kërkuan për Jezusin, e gjetën Atë dhe e ndoqën. Ata ishin me Jezusin në shtëpi dhe u ulën në tavolinë me të. Ata ishin me Të kudo, ata ishin nxënësit e Tij që dëgjonin çdo ditë mësimet e Tij rreth të vërtetës së shenjtë. Ata shihnin drejt Tij, ashtu si shërbëtorët shohin padronin e tyre për të mësuar detyrën e tyre. Dishepujt e Krishtit “ishin po aq human sa dhe ne” (Jakobi 5:17). Ata luftuan të njëjtat beteja me mëkatin dhe kishin nevojë për të njëjtin hir që të jetonin në shenjtëri. Gjoni, dishepulli më i dashur, ishte më tepër i ngjashëm

me Të se të tjerët, por ai nga natyra nuk kishte një karakter të dashur, ai ishte egoist, krenar dhe kërkonte të nderohej. Ndonjëherë ai vepronte me nxitim dhe duke mos menduar gjatë, nevríkosej, kur nuk trajtohej drejt. Por kur karakteri i Hyjnorit iu shfaq atij, ai pa gabimet e tij dhe u ndje i përulur. Gjoni pa fuqinë e mirësisë së Jezusit dhe fuqinë e dashurisë së Tij. Ai pa se, megjithëse Jezusi ishte një mbret, Ai ishte i përulur. Gjoni ishte i mbushur me dashuri për Shpëtimtarin, ndërsa e shikonte Atë. Ditë pas dite ai kthehej nga Jezusi deri sa e hoqi vëmendjen nga

vetja e vet, nga dashuria për
mësuesin e Tij. Egoizmi i Tij dhe
Karakterin e keq u shërua prej fuqisë
së Jezusit dhe Shpirti i Shenjtë e bëri
zemrën e tij si të re. Fuqia e
dashurisë së Krishtit ndryshoi
karakterin e Gjoni. Të jemi të sigurt
se do të ndryshojmë, kur të
bashkojmë veten tonë me Krishtin.
Kur Krishti jeton me ne, gjithë qenia
jonë ngrihet lart. Shpirti i Tij dhe
dashuria na i përul zemrat, drejton
dëshirat dhe mendimet tona drejt
Zotit dhe parajsës. Edhe pasi Jezusi
u kthye në parajsë, idhtarët e Tij e
ndienin akoma prezencën e Tij me
ta. Ata ndiejnë dashurinë dhe dritën

e Tij. Jezusi, Shpëtimtari, kishte ecur, folur dhe ishte lutur me ta. Ai kishte folur fjalë shprese dhe sigurie dhe ndërsa Ai po u jepte atyre mesazhin e Tij të paqes, Ai u muarr prej tyre lart në qiell. Dhe ndërsa reja e engjëjve e morën, dishepujt e dëgjuan Atë të thoshte: “Dhe ja, Unë jam me ju gjithë ditët, deri në mbarim të botës. Amen” (Mateu 28:20). Jezusi u muarr në qiell në formën njerëzore. Dishepujt e dinin, se miku i tyre dhe shpëtimtari po qëndronte përpara Perëndisë. Ai i donte përsëri ata dhe ishte një prej tyre. Ai po i tregonte Perëndisë duart dhe këmbët e tij të plagosura

dhe po i kujtonte Atit të Tij çmimin që Ai kishte paguar për ata që kishte shpëtuar. Dishepujt e dinin se Jezusi kishte shkuar në qiell për të përgatitur vende për ta. Ata e dinin se Ai do të vinte përsëri dhe do t'i merrte ata me vete. Dishepujt u takuan së bashku, pasi Jezusi ishte kthyer në parajsë. Ata ishin të etur për t'iu lutur Atit në emër të Jezusit. Të mrekulluar dhe në besim, ata u ulën në lutje dhe përsëritën premtimin e Jezusit: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them, se çdo gjë që t'i kërkonit Atit në emrin Tim, Ai do t'ua japë; kërkonit dhe do të merrni që gëzimi juaj të jetë i plotë”

(Gjoni 16:23-24). Besimi i tyre u bë gjithmonë e më i fortë, ndërsa ata luteshin. Ata arsyetuan se: “Krishti është Ai që vdiq, po për më tepër Ai u ringjall; Ai është në të djathtë të Perëndisë dhe Ai ndërmjetëson për ne (Romakëve 8:34). Në ditën e rrëshajave Ngushëlluesi erdhi tek ata. Krishti kishte premtuar se Shpirti i Shenjtë do të ishte me ta. Ai tha: “Është mirë për ju që unë të shkoj, sepse, po nuk shkova, nuk do të vijë te ju Ngushëlluesi; por, po shkova, unë do t'ua dërgoj” (Gjoni 16:7). Nëpërmjet Shpirtit, Krishti do të jetonte gjithmonë në zemrat e bijëve të Tij. Ai do të ishte më afër

tyre, se sa kur Ai ishte në tokë dhe ku mund ta shihnin. Krishti duke jetuar në ta, do të shkëlqente prej tyre në dritë, dashuri dhe fuqi. Njerëz që panë dishepujt: “U mrekulluan dhe i njihnin se kishin qenë me Jezusin” (Veprat e Apostujve 4.13). Gjithçka që Krishti bëri për dishepujt e Tij, Ai dëshiron që t'i bëjë me fëmijët e Tij sot. Në lutjen e Tij të fundit me dishepujt të mbledhur rreth Tij, Ai tha: “Tani Unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë tek mua me anë të fjalës së tyre” (Gjoni 17:20). Jezusi u lut për ne dhe kërkoi që ne të mund të jemi në

unitet me të, ashtu siç Ai është në unitet me Atin e Tij. Sa e mrekullueshme është kjo! Vetë Shpëtimtari tha për veten: “Gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri” (Gjoni 14:10). Në qoftë se Krishti po jeton në zemrat tona, Ai do të veprojë tek ne për të na ndihmuar të bëhemi: “Sipas pëlqimit të Tij” (Filipianëve 2:13). Ne duhet të punojmë ashtu si Ai punoi dhe të tregojmë shpirtin e Tij. Ndërsa ne e duam dhe jetojmë në Të, ne do: “Të rritemi në çdo gjë drejt Atij që është kreu, Krishti” (Efesianëve 4:15).

9 — Puna dhe jeta

E gjithë drita, jeta dhe gëzimi në univers vjen prej Perëndisë. Bekimet e Tij janë si rreze drite prej diellit. Ato burojnë prej Tij tek të gjitha krijesat si rrjedha uji prej një burimi. Dhe kudo që jeta e Perëndisë është në zemrat e njerëzve do të burojë mbi të tjerët në dashuri dhe bekime. Gëzimi i shpëtimtarit tonë ishte ngritja dhe shpëtimi i burrave dhe grave mekatore. Ai nuk u përpoq të shpëtonte veten e Tij prej vuajtjeve dhe vdekjes por ishte i gatshëm të vdiste në kryq. Engjëjt gjithashtu

punojnë për lumturinë e qënjeve të tjera. Kjo është kënaqësia e tyre. Njerëzit egoist nuk kanë dëshirë të përulen për të ndihmuar të varfërit, të sëmurët dhe mëkatarët. Ende kjo është puna që bejnë engjëjt e pamëkatshëm. Dashuria vetëmohuese e Krishtit mbush zemrat e të gjithëve ayre që jetojnë në qiell dhe është arsyeja për të cilën të gjithë atje janë të lumtur. Pasuesit e Krishtit në tokë do ta kenë gjithashtu këtë dashuri dhe do ti udheheqë ata në punën e tyre. Kur kemi dashurinë e Krishtit në zemrat tona, nuk mund të fshihet ashtu si një aromë e ëmbël. Çdo

kënd që ne takojmë do të ndejë
fuqinë e saj të shenjtë. Shpirti i
Krishtit në zemrat tona është si një
burim uji në shkretëtirë që rrjedh
për ti bekuar të gjithë dhe i bën ata
që po vdesin në mëkat të duan të
pine dhe të shpëtojnë. Dashuria për
Jezusin do të na udheheqë të
punojmë ashtu si Ai punoi për të
bekuar dhe ngushëlluar të gjithë
njerëzit. Dashuria e Tij do të na çojë
drejt të qenit të dashur dhe të mirë,
dhe ne do të ndejmë simpati për të
gjitha krijesat e Atit tonë qiellor. Jeta
e Shpëtimtarit në tokë nuk ishte e
lehtë, por ai nuk u lodh kurrë nga
puna për të shpëtuar njerëz të

humbur. Ai jetoi një jetë vetëmohuese që nga lindja e Tij e deri në vdekje, dhe nuk u përpoq të çlirohej nga puna e rëndë dhe nga udhëtimet e lodhshme. Ai tha se Biri i njeriut: “nuk erdhi që ti shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e Tij si çmim për shpengimin e shumë vetëve” (Mateu 20:28). Ky ishte i vetmi synim apo qëllim i jetës së Tij, çdo gjë tjetër ishte me më pak rëndësi. Të bënte vullnetin e Zotit dhe të mbaronte punën e Tij ishte si ushqim dhe ujë për Të. Në punën që Ai bënte nuk kishte mendime egoizmi. Nëse marrim hirin e

Krishtit, edhe ne gjithashtu do të duam të ndihmojmë të tjerët. Ne do të ishim të gatshëm për të dhënë gjithçka në mënyrë që ata për të cilët Krishti vdiq, të ndajnë këtë dhuratë hirit. Do të bëjmë gjithçka që mundemi për të blerë jetët tona dhe për ta bërë botën një vënd më të mirë. Ç'dokush që e do e të vërtetë Perëndinë, do ta ketë këtë dëshirë. Sapo ne vijmë në Krishtin ,menjëherë dëshirojmë që ti flasim çdokujt se ç'shok të mirë kemi gjetur në Jezusin. E vërteta që na shpëton dhe na ndryshon jetët nuk mund të rrijë e heshtur në zemrat tona. Nëqoftëse e kemi veshur

rrobën e drejtësisë së Krishtit, ne nuk mund të ndalojmë së foluri të tjerëve për të. Kur ne mbushemi me gëzimin e Shpirtit të Tij, duhet ta ndajmë atë për shkak se kemi diçka të mrekullueshme për të treguar sepse kemi mësuar se Perëndia është i mirë. Në kohën kukr Jezusi e thirri Filipin të bëhej një nga dishepujt e Tij, Filipi vrapoi dhe thirri një shok që të vinte për të parë Jezusin. Ashtu si Filipi bëhemi edhe ne kur gjejmë Shpëtimtarin, do të ftojmë të tjerët për ta takuar Atë dhe të shohin bukurinë e karakterit të Krishtit. Ne do tu flasim atyre rreth gëzimit të parajsës. Ne do të

dëshirojmë të duam atë jetë që Jezusi jetoj dhe ata që nododheb rreth nesh të shohin, “Qengjin e Perëndisë , që heq mëkatin e botës” (Gjoni 1:29). Nje bekim i madh do të vijë mbi ne kur përpiqemi të bëhemi bekim për të tjerët. Perëndia dëshiron që për të mirën tonë të bëjmë pjesë në planin e Tij të shpëtimit. Ai na jep një zemër të ndryshuar prej Shpirtit të Tij që kështu të mund të bëhemi ndihmës dhe ta kalojmë bekimin që marrim,tek të tjerët. Të punosh me Të është nderi më i lartë dhe gëzimi më i madh që Perëndia mund të na japë. Ata që bëjnë këtë punë

dashurie, vihen më afër me
Krijuesin. Perëndia mund t'ua
kishte dhënë engjëjve të qiellit
punën për të mbajtur mesazhin e Tij
të dashurisë dhe shpresës. Ai mund
të kishte përdorur mënyra të tjera
për ta bërë punën por në dashurinë
e Tij të pafund Ai zgjodhi të na
bënte ndihmësit e tij. Ne kemi
mundësinë të punojmë me Krishtin
dhe engjëjt dhe të ndajmë bekimin
dhe gëzimin e ty re. Ne mund të
ngushëllohemi nga kjo punë
vetmohuese. Kur ne vuajmë me
Krishtin, ne kemi pëlqimin e Tij.
Ç'do herë që ndihmojmë të tjerët,
bëhemi më të dashur dhe vijmë më

afër Shpëtimtarit tonë. “Jezu Krishti, i cili, duke qënë i pasur, u bë i varfër për ju, që ju të bëheni të pasur me anë të varfërisë së Tij” (2 Korintasve 8:9). Jeta mund të bëhet një bekim i madh për ne vetëm kur ne bëjmë punën për të cilën u krijuam. Kur punojmë për Krishtin dhe sjellim njerëz tek Ai ,ndjejmë nevojën për ta njohur Atë më mirë. Ne do të kemi uri dhe etje për drejtësi dhe do të kërkojme ndihmën e Zotit. Besimi ynë do të vijë gjithmonë duke u forcuar ndërsa mësojmë më tepër rreth shpëtimit. Problemet dhe përkujdesjet do të na bëjnë që ta

studiojmë Biblat tona dhe të lutemi më shumë. Do të rritemi më tepër shpirtërisht, do ta njohim më tepër Krishtin dhe do të kemi një jetë të lumtur dhe shpërblyese. Pona vetmohuese për të tjerët na ndihmon ti bëjmë karakterët tanësi të Krishtit dhe na sjell paqe dhe lumturi. Na jep një dëshirë të fortë për të ndihmuar. Nuk do të ketë më vend në jetën tonë për përtacinë dhe egoizmin. Nëse e ushtrojmë besimin dhe hilet tona të krishtera , ne do të bëhemi të forte në punën tonë për Zotin. Ne do të shohim qartë të vërtetën, besimi ynë do të vazhdojë të rritet dhe ne do të

lutemi me fuqi më të madhe. Shpirti i Perëndisë do të lëvizë në zemrat tona duke na ndihmuar dhe zhvilluar karakterët që do të nderojnë Atë. Kur vihemi ne shërbim vetmohues për të tjerët,, të jemi të sigurt se po punojmë për shpëtimin tonë. Rruga e vetme për tu rritur në hir, është të bëjmë punën që Krishti na ka kërkuar të bëjmë. Duhet të ndihmojë të tjerët aq sa mundemi,sepse të ndihmosh të tjerët do të thotë të ushtrohesh shpirtërisht. Ushtrimi i trupit e forcon fizikisht një person dhe nëse duam që jetën tonë të krishterë ta mbajmë të forte, duhe të punojmë.

Por kur ne marrim bekimet e
Perëndisë dhe nuk bëjmë asgjë, jetët
tona të krishtera nuk do të jenë të
shëndetshme dhe të qëndrueshme.
Të marrësh dhe të mos japësh është
njësoj si të jetosh dhe të hash pa
punuar. Një person që nuk i vë në
lëvizje krahët dhe këmbët, së shpejti
humbet aftësinë për ti lëvizur ato.
Një i krishterë që nuk i përdor
fuqitë që Perëndia i jep atij, nuk ka
mundësi të rritet në Krishtin. Madje
do të humbasë edhe fuqinë që i
është dhënë. Krishti i ka dhënë si
detyrë kishës së Tij ti tregojë mbarë
botës, historinë dhe dashurinë e
Jezusit, dhe është detyrë e të gjithë

të krishterëve. Të gjithë ne duhet ta bëjmë këtë punë aq mirë sa mundemi. Për shkak të dashurisë që Zoti na ka treguar, ne kemi borxhin ta kalojmë atë tek ata që nuk e njohin Atë. Sepse Perëndia na ka dhënë dritë jo vetëm për veten tone por edhe për ta kaluar tek të tjerët. Ithtarët e Perëndisë duhet të rrinë zgjuar në detyrën e tyre. Aty, në vendet e largëta ku vetëm një person po tregon historinë e Jezusit, duhet të jenë me mijëra. Nëse nuk mund të shkojmë vetë, ne mund të lutemi për këtë punë dhe të tregojmë dashurinë tonë duke dhënë para. Duhet akoma punë për

të tjerët edhe në vendet e krishtera. Puna që duhet bërë për Krishtin nuk është vetëm në vendet e largëta por mund ta bëjmë këtë punë edhe në shtëpi. Ne mund ta bëjmë detyrën tonë për Krishtin në shtëpi, në kishë, në lagje, midis miqsh dhe me ata që punojmë. Pjesën më të madhe të jetës në tokë, Shpëtimtari ynë e shpenzoi duke punuar në dyqanin e një marangozi në Nazaret. Engjëjt ishin me të ndërsa Ai punonte dhe ecte me fqinjët e Tij që nuk e dinin se Ai ishte Biri i Perëndisë. Jezusi ishte duke bërë me aq besnikëri punën e Atit të Tij ndërsa punonte në dyqan, sa edhe

kur Ai shëronte të sëmurët. Puna si marangoz ishte po aq detyrë e Tij sa edhe qetësimi i dallgëve të fuqishme të Galileut. Gjithashtu dhe ne të punojme me Jezusin ndërsa bëjmë detyrat tona të thjeshta dhe mund të ecim me Të kudo që jemi. Apostulli Pal shkroi: “Vëllezër, secili le të mbetet te Perëndia në gjëndjen në të cilën është thirrur” (1 Korintasve 7:24). Besnikërisht ne mund të kujdesemi për punët tona të përditshme në mënyrë që ti sjellin lavdi Perëndisë. Nëse jemi ndjekës të vërtetë të Zotit, ne do të sjellim besimin në çdo gjë që bëjmë dhe do tu tregojmë të tjerëve Shpirtin e

Perëndisë. Një person që punon në një dyqan mund të pasqyrojë Krishtin tek burra dhe gra, ai mund të tregojë se është ndjekës i Atij i cili eci midis kodrave të Galileut. Ç'do i krishterë duhet të punojë në këtë mënyrë kështu që të tjerët duke parë punën e tij të mirë do të drejtohen për ti dhënë lavdi Krijuesit dhe Shpëtimtarit të tyre. Shumë veta e kanë justifikuar veten e tyre të mos i shërbejnë Krishtit sepse mendonin se të tjerët mund ta bënin më mirë punën më mire se ata. Disa të tjerë mendojnë se vetëm ata që kanë aftësi të pazakonta kërkohen për të bërë punën e Zotit.

Ata mendojnë se vetëm pak njerëz special marrin pjesë në punë dhe shpërblime por kjo nuk është ajo që Jezusi donte të na mësonte në historinë që Ai tregoi. Ai tha se padroni i zoti i shtëpisë mblodhi shërbëtorët e tij bashkë dhe i dha secilit punën që i takonte. Ne mund ti bëjmë detyrat e thjeshta me dashuri “Dhe ç'do gjë që të bëni, ta bëni me dëshirë të mirë, si për Zotin dhe jo për njerëzit” (Kolosianëve 3:23). Dashuria e Perëndisë do të reflektojë në jetët tona nëse ndodhet në zemrat tona. Ndikimi i ëmbël i dashurisë së Krishtit do të jetë rreth nesh për të ngushëlluar dhe bekuar

të tjerët. Nuk duhet të presim për ndonjë kohë të rëndësishme që të punojmë për Perëndinë dhe as të presim derisa të jemi në gjëndje për të bërë një punë më të mirë. As nuk duhet të shqetësohemi për atë çka njerëzit mendonë për ne. dita jonë e përditshme dueht të tregojë se besimi ynë është i pastër dhe i singertë. Nëse njerëzit shohin se ne duam ti ndihmojmë, puna jonë do ta bëjë diçka të mirë. Dishepulli më i përulur dhe më i varfër i Jezusit mund të bëhet një bekim për njerëzit e tjerë. Ata mund të mos ta dinë që po ndihmojnë dikë por nga mënyra se si ata jetojnë ata mund të

fillojnë valët e bekimit që bëhen gjithmonë e më të mëdha. Ata mund të mos ta dine asnjëherë deri në momentin që të arrijnë parajsën se sa të mira kanë bërë. Perëndia nuk pret që njerëzit të shqetësohen për suksesin, nuk është nevoja që ata ta dine apo ta ndjejnë që po bëjnë një punë shumë të mirë. Nëse ata e bëjnë punën që u ka caktuar Perëndia me besim dhe qetësi, jetët e tyre nuk do të humbasin. Njerëzit që punojnë për Krishtin do të bëhen gjithmonë e më të ngjashëm me Krishtin, sepse ata janë bashkëpunëtorë me Të. Ata gjithashtu po përgatiten për punën

më të lartë dhe gëzimin e pastër të
jetës që të vijë.

10 — “Njohuri prej PeTëndisë”

Perëndia përdor mënyra të ndryshme për të zbuluar Vetën e Tij tek ne dhe të na sjellë afër Vetes.

Njëra nga mënyrat është natyra, e cila i flet gjithmonë ndjenjave tona.

Nëse kemi një mendje të hapur, ne do të shohim dashurinë e Perëndisë dhe lavdinë në gjërat që Ai ka bërë.

Nëse jemi të vëmendshëm, ne do të ndiejmë dhe kuptojmë mësimet që

Perëndia na mëson nëpërmjet elementëve natyrorë. Fushat e

gjelbërta, pemët e larta dhe bimët e lulëzuara na ftojnë të njohim Zotin.

Retë dhe lavditë e qiejve flasin për

të, shirat që bien dhe përrenjtë që rrjedhin na e drejtojnë mendjen tonë tek Ai që i krijoi të gjitha. Këto na ftojnë për ta njohur Atë. Shpëtimtari ynë na mësoi mësimet të çmuara duke përdorur gjërat e natyrës, pemët, zogjtë dhe lulet i bënë të ditur njerëzit rreth këtyre mësimëve. Kodrat, liqenet dhe qielli i ndihmoi ata për të kujtuar të vërtetat që Ai mësoi. Ata mendonin për mësimet e Tij edhe kur ishin në punë. Perëndia dëshiron që ne të kënaqemi me ato që Ai ka bërë. Ai Do që ne të kënaqemi në bukurinë e thjeshtë dhe të qetë të tokës. Perëndia i do gjërat e bukura, po

mbi të gjitha Ai pëlqen një karakter të bukur. Ai do që ne të rritemi në dëlirësi dhe thjeshtësi, dy gjërat që i bëjnë lulet të bukura. Ne ne do të dëgjojmë, punët krijuese të Perëndisë do të na mësojnë mësimet të çmuara të besimit dhe bindjes. Yjet ndjekin rrugën e tyre të pacaktuar në qiell vit pas viti, ndërsa i binden ligjit të Perëndisë. Edhe pjesëza më e vogël e krijuar gjithashtu ndjek të njëjtat ligje të Tij. Zoti kujdeset për gjithçka, Ai ka krijuar dhe siguron nevojat e gjithësecilit. Ai i mban botët në hapësirë, edhe pse ato janë më shumë nga ç'mund t'i numërojmë

ne. E në të njëjtën kohë, Ai kujdeset edhe për zogun më të vogël që këndon këngën e tij të thjeshtë pa frikë. Ati ynë qiellor shikon me dhembshuri mbi të gjithë ne. Ai na shikon ne; ndërsa shkojmë në punë dhe na degjon, ndërsa ne lutemi. Ai na sheh kur biem të flemë dhe kur ngrihemi në mëngjes. Perëndia e di kur një pasanik feston në pallatin e tij, Ai sheh edhe të varfërin, ndërsa i mbledh fëmijët e tij në tavolinën me pak ushqim në të. Ai i vë re të gjithë lotët dhe shikon të gjitha buzëqeshjet. Nëse ne e besojmë që Perëndia kujdeset, nuk do të kemi shqetësime që s'na duhen. Jetët tona

nuk do të mbushen plot me trishtim, ashtu si janë tani. Çdo gjë e madhe apo e vogël, do të lihet në duart e Perëndisë. Ai e di se si t'i zgjidhë problemet tona të shumta dhe Ai është mjaft i fortë t'i mbartë të gjitha problemet tona. Ne mund të gëzojmë paqen e mendjes për herë të parë. Ndjenjat tona kënaqen në bukurinë e kësaj toke. Mendoni më pas për botën që do të vijë dhe nuk do të njohë kurrë trishtimin e mëkatit apo të vdekjes. Asgjë nuk do të plaket ose të vdesë. Mendo për shtëpinë e bukur të të shpëtuarve që do të jetë më e lavdishme nga ç'e imagjinojmë ne.

Në dhuratat e shumta që Perëndia na ka dhënë, ne shohim vetëm një pjesë të vogël të lavdisë së Tij. Bibla thotë: “Ato gjëra që syri nuk i ka parë dhe veshi nuk i ka dëgjuar dhe nuk kanë hyrë në zemër të njeriut janë, ato që Perëndia ka përgatitur për ata që e duan Atë” (1 Korintasve 2:9). Poetët dhe njerëzit që studiojnë natyrën thonë shumë gjëra të mrekullueshme rreth bukurisë së saj, por i krishteri e shijon më tepër natyrën. Ai sheh punën e Atit të Tij dhe dashurinë në çdo lule dhe pemë. Ai sheh kodrat, lumenjtë dhe detet si mënyra që Perëndia tregon dashurinë e Tij për

familjen njerëzore. Zoti na flet në mënyrën si na drejton jetët dhe nëpërmjet ndikimit të shpirtit të Tij. Ne mund të kuptojmë mësimet të çmuara në atë që na ndodh në jetën e përditshme, nëse mendjet tona janë të hapura për t'i kuptuar. Kur Davidi po meditonte për pamjet e natyrës, ai shkroi: “Toka është e mbushur nga mirësitë e Zotit” (Psalmi 33:5). “Ai që është i urtë le t'i këqyrë këto gjëra dhe le të çmojë mirësinë e Zotit” (Psalmi 107:43). Zoti na flet ne në Fjalën e Tij, Biblën. Aty Ai na tregon disa gjëra më qartë se nëpërmjet natyrës, Perëndia na tregon rreth karakterit të Tij dhe se

si Ai komunikon me njerëzit. Ai shpjegon se na ka shpëtuar. Bibla tregon histori për njerëz të mëdhenj dhe të mirë, të cilët jetuan shumë kohë më parë. Secili nga ata ishte “i njëjtë si ne” (Jakobi 5:17). E kemi parë se sa kohë të vështira paten ata, sepse vuajtën ahtu si ne. Ata mëkatuan ashtu si edhe ne kemi mëkatuar, por ata nuk u dorëzuan. Nëpërmjet hirit të Perendisë ata ishin në gjëndje të mbijetonin. Shembulli i këtyre njerëzve na inkurajon të përpiqemi gjithmonë të jetojmë ashtu si Shpetimtari ynë jetoi. Ne lexojmë për mënyrën e mrekullueshme që Perëndia i

udhëhoqi, dhe ata gëzuan në dritë, dashuri dhe bekime. Ata ishin në gjendje të bënin një punë të madhe nëpërmjet hirit të Zotit. Ashtu edhe ne dëshirojmë të jemi si ata dhe të ecim me Perëndinë, ashtu si ata.

Jezusi tha për shkrimet e Dhiatës së Vjetër: “Ato janë këto që dëshmojnë për Mua” (Gjoni 5:39). Fjalët e Tij janë edhe më të vërteta në Dhiatën e Re. Shkrimet flasin për Shpëtimtarin, i cili është qendra e shpresave tona për jetën e përjetshme. E gjithë Bibla na flet për Krishtin, libri i parë flet për Krishtin, Krijuesin. “Dhe pa Atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë”

(Gjoni 1:3). Libri i fundit premtion: “Po, unë vij shpejt” (Zbulesa 22:20). Ndërsa lexojmë biblën, ne mësojmë rreth punës së Tij dhe dëgjojmë zërin e Tij. Nëse me të vërtetë duam ta njohim shpëtimtarin, do të studiojmë Biblën. Ne mund ta mbushim zemrën tonë me fjalët e Perëndisë, sepse ato janë si një burim uji për të eturin, janë si buka prej qiellit. Jezusi tha: “Po të mos hani mishin e Birit të njeriut dhe të mos pini gjakun e Tij, nuk keni jetë në veten tuaj” dhe më pas Ai shpjegoi domethënien e këtyre fjalëve që ishte “Fjalët që po ju them janë frymë dhe jetë” (Gjoni 6:53,63).

Trupat tanë janë ndërtuar prej asaj që hamë dhe pimë. E njëjta gjë ndodh me jetët tona shpirtërore. Ndërsa kalojmë kohë duke medituuar rreth fjalës së Krishtit, ne do të rritemi të fortë shpirtërisht. Engjëjt qiellorë duan të kuptojnë më tepër se përse Krishti e dha jetën e Tij për të shpëtuar mëkatarët. Të shpëtuarit në qiell do të studiojnë rreth dhuratës në Birin e Tij. Ata do të këndojnë këngën e çlirimit gjatë gjithë kohërave që do të vijnë. A nuk duhet që të mendojmë me kujdes dhe të studiojmë tani rreth këtyre gjërave? Mëshira e pafund, dashuria dhe sakrifica e Jezusit janë

subjekte të një mendimi të thellë.
Ne duhet të mendojmë rreth
karakterit të shpëtimtarit tonë të
dashur dhe punës së Tij për ne si
Kryeprihti ynë në qiell. Duhet ta
konsiderojmë punën e Atij, i cili
erdhi të shpëtonte popullin e Tij prej
mëkatit. Besimi dhe dashuria jonë
rriten gjithmonë e më tepër, kur ne
mendojmë rreth gjërave qiellore.
Lutjet tona do të jenë më të
kënaqshme për Zotin, sepse në to
do të ketë më tepër besim dhe
dashuri. Ne do të lutemi me më
shumë kuptueshmëri dhe do të
kemi një konfidence më të madhe
në Jezusin. Ne do ta ndiejmë fuqinë

e Tij çdo ditë, e cila është në gjendje të shpëtojë të gjithë ata që vijnë tek Zoti nëpërmjet Tij. Kur ne kalojmë kohë duke menduar për shpëtimtarin tone të përsosur, ne do të dëshirojmë të ndryshohemi dhe do të jemi të uritur e të etur për t'u bërë të paster, ashtu si Ai është. Sa më shumë që mendojmë për Të, aq më shumë do të flasim për Të tek të tjerët dhe do t'i tregojmë botës se si është Ai. Bibla u shkrua për të gjithë dhe jo vetëm për njerëzit e mirëedukuar. Të vërtetat e mëdha që na tregojnë se si të shpëtohem janë aq të kthjellëta, sa në mesditë. Askush nuk do ta humbasë rrugën

përveç atyre, të cilët ndjekin
grykimin e tyre në vend të rrugës që
Zoti e ka treguar kaq qartë. Ne nuk
duhet të pranojmë fjalët e ndokujt,
përveç se ato që Bibla na mëson.
Duhet ta studiojmë fjalën e
Perëndisë për veten tonë. Në qoftë
se ne lejojmë të tjerët të mendojnë
për ne, mendjet tona do të
dobësohen dhe ne nuk do të jemi në
gjendje për të bërë studime të thella.
Po, në qoftë se ne studiojmë Biblën
për veten tonë, mendjet tona do të
forcohen. Ne do të jemi në gjendje
të kuptojmë domethënien e thellë të
fjalës së Zotit. Asgjë nuk ta skalit
mendjen më tepër, se sa studimi i

shkrimeve. Asnjë libër tjetër nuk mund t'i lartësojë mendimet, ashtu si Bibla. Nëse fjala e Zotit do të studiohej, ashtu siç duhet, njerëzit do të kishin horizont më të zgjeruar dhe karaktere me fisnikë. Studimi i Biblës ndihmon një person për të pasur një qëllim në jetë. Asgjë e mirë nuk vjen prej studimit të shkujdesur të Biblës. Në mund ta lexojmë të gjithë Biblën dhe të mos shohim bukuritë e saj, apo të kuptojmë domethënien e saj të thellë. Është më mirë për ne të studiojmë një varg të shkrimit deri sa ta kuptojmë domethënien dhe se çfarë na thotë rreth planit të

shpëtimit. Ky lloj studimi do të na ndihmojë më tepër se sa të lexojmë shumë faqe pa patur një qëllim konkret. Ne duhet ta mbajmë biblën me vete që kurdo që të kemi kohë, të mund ta lexojmë. Ne mund të lexojmë një varg dhe të meditojmë rreth tij, ndërsa ecim duke përshtatur fjalën në mendjen tonë. Ne nuk mund ta kuptojmë biblën, përveç se, nëse e studiojmë me kujdes dhe lutemi për mënçuri. Disa pjesë të biblës janë aq të qarta sa çdo kush mund t'i kuptojë. Por disa pjesë të tjera kërkojnë një studim të thellë duke i krahasuar disa vargje me të tjera. Studimi i

kujdesshëm i biblës dhe lutje do të shpërblehet me bollëk. Një minator gërmon thellë në tokë për të zbulluar arin, gjithashtu një person duhet të kërkojë fjalën e Perëndisë, ashtu siç kërkohet për të gjetur thesare të fshehura. Gjithashtu do të gjejë thesare me vlerë të madhe që i janë fshehur lexuesit të pakujdesshëm. Fjalët e biblës të mbajtura në zemër do të bëhen si përrenj uji që rrjedhin prej Krishtit, burimit të jetës. Duhet të lutemi, ndërsa studiojmë Biblën. Perpara se t'i shfletojmë faqet e saj ne duhet të kërkojmë që Shpirti i shenjtë të na udhëheqë mendjet dhe lutjet tona

do të përmbushen. Kur dishepulli Natanael erdhi tek Jezusi, shpëtimtari tha: “Ja një Izraelit i vërtetë tek, i cili s'ka mashtrim”. Natanaeli i tha: “Nga më njeh?”. Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Të pashë kur ishe nën fik, para se të thërriste Filipi” (Gjoni 1:47-48). Jezusi gjithashtu na sheh në vendet tona sekrete të lutjes. Ai do të na ndihmojë të njohë të vërtetën, nëse ne ia kërkojmë. Nëse ne kërkojmë përulësisht për ndihmë engjëj e qiellit, do të jenë me ne duke na udhëhequr mendimet. Shpirti i Shenjtë e lartëson Shpëtimtarin, puna e Tij është për të na treguar

pastërtinë e drejtësisë së Krishtit dhe se si Krishti do të na shpëtojë ne. Jezusi tha: “Ai do të marrë prej meje dhe do t'iu a kumtojë” (Gjoni 16:14). Shpirti i Shenjtë është i vetmi Mësues i vërtetë i së vërtetës hyjnore. Mendoni se sa shumë na do Perëndia! Ai e dha Birin e Tij të vdiste për ne dhe më pas dërgoi Shpirtin e Tij të Shenjtë të bëhej mësuesi dhe udhërrefyesi ynë.

11 — Privilegji i Lutjes

Perëndia na flet ne nëpërmjet natyrës, Biblës dhe influencës së Shpirtit të Tij. Ai gjithashtu na flet nëpërmjet mënyrës që Ai na udhëheq. Por për Atë nuk është e mjaftueshme që vetëm të na flasë. Nëse duam të kemi jetë dhe forcë shpirtërore duhet t'i shprehim dëshirat dhe dashurinë tonë Atij. Mendjet tona mund të drejtohen tek Ai. Ne mund të mendojmë për punët e Tij, mëshirën e Tij dhe bekimet e Tij. Të ndajmë mendimet tona dhe ndjenjat me Të, nuk është në kuptimin e plotë. Ne mund të

kemi diçka për t'i thënë Atij rreth
gëzimeve dhe trishtimeve tona të
jetës së përditshme. Lutje është t'ia
hapësh zemrën Perëndisë, ashtu si
një miku. Sigurisht nuk është e
nevojshme që ne t'i themi gjithçka
Perëndisë për veten tonë, sepse Ai
di gjithçka. Por ne lutemi të na
ndihmojë që ta njohim dhe ta
pranojmë Atë. Lutja nuk e sjell
Zotin këtu poshtë tek ne, por na çon
lart tek Ai. Kur Jezusi ishte në tokë,
Ai i mësoi dishepujt e Tij se si të
luteshin. Ai u tha atyre që t'i
paraqitnin nevojat e tyre të
përditshme përpara Zotit dhe t'i
hidhnin të gjitha shqetësimet mbi të

dhe Ai premtoi se lutjet e tyre do të dëgjoreshin. Ky premtim është i vlefshëm edhe për ne. Jezusi lutej shpesh, Ai e bëri veten e Tij si një nga ne kur ishte në tokë. Nevojat e Tij ishin të njëjta si tonat dhe Ai i kërkoi Atit të Tij për fuqi që të përmbushte detyrat e çdo dite. Ai e dinte se duhet të kishte ndihmën e Perëndisë që të përballonte punën e Tij. Ai është shembulli ynë në të gjitha gjërat, sepse Ai ishte “Një që u tundua ashtu si ne” (Hebrenjtë 4:15). Por Ai ishte pa mëkat dhe u largua prej së keqes. Ai mbarti dhembjen dhe torturën e tundimit. Edhe pse ishte hyjnor, Ai gjithashtu

ishite njerëzor dhe kishte nevojë të lutej, ashtu si ne. Ai kishte të drejtën t'i kërkonte Atit të Tij për gjërat që i nevojiteshin. Të ndante mendimet e Tij me Atin, i jepte ngushëllim dhe ngazëllim. Sa herë më tepër duhet që ne të dobëtit dhe mëkatarët të ndiejmë nevojën për t'u kthyer tek Zoti në lutje. Ati ynë qiellor pret të na japë bekimin e Tij të plotë. Ne mund të ndiemë në lutje dashurinë e Tij pa kufi. Çfarë çudie është që ne lutemi kaq pak?! Perëndia është gatshme të dëgjojë lutjen e sinqertë edhe të fëmijës më të përulur, po përsëri ne ndihemi pothuajse të frikësuar për t'i thënë atij nevojat

tona. Çfarë mund të mendojnë engjëjt e parajsës për të varfërit, njerëzit e pandihmë, të cilët tundohen prej mëkatit dhe përsëri nuk kërkojnë ndihmë? Zemra me dashuri të pafundme e Perëndisë është gati t'u japë atyre më tepër nga sa ata mund të kërkojnë ose mendojnë. E përsëri ata luten kaq pak dhe kanë besim kaq të vogël. Engjëjve u pëlqen të përulen përpara Perëndisë dhe u pëlqen të jenë afër Tij. Gëzimi i tyre më i madh është ta ndajnë kohën dhe mendimet me Të. Njerëzit në tokë kanë nevojë për ndihmën që vetëm Zotit mund t'ua japë. Por ende ata

duken se mund të jetojnë pa e
ndjerë Atë afër dhe pa dritën e
Shpirtit të Tij. Errësira e Satanait, të
ligut, është rreth atyre që nuk luten.
Armiku i udhëheq ata në mëkat,
sepse ata nuk takohen me
Perëndinë në lutje. Përse bijtë dhe
bijat e Perëndisë të bëhen të
ngadalshëm në lutje? Perëndia ka
një magazinë të madhe bekimesh
dhe lutja është çelësi në dorë të
besimit që e hap magazinën e
parajsës. Nëse nuk lutemi shpesh,
ne jemi në rrezikun e të rritemi të
papërgjegjshëm. Ne mund të
udhëhiqemi larg prej shtegut të
duhur, sepse Satanai është

gjithmonë në përpjekje e sipër për të bllokuar shtegun drejt Perëndisë. Ai nuk do që ne të marrim hirin dhe fuqinë nëpërmjet lutjes për t'i rezistuar të ligut. Ne mund të presim që Zoti t'u përgjigjet lutjeve tona, por duhet të plotësojmë disa kushte. Një nga kushtet e para është se ne duhet të ndiejmë nevojën për ndihmë prej Tij. Ai ka premtuar, “Sepse Unë do të derdh ujë mbi atë që ka etje dhe rrëke mbi tokën e thatë” (Isaia 44:3). Ata që janë të uritur dhe të etur për drejtësinë e Zotit, do të mbushen me të. Zemra duhet t'i nënshtohet influencës së Shpirtit ndryshe bekimet e Tij nuk

mund të merren. Ne kemi nevojë për ndihmën e Zotit. Ai e di këtë dhe dëshiron të na e japë këtë ndihmë, por ne duhet t'i kërkojmë Atij ndihmën. Ai thotë: “Lypni dhe do t'ju jepet” (Mateu 77). Pali shkroi se: “Sepse Ai nuk e kurseu Birin e Vet, por e dha për të gjithë ne! Oysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjërat bashkë me të?” (Romakëve 8:32) Perëndia nuk do të na dëgjojë, nëse ne nuk do të heqim dorë prej ndonjë mëkati që ne e dimë, por Ai i dëgjon gjithmonë lutjet e një personi, të cilit i vjen keq për mëkatin e tij. Kur të gjitha gabimet tona kthehen në të drejta, ne mund

të besojmë se Perëndia do t'i përgjigjet lutjeve tona. Mirësia prej vetes tonë nuk do ta bëjë Perëndinë që të na dojë, sepse është mirësia e Jezusit ajo që do të na shpëtojë. Është gjaku i Tij që do të na pastrojë. Përsëri ne kemi punë për të bërë që të plotësojmë kushtet për t'u pranuar. Gjithashtu ne kemi nevojë për besim kur lutemi. “Edhe pa besim është e pamundur t'i pëlqesh Atij, sepse Ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është dhe është shpërblyesi i atyre që e kërkojnë Atë” (Hebrenjtë 11:6). Jezusi u tha dishepujve të tij: “Të gjitha ato që ju

kërkoni duke lutur, besoni se do t'i merrni dhe ju do t'i merrni" (Marku 11:24).

Perëndia është besnik në mbajtjen e premtimeve të Tij të shumta. Mund të na ndodhë ndonjëherë që nuk i kemi marrë njëherësh bekimet, të cilat kemi kërkuar. Por ne duhet të besojmë akoma, se Zoti na dëgjon dhe do t'u përgjigjet lutjeve tona. Ne nuk mund ta shohim të ardhmen dhe ndonjëherë ne kërkojmë për gjëra që nuk do të ishin bekim për ne. Ati ynë qiellor u përgjigjet lutjeve tona me dashuri duke na dhënë atë çka është më e

mirë për ne. Ai na jep atë çka ne do të kërkonim, nëse ne mund të shihnim të gjitha gjërat ashtu siç janë në të vërtetë. Duhet të mbahemi fort në premtimet e Perëndisë edhe kur ndonjëherë na duket se lutjeve tona nuk u është kthyer përgjigjja. Pikërisht në kohën e duhur, ne do të marrim bekimin, për të cilin kemi më shumë nevojë. Por ne nuk mund të kërkojmë që lutjes tonë t'i kthehet përgjigje pikërisht, ashtu si dëshirojmë ne. Perëndia nuk bën gabime, Ai është kaq i mirë, sa nuk mund të na mbajë asgjë që mund të na bekojë dhe ndihmojë. Mos ki frikë t'i

besosh Atij edhe pse mund të mos ta shohësh menjëherë përgjigjen e lutjes. Besojini premtimit të Tij, “Lypni dhe do t’ju jepet” (Mateu 77). Nëse mendojmë për frikërat dhe dyshimet tona, ato do të rriten më shumë. Ne duhet të shkojmë tek Perëndia në besim duke u ndjerë në nevojë, ashtu si në të vërtetë jemi. Ne duhet t’i themi Atij me përrulje dhe plot besim atë që duam edhe pse Ai i di të gjitha gjërat. Ai sheh gjithçka që në krijim dhe e bën të jetojë. Ai mundet dhe do t’i dëgjojë lutjet tona dhe do të bëjë që drita të shkëlqejë në zemrat tona. Nepërmjet lutjes së sinqertë, ne

vihemi afër mendjes së Perëndisë.
Ne mund të mos kemi provë të
vërtetë, se Ai është afër, por
Shpëtimtari ynë qëndron mbi ne me
dashuri dhe simpati. Mund të mos
ta ndiejmë prekjen e Tij, por dora e
Tij është mbi ne me dashuri. Në
zemrat tona ne duhet të kemi
dashuri dhe falje, kur vijmë përpara
Perëndisë për t'i kërkuar mëshirë
dhe bekime. Ne lutemi, “Dhe na i
fal fajet tona, ashtu siç ua falim ne
fajtorëve tanë” (Mateu 6:12). Si
mund të lutemi ne kështu, nëse
kemi një shpirt mosfalës? Ne duhet
t'i falim të tjerët, nëse presim që
lutjeve tona t'u kthehet përgjigje. Ne

do të falemi, ashtu si ne falim.
Besnikëria në lutje është kushti i shpërblimit. Ne duhet të lutemi gjithmonë, nëse duam të rritemi në besim. Duhet të jemi “këmbëngulës në lutje” (Romakëve 12:12). Pali shkroi: “Ngulmoni në të lutur duke ndenjtur zgjuar në të me falenderim” (Kolosianëve 4:2). Pjetri u tha besimtarëve: “Jini, pra, të përkorë dhe rrini zgjuar për t’iu kushtuar lutjeve” (1 Pjetrit 47), ndërsa Pali u tha: “Mos u shqetësoni për asgjë, por në çdo gjë ia parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë me anë lutjesh dhe përgjërimesh me falënderim”

(Filipjanëve 4:6). Juda tha: “Por ju, shumë të dashur duke ndërtuar veten tuaj ... duke u lutur në Frymën e Shenjtë, ruhuni në dashurinë e Perëndisë” (Juda 1:20-21). Lutja e rregullt na jep një lidhje të pashkëputur me Perëndinë, kështu që jeta prej Tij të rrjedhë mbi ne. Dhe më pas, pastërtia dhe shenjtëria të rrjedhë anasjelltas tek Perëndia prej jetëve tona. Është e rëndësishme për ne të mos na pengojë asgjë që të lutemi. Ne duhet ta mbajmë të hapur shtegun midis nesh dhe Jezusit. Kurdo që të jetë e mundur, le të jemi atje ku njerëzit luten. Nëse vërtet duam një rrugë të

afërt më Perëndinë, ne do të jemi tek takimet e lutjeve. Ne do të jemi të etur për të marrë bekimet shpirtërore dhe do ta pozicionojmë veten tonë atje ku mund të marrim rrezet e drejtës prej Parajsës.

Familjet duhet të luten së bashku, por lutja personale është e rëndësishme. Lutja personale ndaj Zotit i mban gjallë jetët tona shpirtërore. Është e pamundur për një jetë të krishterë të jetë e shëndetshme pa lutje. Lutja familjare dhe publike nuk është e mjaftueshme. Një person duhet ta hapë zemrën kundrejt Perëndisë në një lutje të dëgjuar vetëm prej Tij.

Asnjë vesh tjetër nuk duhet t'i
dëgjojë këto dëshira sekrete. Ne
duhet të çlirohemi prej ndikimeve
të tjera, kur jemi vetëm me
Perëndinë. Mund të arrimë me
qetësi tek Ai dhe një influence e
ëmbël do të rrjedhë prej Atij që sheh
në fshehtësi. Ne marrim rreze prej
dritës Hyjnore për të na ndihmuar
në betejën kundër Satanait.
Perëndia është kulla jonë e besimit.
Ne duhet t'i drejtojmë zemrat tona
drejt Perëndisë, kur jemi në shtëpi e
ndërsa shkojmë të bëjmë punët tona
të përditshme. Kjo është mënyra në
të cilën Enoku eci me Perëndinë.
Lutjet e heshtura ngrihen drejt

Perëndisë, tymi aromatizuesve
erëmirë. Satanai nuk mund ta
mposhtë një person që mban lidhje
me Perëndinë në lutje. Në çdo kohë,
apo vend është e përshtatshme t'i
ofrojmë një lutje të heshtur
Perëndisë. Asgjë nuk na ndalon që
t'i drejtojmë zemrat tona në lutje.
Ne mund të lutemi në një rrugë plot
me njerëz dhe kur jemi duke u
përballur me vështirësitë e punës.
Ne mund të lutemi, ashtu siç bëri
profeti Jeremia. Ndërsa po
qëndronte përpara mbretit, Ai
kërkoi që Perëndia të udhëhiqte.
Çdo vend, në të cilin mund të jemi,
mund të jetë një vend për lutje. Ne

mund ta mbajmë zemrën tonë të hapur gjithë kohës duke ftuar Jezusin brënda si një të mik qiellor. Mund të ketë aq shumë djallëzi rreth nesh, sa që mund të na duket se ajri është helmuar. Por ne mund të marrim ajrin e pastër të parajsës. Duke i drejtuar zemrat tona tek Perëndia në lutje, ne e heqim mendjen nga mendime që janë të papastrat dhe jo të shenjta. Kur zemrat tona janë të hapura për të marrë bekimet nga Zoti, mendimet tona do të jenë rreth gjërave qiellore dhe do të ndihemi pranë Perëndisë gjithë kohën. Duhet ta kuptojmë më qartë, se përse Jezusi u kthye në

njeri dhe e kupton më mirë vlerën e jetës së përjetshme. Bukuria e shenjtërisë është për të mbushur zemrat e të gjithë të krishterëve. Ne duhet t'i kërkojmë Perëndisë që të na hapë sytë për ta parë më mirë këtë bukuri. Mendjet tona duhet të drejtohen tek Zoti, kështu që mund të thithim ajrin e parajsës. Ne duhet të rrimë kaq afër Perëndisë, sa që çdo gjë që mund të ndodhë, mendimet tona të jenë për Të. Ato do të drejtohen me aq lehtësi, sa dhe lulja kur kthehet drejt diellit. Ne mund t'ia drejtojmë dëshirat, gëzimet dhe trishtimet Zotit dhe mund të ndajmë me të frikërat dhe

mundimet. Ne nuk do ta lodhim Atë, sepse Ai është në gjendje të na numërojë fijet e flokut dhe Ai kujdeset për nevojat e fëmijëve të Tij. “Sepse Zoti është plot mëshirë e dhembshuri” (Jakobi 15:11). Zemra e dashur e Perëndisë preket nga trishtimet tona edhe kur ia themi ato Atij. Ne mund të hedhim mbi Të gjithçka që na shqetëson. Asgjë nuk është shumë e madhe për Të për ta mbajtur, sepse Ai mban botët dhe sundon mbi universin. Edhe gjëja më e vogël që na ndodh nuk i shpëton Atij pa e vënë re. Ai ka dijeni rreth çdo lloj mëkati në jetën tonë dhe nuk ka problem që Ai nuk

mund ta zgjidhë. Ai merr pjesë në
gëzimet dhe shqetësimet tona.
Perëndia dëgjon çdo lutje të singertë
dhe është gjithmonë gati për t'iu
përgjigjur. 'Ai shëron ata që e kanë
zemrën të thyer dhe lidh plagët e
tyre'' (Psalmi 147:3). Perëndia i njeh
njerëzit e Tij në mënyrë perfekte
dhe Ai trajton secilin prej nesh sikur
të mos kishte asnjë njeri tjetër, për të
cilin Ai dha Birin e Tij të dashur.
Jezusi tha: "Në atë ditë ju do të
kërkoni në emrin Tim dhe nuk po
them se unë do t'iu lutem Atit për ju,
Ati vet në fakt ju do" (Gjoni
16:26-27). "Unë ju kam zgjedhur
juve që çfarëdo gjë që t'iu kërkoni

Atit në emrin Tim, Ai t'ua japë”
(Gjoni 15:16). Jezusi na thotë të
lutemi në emrin e Tij, por të lutesh
në emër të Tij, do të thotë më tepër
se sa të thuash emrin e Tij në fillim
të lutjes dhe përsëri në fund. Do të
thotë të lutesh në mendjen dhe në
shpirtin e Jezusit. Do të thotë që ne i
besojme premtimit të Tij, varemi
prej hirit dhe bëjmë punën e Tij.
Perëndia nuk kërkon prej nesh që të
mos t'i kushtojmë vëmëndje vetes
dhe ta kalojmë të gjithë kohën duke
u lutur. Ne duhet të jetojmë, ashtu
siç Jezusi jetoi, pra duhet të
punojmë njësoj si dhe lutemi.
Dikush që nuk bën tjetër, veç se

lutet së shpejti, do të ndalojë së luturi ose lutjet e Tij, do të bëhen vetëm një zakon. Njerëzit që ndalojnë së ndihmuari të tjerët dhe bëjnë vetëm detyrën e tyre si të krishterë, kanë shumë pak gjëra për të cilat të luten. Kur ata nuk punojnë për Mësuesin, kush punoi për ta, ata nuk kanë asgjë për çfarë të luten. Lutjet e tyre janë vetëm për ta. Ata nuk luten për njerëz të tjerë, apo për forcë që të bëjnë punën e Perëndisë. Ne humbasim bekime, kur nuk takohemi bashkë për të inkurajuar dhe forcuar njeri - tjetrin. Pak nga pak fillojmë të harrojmë të vërtetat e fjalës së Perëndisë dhe ato

bëhen më pak të rëndësishme në mendjen tonë, shpirtrat tanë nuk preken prej frymës së Perëndisë dhe ne bëhemi më pak shpirtëror. Ne humbasim simpatinë për njeri-tjetrin, kur largohemi dhe e mbyllim veten tonë. Në këtë mënyrë ne nuk po bëjmë atë që Zoti planifikoi për ne. Të qenurit të shoqërueshëm, na bën që të pëlqehemi prej të tjerëve, gjithashtu na bën të rritemi dhe të bëhemi më të fortë në shërbim të Perëndisë. Ne duhet t'i flasim njeri - tjetrit për dashurinë e Perëndisë dhe për planin e shpëtimit. Kjo do të sjellë një jetë të re në zemrat tona dhe të

njeri - tjetrit. Në çdo ditë do të mësojmë më shumë rreth Atit tonë qiellor dhe do të marrim më tepër prej hirit të Tij. Do të dëshirojmë që gjithmonë të flasim për dashurinë e Tij dhe zemrat tona do të ngrohen dhe inkurajohen. Kur mendojmë për Krishtin dhe jo shumë për veten tonë, prezenca e Tij do të jetë më tepër rreth nesh. Ne duhet të ngazëllemi kur flasim për Zotin dhe ta lavdërojmë Atë. Nëse ne do të mendonim për të aq shpesh sa jemi bekuar, Ai do të ishte gjithmonë në mendimet tona. Ne flasim për punët dhe bizneset tona, sepse kjo na intereson, flasim për

miqtë tanë, sepse i duam ata. Ata janë pjesë e gëzimeve dhe e hidhërimeve tona. E përsëri ne kemi arsye akoma më të madhe të duam më shumë Perëndinë dhe më pas miqtë tanë tokësorë. Nëse Ai është i pari në mendimet tona, do të jetë më e lehtë për ne të flasim për mirësinë dhe fuqinë e Tij. Dhuratat e mëdha që Perëndia na jep nuk duhet të na i shtyjnë mendimet tona deri në atë pikë, sa të mos kemi kohë për Të. Ato duhet të vazhdojnë të na kujtojnë ne për Të dhe të na ndihmojnë ta duam atë më shumë. Le të shohim drejt Parajsës, ku lavdia e Zotit shkëlqen

prej fytyrës së Krishtit / 'Prandaj edhemundtë shpëtojë plotësisht ata që me anë të Tij t'i afrohen Perëndisë" (Hebrenjtë 7:25). Ne duhet ta lavdërojmë në tepër Perëndinë: "Për mirësinë e Tij dhe për mrekullitë e Tij në dobi të bijve të njerëzve!" (Psalmi 107:8) Lutjet tona nuk duhet të jenë vetëm të kërkojmë dhe të marrim atë çka kemi kërkuar. Ne nuk duhet të mendojmë gjithmonë për dëshirat dhe asnjëherë për bekimet. Ne nuk jemi mjaftueshëm falënderues, sepse ne po marrim gjithmonë bekimet e Perëndisë dhe përsëri falënderojmë shumë pak! Sa pak që

ne e lavdërojmë Atë për atë që Ai ka bërë për ne! Shumë kohë më parë Perëndia i tha popullit të Izraelit që të takoheshin bashkë në kohë të caktuara. Ai tha: ‘Aty përpara Zotit do të hani përpara Zotit, Perëndisë tuaj dhe do të gëzoheni, ju dhe familjet tuaja, për të gjitha ato që keni shtënë në dorë dhe për të cilat Zoti, Perëndia juaj do t’ju bekojë’ (Ligji i përtërirë 127). Kur ne bëjmë diçka për lavdinë e Zotit, duhet ta bëjmë të gëzuar me këngë lavdërimi dhe ngazëllim. Zoti ynë është një At i mirë dhe i mëshirshëm. Të punosh për Të, duhet të jetë një eksperiencë e lumtur. Gjithmonë duhet të jetë

një kënaqësi të adhurosh Perëndinë dhe të marrësh pjesë në punën e Tij. Perëndia na ka dhënë shpëtimin dhe Ai nuk do që ne të mendojmë për të si një padron i ashpër. Ai është miku ynë më i mirë dhe kur ne e adhurojmë Atë, Ai pret që të jetë me ne dhe të na bekojë.

Perëndia dëshiron që t'i mbushë zemrat tona me gëzim dhe dashuri.

Perëndia dëshiron që ne të ngushëllohemi në punën e Tij. Ai dëshiron që ne të gjejmë më tepër kënaqësi, se sa vështirësi në shërbesën ndaj Tij. Ai dëshiron që ne të kemi mendime të lumtura prej dashurisë së Tij dhe të kujdeset kur

ne ta adhurojmë Atë. Këto mendime duhet të sjellin gëzim në punën tonë të përditshme dhe të na japin hir për t'u bërë të ndershëm dhe besnik. Kryqi i Krishtit duhet të jetë qendra e jetëve tona. Ne duhet të mendojmë dhe flasim për atë që Ai bëri për ne dhe këto mendime duhet të na mbushim me gëzim. Ne duhet të mbajmë në mendje bekimet dhe dashurinë që marrim prej Perëndisë dhe duhet të jemi të gatshëm për t'i besuar Jezusit në gjithçka, sepse duart e Tij u gozhduan në kryq për ne. Adhurimi çon zemrën më afër parajsës. Zoti adhurohet me kengë

dhe muzikë në parajsë dhe kur ne e adhurojmë Perëndinë, ne e adhurojmë Atë njësoj siç bëjnë Engjëjt e Shenjtë. Ai thotë: “Ai që ofron flijime lëvdimi, më përlevdon” (Psalmi 50:23). Le të vijmë përpara Krijuesit tonë me gëzim të shenjtë. Le ta adhurojmë Atë me “Gëzim dhe hare, falëndrim dhe tinguj këngësh” (Isaia 51:3).

12 — Si të veprojmë me dysTiimin

Shumë njerëz tundohen prej dyshimit, se bibla është fjala e Perëndisë, sepse ata nuk e kuptojnë dhe nuk mund t'i shpjegojnë disa pjesë të biblës. Kjo është shpesh e vërtetë për ata që kanë qenë të krishterë vetëm për një kohë të shkurtër. Satanai përpiqet të lëkundë besimin e tyre në Bibël si mesazhi i Zotit për ne. Këta njerëz pyesin: “Si mund ta dalloj unë rrugën e drejtë? Nëse bibla është me të vërtetë fjala e Perëndisë, si mund të çlirohem prej dyshimit?” Perëndia na jep gjithmonë fakte dhe

arsye përpara se Ai të na kërkojë që të besojmë. Ne e dimë që Ai jeton, sepse Ai është Krijuesi. Ai e tregon karakterin e Tij me atë që Ai bën për ne. Ne e dimë se fjala e Tij është e vërtetë, sepse gjërat kanë ndodhur në mënyrën që Ai tha, se do të ndodhnin. E përsëri Perëndia nuk na e bën të pamundur që ne të dyshojmë. Besimi ynë duhet të qëndrojë në arsye të mira, jo në prova absolute. Ata që duan të dyshojnë, le të dyshojnë. Por njerëzit që vërtet duan të dinë të vërtetën, do të gjejnë arsye për të besuar. Ata mund të gjejnë prehje për besimin e tyre në Fjalën e Zotit.

Është e pamundur që intelekti ynë të kuptojë plotësisht karakterin, apo punët e Perëndisë. Edhe njeriu më i edukuar dhe më i zoti nuk mund ta kuptojë plotësisht këtë Oenie të Shenjtë. Ai do të jetë gjithmonë një mister. Jobi tha: “A mund ti të hulumtosh thellësitë e Perëndisë? A mund të depërtosh në përsosmësrinë e të Plotfuqishmit? Janë më të larta se qielli; çfarë mund të bësh? Janë më të thella se sheoli: Çfarë mund të dish?” (Jobi 11:7-8) Apostulli Pal shkroi: “O thellësi pasurie, urtësi dhe diturie të Perëndisë! Sa të pa hulumtueshme janë gjykimet e Tij dhe të

pashtershme janë udhët e Tij? Ashtu si thotë dhe shkrimi ‘Kush e njeh mendjen e Perëndisë?, kush është në gjëndje t'i japë Atij këshillë?’ (Romakëve 11:33) Edhe pse “Re dhe terr e mbështjellin, drejtësia dhe e drejta janë në themel të fronit të Tij” (Psalmi 97:2). Ndërsa shohim se si Perëndia kujdeset për ne dhe ne përpiqemi të kuptojmë se përse na ka udhëhequr në rrugën që ka dhënë, mund ta kuptojmë se Ai është një Perëndi i dashurisë, mëshirës dhe fuqisë. Ne mund të kuptojmë për sa i përket disa gjërave që Ai bën, aq sa është mirë për ne, të dimë dhe duhet t'i

besojmë duarve të Tij të dashura të na udhëheqin për të gjithë rrugën. Zemra e Tij plot me dashuri do të bëjë më të mirën për ne. Fjala e Perëndisë nuk mund të kuptohet plotësisht përveç Atij që e dha. Ne nuk mund ta kuptojmë plotësisht historinë e dhembshme se si erdhi mëkati në botë. Nuk jemi në gjendje ta kuptojmë se si Biri i Perëndisë u kthye në njeri dhe as se si jemi kthyer në të drejtë dhe se si do të ngrihemi nga të vdekurit. Por ne nuk duhet të dyshojmë në fjalën e Perëndisë, sepse nuk mund t'i kuptojmë disa gjëra, për të cilat Fjala flet. Në botën natyrore ka

shumë gjëra që ne nuk mund t'i shpjegojmë njerëzit më të ditur, nuk mund t'i kuptojnë plotësisht format më të vogla të jetës. Kudo ka çudira që ne nuk mund t'i kuptojmë, a duhet që ne të habitemi që gjejmë gjëra në botën shpirtërore dhe nuk mund t'i shpjegojmë? Mendjet tona janë shumë të dobëta dhe të ngushta për të arritur mendime kaq të larta. Perëndia na ka dhënë mjaft arsye për të besuar se shkrimet janë të frymëzuara. Apostulli Pjetër foli rreth letrave që Pali kishte shkruar. Ai tha: “Në to ka disa gjëra të vështira për t'u kuptuar, të cilat të paditurit dhe të paqëndrueshmit,

sikurse bëjnë me shkrimet e tjera, për përhumbljen e tyre” (2 Pjetrit 3:16). Pjesë nga shkrimet janë të vështira për t'u kuptuar, për shkak të këtyre shkrimeve, disa njerëz thonë se nuk e besojnë Biblën. Por pikërisht ato pjesët e vështira na tregojnë në të vërtetë se Bibla është prej Perëndisë. Ne nuk mund të kuptojmë gjithçka rreth Perëndisë në Bibël, sepse mendjet tona nuk janë aq të përsosura si e Perëndisë. Madhështia dhe mirësia e Tij nuk mund të kuptohen plotësisht prej mendjeve njerëzore. Madhështia më e lartë dhe misteri i Biblës duhet të na ndihmojnë të kemi besim në Të.

Bibla na sjell të vërteta që plotësojnë nevojat dha-dëshirat e çdo zemre. Kjo e vërtetë është dhënë në një mënyrë kaq të thjeshtë dhe interesante, sa që i habit dhe i kënaq mendjet më të mprehta. Përsëri ua bënë të qartë edhe njerëzve të përulur dhe të pashkolluar, se si ata mund të shpëtohen. Këto të vërteta të qëndrueshme dhe të thjeshta, gjithashtu prekin tema që janë shumë të vështira që ne t'i kuptojmë. Ne i pranojmë ato vetëm, sepse Zoti i ka thënë. Plani i Perëndisë prej të cilit jemi shpëtuar, Plani i shpëtimit është i qartë për ne në Bibël. Të gjithë ne mund të

shohim hapat që duhet të marrim drejt Perëndisë për pendimin. Na është treguar besimi që duhet të kemi në Zotin Jezus Krisht, nëse ne duam të shpëtohem. Ende nën këto të vërteta që kuptohen lehtësisht ka mistere që duan më tepër studim. Ne duhet të kërkojmë në shkrime për të gjetur përgjigjet. Kur ne me të vërtetë kërkojmë të vërtetën, shpërblehemi me besim për Perëndinë. Sa më tepër kërkojmë në bibël, aq më tepër sigurohemi se ajo është fjala e Zotit që jeton. Ne përulemi përpara Atij që na ka treguar këto të vërteta. E dimë se nuk mund t'i kuptojmë plotësisht të

gjitha të vërtetat e Biblës. Mendjet tona nuk mund t'i përballojnë të gjitha gjërat që kuptohen prej mendjes së Perëndisë. Intelekti ynë i dobët dhe human nuk mund ta kuptojë gjithnjë mënyrën që Zoti punon. Disa njerëz dyshojnë në fjalën e Perëndisë, sepse kuptimet nuk janë gjithnjë të qarta për ta. Ky është një rrezik i vërtetë edhe për ata njerëz që thonë se besojnë në Bibël. Apostulli thotë: “Kini kujdes, vëllezër, se mos ndonjë nga ju ka zemër të lig mosbesimi që të largohet nga Perëndia i gjallë” (Hebrenjtë 3:12). Është e drejtë të studiojmë nga afër mësimet e

Biblës. Është mirë të hetosh, “Edhe të thellat e Perëndisë” (1 Korintasve 2:10) ashtu siç është dhënë në shkrime. “Gjërat e fshehta i përkasin Zotit Perëndisë tonë, por gjërat e shfaqura janë për ne dhe për të gjithë bijtë tanë përgjithnjë” (Ligji Përtërirë 29:29). Satanai përpiqet të na shtrëmbërojë mendjet në mënyrë të gabuar. Kur disa njerëz studiojnë Biblën, ata ndiejnë se mund të jenë në gjëndje çdo gjë që thotë. Ata janë krenarë dhe nuk ndihen mirë kur hasin pjesë, të cilat nuk janë të qarta për ta. Kjo i bën që ata të përulen dhe të thonë se ata nuk e kuptojnë të gjithë fjalën e

Perëndisë. Atyre nuk u pritet deri atëhere, kur Zoti është gati t'u tregojë atyre të vërtetën. Ata ndiejnë se kuptueshmëria e tyre mund të mjaftojë. Atëhere, kur ata nuk i kuptojnë disa pjesë, thonë se shkrimet nuk janë prej Perëndisë. Shumë ide që njerëzit kanë dhe thonë se vijnë prej Biblës, nuk gjenden në të. Këto ide janë shumë të ndryshme nga mësimët e Biblës. Ato u shkaktojnë njerëzve të dyshojnë në fjalën e Perëndisë por ne nuk mund t'i hedhim fajin Biblës, por duhet t'ia vëmë fajin përdorimit të gabuar të Biblës. Ne nuk mund ta kuptojmë plotësisht

Perëndinë dhe punët e Tij. Nëse do të mundeshim, nuk do të kishte më të vërteta për t'u zbuluar. Nuk do të kishte më rritje të mëtejshme të zemrës dhe mendjes dhe Perëndia nuk do të ishte më i pari mbi të gjithë. Le ta falënderojmë Perëndinë që është shumë më i lartë se ne. Perëndia është e pafund. “Ku janë fshehur të gjitha thesaret e diturisë dhe të njohjes?” Janë në të (Kolosianëve 2:3). Në qiell njerëzit do të jenë gjithmonë duke kërkuar për të mësuar se sa e madhe është mirësia e Tij. Ata do të mësojnë përgjithmonë, se sa i urtë dhe i fuqishëm është Ai. Edhe në këtë jetë

Perëndia dëshiron t'ia zbulojë të vërtetën e fjalës njerëzve të Tij. Ka vetëm një mënyrë që ne mund të marrim këto të vërteta. Mund ta kuptojmë fjalën e Perëndisë, vetëm nëpërmjet dritës që vjen prej Shpirtit të Tij. “Asnjëri s'i njeh gjërat e Perëndisë, përveç Frymës së Perëndisë”, “Sepse fryma heton çdo gjë edhe të thellat e Perëndisë” (1 Korintasve 2:10-11). Premtimi i Shpëtimtarit ndaj ithtarëve të Tij ishte, “Por, kur të vijë Ai, Fryma e së vërtetës, Ai do t'ju prijë në çdo të vërtetë ... Ai do të më përlevdojë, sepse do të marrë prej meje dhe dhe do t'ua kumtojë” (Gjoni 16.13-14).

Perëndia dëshiron që ne të përdorim forcën tonë të arsyes. Studimi i Biblës do të na i forcojë këto fuqi dhe do të na hapë horizonin ashtu si asnjë studim tjetër mund ta bëjë. Përsëri ne duhet të jemi të kujdesshëm të mos e bëjmë arsyetimin primar, sepse mund të jetë po aq i dobët, sa dhe trupi dhe mendja njerëzore. Ne duhet të kemi besimin e thjeshtë të një fëmije, i cili është gati për të mësuar dhe të kërkojmë ndihmën e Frymës së Shenjtë për të pasur një kuptueshmëri më të qartë në të vërtetat e Biblës. Ne përulemi, kur e kuptojmë se sa e urtë është

Perëndia, madhështia dhe fuqia e Tij shkojnë përtej kuptueshmërisë tonë. Ne duhet ta hapim Fjalën e Tij njësoj sikur dalim përpara vetë Perëndisë. Në studimin e Biblës, arsyeja mund të shohë një fuqi më të madhe se veten. Zemra dhe shpirti duhet të përulen përpara Perëndisë që foli për Vetën e Tij si i fuqishmi “UNË JAM”. Shumë gjëra në fillim na duken të vështira për t'u kuptuar, por Perëndia na i bën ato të qarta, nëse ne i kërkojmë ndihmë Atij të na ndihmojë. Shpirti i Shenjtë do të na udhëheqë dhe ndihmojë të mos ta ndryshojmë kuptimin e Shkrimeve dhe mos t'i

keqkuptojmë ato. Ndonjëherë, kur njerëzit e lexojnë Biblën, nuk i ndihmon ata, madje dhe mund t'i dëmtojë ata. Dyshimet vijnë në mendje, kur Fjala e Zotit studiohet pa lutje. Mendimet tona duhet të përqëndrohen tek Perëndia, kur e hapim Biblën. Ne duhet të jemi gati për të ndjekur udhëzimet e tij, sepse pa ndihmën e Perëndisë mendja mund të na mjegullohet nga dyshimi. Më pas, studimi i Biblës të çon në mosbesim. Satanai i udhëheq mendimet, kur njerëzit nuk i kërkojnë Perëndisë ndihmë, ndërsa studiojnë Biblën. Ata mund të bëjnë gabime në të kuptuarin e

Shkrimeve, sado të edukuar mund të jenë. Nuk është e sigurt t'i besosh ato që ata thonë për domethënien e Fjalës, nëse nuk po i binden Perëndisë. Disa njerëz e lexojnë Biblën për t'u përpjekur të gjejnë gabime. Ata nuk ja kanë dhënë zemrat Perëndisë, pra ata mendojnë se gjejnë shumë arsye për të mos besuar. Dyshimi e bën të vështirë për ata që të kuptojnë të vërtetën që janë të qarta dhe të thjeshta. Në shumicën e rasteve shkak i vërtetë që sjell mosbesimin është dashuria për mëkatin. Kur ne jemi krenar dhe e duam mëkatin, nuk i mirëpresim mësimet e Fjalës së

Perëndisë. Nëse nuk jemi të gatshëm për t'iu bindur Fjalës së Perëndisë, jemi gati të dyshojmë. Duhet të kemi një dëshirë të sinqertë për të mësuar të vërtetën dhe të jemi të gatshëm për t'iu bindur. Nëse e studjojmë Biblën me dëshirë të plotë, ne do të gjejmë arsye të mira për të besuar, se është Fjala e Perëndisë dhe do të gjejmë të vërteta që do të na sjellin shpëtimin. Krishti tha: “Në qoftë se dikush do të bëjë vullnetin e Tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia, apo që Unë flas nga vetja ime” (Gjoni 7:17). Ne nuk duhet të kërkojmë të gjejmë gabime në

vërteta që ne nuk mund t'i
kuptojmë, por duhet të ecim në
dritën që kemi dhe më pas do të na
jepet një dritë akoma dhe më e
madhe. Prej hirit të Krishtit ne
duhet të kryejmë çdo detyrë që na
është bërë e qartë dhe më pas do të
jemi në gjendje për të kuptuar dhe
bërë ato gjëra që ne tani dyshojmë
dhe për të cilat kemi pyetje. Të
gjithë ne mund ta kuptojmë se Fjala
dhe premtimet e Perëndisë janë të
vërteta kur ne studiojmë Biblën për
vete dhe shohim, nëse Perëndia po i
mban premtimet. Zoti na thotë:
“Provojeni dhe shihni se sa i mirë
është Zoti” (Gjoni 16:24). Ai do t'i

mbajë premtimet e Tij, ato asnjëherë nuk kanë dështuar dhe nuk mund të dështojnë kurrë. Ndërsa vijmë afër Jezusit, ne ngazëllemi në dashurinë e Tij të mrekullueshme dhe dyshimi me errësirën, veniten në dritën e pranisë së Tij. Apostulli Pal thotë për Zotin: “Ai na nxorri nga pushteti i errësirës dhe na çoi në mbretërinë e Birit të Tij të dashur” (Kolosianëve 1:13). Kur e kemi pranuar shpëtimin, ne jemi të lumtur të themi, se “Perëndia është e vërtetë” (Gjoni 3:33). Tjetër mund të themi, “kërkova ndihmë dhe e gjeta te Jezusi. Gjithçka që doja m'u dha, uria e zemrës time m'u shua,

sepse Bibla më tregoi Jezus Krishtin. A e di pse unë besoj tek Jezusi? Sepse Ai është një Shpëtimtar hyjnor për mua. Përse unë besoj në Bibël? Sepse e kam kuptuar se është zëri i Perëndisë që i flet zemrës time.” Mund ta kuptojmë thellë në zemër, se Bibla është e vërtetë dhe Krishti është Biri i Perëndisë dhe mundemi gjithashtu ta kuptojmë, se nuk po krijojmë ide false dhe të kota. Pjetri u thotë vëllezërve të tij “të rriten në hirin dhe në njohjen e Zotit dhe të Shpëtimtarit tonë, Jezu Krisht” (2 Pjetrit 3:18). Ndërsa njerëzit e Perëndisë rriten në hir, ata do ta kuptojnë Fjalën e Tij

gjithmonë e më mirë. Ata do të shohin një dritë të re dhe bukuri në të vërtetat e shenjta. Drita dhe e vërteta i është dhënë kishës në të gjitha epokat dhe do të vazhdojnë të jepen deri në fund të kohës. “Shtegu i të drejtave është si drita e agimit që shkëlqen gjithnjë e më mirë, derisa të bëhet ditë e plotë” (Fjalët e Urta 4:18). Prej besimit ta mbajë shikimin drejt jetës në parajsë dhe të mbahemi fort pas premtimit të Perëndisë që të rritemi përjetë në intelekt. Në parajsë fuqitë tona do të bashkohen me fuqitë e Perëndisë dhe të jemi gjithmonë në kontakt me Atë prej të cilit vjen drita e së

vërtetës. Duhet të jemi falënderues, se të gjitha gjërat që tani nuk i kuptojmë, do të na shpjegohen dhe do të na bëhen të qarta. Tani mund të hasim vetëm plane të prishura dhe dështime, por më pas do të shohim planin e bukur dhe të përsosur të Perëndisë në jetët tona. “Tani në fakt, ne shohim si në pasqyrë, në mënyrë të errët, por atëherë do të shohim faqe më faqe; tashti njoh pjesërisht, kurse atëherë do të njoh thellë, ashtu sikurse njihem” (1 Korintasve 13:12).

13 — Ngazëllim në Jezusin

Bijtë e Perëndisë janë thirrur të përfaqsojnë Krishtin dhe të tregojnë mirësinë dhe mëshirën e Zotit.

Ashtu si Jezusi na e tregoi karakterin e vërtetë të Atit, ashtu edhe ne duhet t'ia tregojmë botës që nuk e njeh dashurinë e Tij. Jezusi iu lut Atit të Tij, “sikurse Ti më ke dërguar mua në botë, po ashtu i kam dërguar ata në botë.” “Unë jam në ta dhe Ti në mua,... që bota të njohë që Ti më ke dërguar” (Gjoni 17:18,23). Apostulli Pal i shkroi dishepujve të Jezusit: “Ju jeni letra jonë, ... e njohur dhe e lexuar nga të

gjithë njerëzit” (2 Korintasve 3:2). Të gjithë bijtë e Krishtit janë si letra për botën. Nëse jemi ithtarë të Krishtit, Ai na dërgon njësoj si një letër që dërgojmë familjeve tona. Ai na dërgon në fshatin dhe në rrugën ku banojmë. Jezusi, duke jetuar tek ne, dëshiron t'u flasë zemrave të atyre që nuk e njohin Atë. Ndoshta ata nuk e lexojnë Biblën, apo të dëgjojnë zërin që u flet atyre në faqet e saj. Ata nuk e shohin dashurinë e Perëndisë nëpërmjet punëve të Tij. Por nëse ne me të vërtetë përfaqësojmë Jezusin, njerëzit mund të drejtohen nëpërmjet nesh për të parë Atë. Ata

mund të kuptojnë diçka për mirësinë e Tij dhe ne fitojmë ta duam dhe t'i shërbejmë Atij. Të krishterët janë mbartësit e dritës përgjatë rrugës për në parajsë, ata duhet t'i japin botës dritën që shkëlqen mbi ta prej Krishtit. Jetët dhe karakterët e tyre do t'u tregojnë të tjerëve se si Krishti është dhe se çdo të thotë t'i shërbesh Atij. Kur ne përfaqësojmë Krishtin, u tregojmë të tjerëve se është një kënaqësi t'i shërbesh Atij dhe të krishterët e dinë se kjo është me gjithëmend e vërtetë. Te krishterët që ankohen dhe janë të pa kënaqur, i japin të tjerëve idenë e gabuar për

Perëndinë dhe jetën e krishterë. Ata i bëjnë njerëzit që të mendojnë, se Perëndia nuk do që t'i shohë fëmijët e Tij të lumtur. Kështu është shumë keq, sepse ata po thonë diçka të pavërtetë për Atin e tyre qiellor. Është kënaqësi për Satanain, kur ai mund t'i çojë fëmijët e Perëndisë drejt dyshimit dhe trishtimit. Ai gëzohet, ndërsa sheh kur tregojmë mosbesim ndaj Perëndisë. Ai do që ne të vëmë në dyshim dëshirën dhe fuqinë e Perëndisë për të na shpëtuar dhe i pëlqen të na shohë, kur ne ndiejmë sikur Perëndia na drejton në shkatërrim. Satanai do që ne, të na duket se Perëndia nuk

ndien keqardhje për ne, por ai nuk po thotë të vërtetën. Ai na e mbush mendjen me gënjeshtër për Perëndinë dhe përpiqet të na bëjë të mendojmë për keto ide të gabuara në vend që të mendojmë për mirësinë e Perëndisë. Ai dëshiron që ne të mos i besojmë Perëndisë dhe të ankohe mi për mënyrën se si Ai na udhëheq. Satanai përpiqet që ta bëjë jetën e krishterë të duket e errët dhe jo e lumtur. Ai do që ajo të duket e vështirë dhe e pakënaqshme dhe disa të krishterë nga mënyra se si veprojnë, mund t'i bëjnë njerëzit që të mendojnë se t'i shërbesh Perëndisë është e vështirë.

Kjo bën që të duket se ata bien dakort me Satanain. Shumë njerëz, duke ecur përgjatë shtegut të jetës, mendojnë dhe flasin për gabimet e tyre. Ata flasin për dështimet e tyre dhe zemrat u mbushen me trishtim. Një grua që ka vepruar kështu, më shkroi, kur unë isha në Europë. Ajo ishte shumë e trishtuar dhe më kërkoi disa fjalë shprehëse. Natën, pas leximit të letrës së saj, unë ëndërrova sikur isha në një kopsht. Dikush, i cili u duk si pronari i kopshtit, po më udhëhiqte përgjatë shtigjeve. Unë po mblidhja lulet duke u kënaqur me erën e tyre, pastaj kjo grua, e cila kishte ecur

krah për krah me mua, me thirri që të shihja gjëmbat e shëmtuar që ndodheshin në rrugën e saj.

Papritur, ajo filloi të qante, sepse nuk po ecte në shteg, apo të ndiqte udhëzime, por ajo po ecte midis gjëmbash. “Oh,” qau ajo, “sa keq që ky kopsht i bukur qena i mbushur me gjemba.” Më pas udhërrefuesi tha. “Lëri gjëmbat, se ato nuk do të bëjnë gjë tjetër, veçse do të plagosin. Mblidh trëndafilat, zambakët dhe karafilat.” Duhet të mendojmë për kohët e mira në jetë. A kemi pasur kohë të çmuar, kur zemrat tona janë mbushur me ngazëllimin dhe kur Shpirti i Zotit na ka folur? Kur

shohim pas në jetën tonë, a shohim momente të shumta gëzimi? A nuk janë premtimet e Perëndisë si lulet e ëmbla që rriten afër shtegut tonë? A mund të ta lejojmë bukurinë dhe ëmbëlsinë e tyre të na i mbushin zemrat me gëzim? Gjëmbat vetëm do të na gërvishtin dhe do të na trishtojnë. Nëse mbledhim gjëmba dhe ua japim të tjerëve, ne po largohemi nga mirësia e Perëndisë. Ne po i mbajmë njerëzit larg shtegut të jetës. Pra, nuk duhet që të kujtojmë vetëm gjërat e këqia që na kanë ndodhur në të shkuarën dhe nuk duhet të flasim gjithmonë për mëkatet dhe trishtimet, sepse së

shpejti do të ndihemi të pashpresë.
Një person i pashpresë, sheh vetëm
errësirë, ai po e largon dritën e
Perëndisë prej vetes duke hedhur
një hije përmes shtegut të të tjerëve.
Duhet ta falënderojmë Perëndinë
për pamjen e qartë që ka vënë
përpara syve tanë. Le të kujtojmë së
bashku premtimet e mrekullueshme
të Perëndisë që të mund të shohim
shpesh drejt tyre. Biri i Perëndisë e
la fronin e Atit të Tij dhe e mbuloi
natyrën e Tij hyjnore me mishin
njerëzor. Ai u kthye në njeri dhe
kështu të mund t'i shpëtonte
njerëzit prej fuqisë së Satanait. Biri i
Perëndisë e fitoi betejën mbi të ligun

për ne dhe hapi dyert e parajsës për të na treguar lavdinë e Tij. Le të studiojmë se si njerëzit u ngritën nga vorbulla e mëkatit dhe të flasim se si ata u sollën prapë afër Perëndisë. Imagjinojeni në mendjen tuaj, se si jemi veshur me rrobën e drejtësisë së Krishtit nëpërmjet besimit të Shpëtimtarit tonë. Ne jemi ngritur prej besimit në fronin e Tij. Perëndia do që të meditojmë rreth këtyre gjërave. Ne nuk e nderojmë Perëndinë dhe e dëshpërojmë Shpirtin e Tij të Shenjtë, kur dyshojmë në dashurinë dhe premtimet e Tij. Si do të ndihej një nënë, nëse fëmijët do të flisnin

gjithmonë kundër saj? Si do të ndihej ajo, nëse fëmijët do të vepronin sikur ajo të donte që ata të vuajnë? E gjithë puna e jetës së saj ka qenë vetëm për të siguruar të ardhura për ta. Do t'i thyhej zemra, nëse ata do të dyshonin në dashurinë e saj. Si do të ndiheshin prindërit, në qoftë se do të trajtoheshin kështu nga fëmijët e tyre? Ç'farë mund të mendojë Ati ynë qiellor për ne, nëse nuk do të besonim në dashurinë e Tij? Kjo dashuri e ka bërë Atë që të jepte Birin e Tij të vetëm, kështu që ne të mund të jetonim. Apostulli shkroi: “Sepse Ai që nuk e kurseu Birin e

Vet, por e dha për të gjithë ne, qysh nuk do të na dhurojë të gjitha gjërat bashkë me Të?” (Romakëve 8:32)

Prapë sa e sa njerëz largohen prej dashurisë së Perëndisë në mos me veprimet që bëjnë, por edhe me fjalët që thonë. Ata thonë: “Perëndia nuk po i thotë këto për mua. Ndoshta Ai do të tjerët, por jo mua.” Këto mendime janë të dëmshme, sepse për çdo fjalë dhe dyshim Satanai na fton në tundim. Dyshimet tona forcohen më tepër dhe ne i largojmë engjëjt e shenjtë, largohen prej nesh. Nuk duhet të flasim asnjë fjalë dyshimi, kur Satanai na tundon. Nëse zgjedhim

t'ia hapim derën Atij, mendjet tona do të mbushen plot me dyshime dhe pyetje. Të folurit në mënyrë dyshuese jo vetëm që na dëmton, por mbjell një farë që do të rritet dhe do të lëshojë fruta në jetët e të tjerëve. Mund të bëhet e pamundur për të ndaluar ndikimin e fjalëve tona. Vetë ne mund të kthehemi të largohemi prej kohës së dyshimit dhe prej ndikimit të Satanait. Por të tjerët që na kanë dëgjuar dhe na kanë besuar, mund të mos i harrojnë fjalët tona. Sa e rëndësishme është që të flasim vetëm ato gjëra që na japin fuqi shpirtërore dhe jetë! Engjëjt po

dëgjojnë se çfarë po i raportojmë botës rreth Mësuesit qiellor. Le të jenë mendimet dhe fjalët tona me Atë që qëndron përpara Atit të Tij. Kur takohemi me një shok, le të jetë lavdia e Zotit në buzët dhe në zemrat tona, kjo do t'i drejtojë mendimet e shokut tonë tek Jezusi. Çdokush has trishtime, vështirësi dhe tundime. Ne nuk duhet t'ia tregojmë shqetësimet tona njerëzve, por t'ia drejtojmë gjithçka në lutje Perëndisë dhe duhet ta bëjmë, se asnjëherë nuk duhet të themi fjalë dyshimi. Mund të bëjmë më tepër për t'i ndriçuar jetët e të tjerëve, fjalët tona të shpresës dhe gëzimi

ynë i shenjtë do t'i forcojë ata. Satanai po tundon shumë njerëz të guximshëm drejt gabimit. Ata pothuajse bien në betejën me veten dhe fuqitë e së keqes. Nuk duhet t'ua vështirësojmë punën njerëzve të këtillë. Ne mund t'i gëzojmë ata me fjalë shprese dhe të guximshme që do t'i ndihmojë ata përgjatë rrugës dhe kështu dita nëpërmjet Krishtit shkëlqen prej nesh. “Sepse asnjë nga ne nuk jeton vetëm për veten e tij” (Romakëve 14:7). Ne mund t'i ndihmojmë të tjerët me fjalët dhe veprimet tona pa e ditur. Ose mund t'u shkaktojmë njerëzve të humbasin shpresën dhe të

largohen prej Krishtit dhe të vërtetës. Shumë njerëz kanë ide të gabuar për jetën dhe karakterin e Krishtit dhe nuk mendojnë se Ai ishte miqësor dhe i gëzueshëm. Ata mendojnë se Ai ishte i ftohtë, i ashpër dhe pa gëzim. Shpëtimtari ynë, në të vërtetë, ishte njeriu i vuajtjeve. Ai e dinte se ç'ishte trishtimi, sepse Ai ia hapi zemrën e Tij vuajtjeve të të gjithë njerëzve. Jeta e Tij u errësua prej dhembjes dhe vuajtjes, por Shpirti i Tij nuk u thye asnjëherë. Fytyra e Tij mbante një pamje paqeje dhe gëzimi. Lumturia rridhte prej zemrës së Tij dhe kudo që Ai shkoi, solli prehje

dhe paqe, gëzim dhe mirësi.
Shpëtimtari ynë ishte thellësisht i mendueshëm, por asnjëherë i vrenjtur. Jetët e atyre që e ndjekin do të jenë si e Tija. Ndjekësit e Krishtit e dinë se kanë një punë të madhe për të bërë për Të. Ata nuk do të jenë të marrë, të ashpër dhe të zhurmshëm dhe nuk do të bejnë shaka të rëndomta. Besimi i Jezusit do t'u japë atyre një paqe që do të rrjedhë si një lum dhe paqja e Tij do të bëjë që drita e gëzimit të shkëlqejë. Do të na sjellë lumturi të vërtetë, gëzim dhe buzëqeshje. Krishti nuk erdhi që ta prisni, por erdhi të ndihmonte njerëzit. Kur

dashuria e Tij është në zemrat tona, ne do të ndjekim shembullin e Tij. Nëse ne mendojmë për veprimet e pakëndshme dhe të padrejta të të tjerëve, nuk do të jemi në gjëndje t'i duam ata ashtu si Krishti na do. Por nëse ne mendojmë për dashurinë e mrekullueshme të Krishtit për ne, e njëjta frymë do të rrjedhë mbi të tjerët. Ne duhet ta duam njeri-tjetrin edhe pse nuk mund t'i ndihmojmë t'i shohin gabimet e tyre. Ne duhet të jemi të përulur dhe të mos kemi shumë besim tek vetja. Nëse jemi të durueshëm me gabimet e të tjerëve, ne do të bëhemi më pak egoist dhe më shumë zemërmirë dhe bujar.

Davidi shkori: “Ki besim tek Zoti dhe bëj të mira; bano vendin dhe shto besnikërinë” (Psalmi 37:3). “Ki besim tek Zoti”. Çdo ditë ka preokupimet e veta dhe kur ne takojmë miqtë tanë, jemi gati të flasim për problemet tona. Ne flasim dhe shqetësohemi, sepse kemi frikë, se kohë të vështira do të vijnë. Dikush mund të mendojë, se Shpëtimtari ynë i dashur dhe i dhimbshur na pret të dëgjojë lutjet tona. Ne nuk i themi të tjerëve, se Ai është i gatshëm të na ndihmojë në kohë nevoje. Disa njerëz janë gjithmonë tëfrikësuar, se do të kenë problem kur çdo ditë dashuria e

Perëndisë është rreth tyre, por ata nuk i shohin bekimet e Tij. Mendjet e tyre janë mbushur me frikë për diçka të keqe që mund të vijë ose shqetësohen për një problem të vërtetë dhe të vogël që ata kanë. Shqetësimi i ndalon ata të shohin ata gjëra, për të cilat ata mund të jenë falënderues. Problemet duhet t'i bëjnë ata të kthehen tek Perëndia, e cili është ndihmuesi i tyre. E në vend të kësaj, ata lejojnë që situatat e vështira të ndajnë ata prej Tij. A duhet të dyshojmë tek Zoti? A duhet të mos i besojmë Atij? Jezusi është miku ynë, i gjithë qielli interesohet se çfarë na ndodh. Nuk

duhet t'i lejojmë shqetësimet tona të përditshme të na frikësojnë. Në qoftë se po, ne do të kemi gjithmonë diçka që do të na trishtojë.

Shqetësimi nuk na ndihmon që ne t'i zgjidhim problemet tona. Ne mund të shqetësohemi për punën tonë dhe e ardhmja na duket gjithmonë dhe më e errët. Kemi frikë, se do të humbasim atë çfarë kemi, por nuk duhet të heqim dorë prej shpresës. Ne nuk t'ia hedhim të gjitha shqetësimet Zotit dhe mund t'i kërkojmë Atij të na tregojë se si mund të kujdesemi për biznesin tone që të mos vuajmë humbjen. Më pas ne mund të bëjmë gjithçka

mundemi për të nxjerrë rezultate më të mira. Jezusi na e ka premtuar ndihmën e Tij, por Ai pret prej nesh atë që ne mundemi. Kur ne kemi bërë gjithçka që mundemi me ndihmën e Zotit mund t'i pranojmë rezultatet me gëzim. Zoti nuk do që njerëzit e Tij të rëndohen me detyra. Por Perëndia ynë nuk përfpiqet të na ç'orientojë, Ai nuk na thotë ne: “Mos ki frikë; nuk ka rreziqe në rrugën tënde.” Ai e di që ka probleme dhe rreziqe dhe na i bën të ditur ato. Perëndia nuk thotë se do t'i nxjerrë njerëzit e Tij jashtë kësaj bote të mëkatshme dhe të ligë, por Ai na drejton drejt një vendi të

padështueshëm dhe të sigurt. Lutja e Jezusit për dishepujt e Tij ishte: “Unë nuk kërkoj që Ti t'i heqësh nga bota por që t'i mbrosh nga i ligu” (Gjoni 17:15). Jezusi tha: “Në botë do të keni mundime, por merrni zemër, Unë e munda botën” (Gjoni 16:33). Në predikimin e Tij në mal, Krishti u mësoi dishepujve të Tij mësimet e çmuara rreth nevojës së tyre për të besuar në Zot. Këto mësimet ishin gjithashtu për të ndihmuar të gjithë fëmijët e Perëndisë dhe kanë arritur deri në kohën tonë për të na dhënë ndihmë dhe strehë. Shpëtimtari foli për zogjtë e ajrit. Ai tha, se zogjtë

këndojnë këngët e tyre të lavdërimit pa u shqetësuar për nevojat e tyre. “Vini re zogjtë e qiellit, ata nuk mbjellin, nuk korrin dhe nuk mbledhin në hambare; megjithatë Ati juaj qiellor i ushqen. A nuk vleni ju më tepër se ata?” (Mateu 6:26) Ati i madhërishëm i hap duart e Tij dhe jep mjaft për të gjitha nevojat e krijesave të Tij. Zogjtë e qiellit janë gjithmonë në mendimet e Tij, Ai nuk çon ushqim në sqepin e tyre, por u siguron të gjitha nevojat. Ata duhet të mbledhin drithin që Ai ka shpërndarë për ta dhe duhet të gjejnë ato ç'ka u duhen për të ndërtuar foletë e tyre dhe të

ushqejnë të vegjlit. Zogjtë këndojnë, ndërsa kërkajnë për ushqimin e tyre. Ata këndojnë, sepse “Ati në qiell kujdeset për ta” A kemi më tepër vlerë ne se sa zogjtë e ajrit që jemi në gjendje ta adhurojmë Perëndinë. A nuk do të kujdesej për ne Krijuesi ynë që na mban gjallë? Ai që na krijoi gjithashtu do të na japë gjithashtu që kemi nevojë nëse i besojmë Atij. Krishti foli për lulet e fushave. Ati qiellor i bëri lulet e bukura të tregojnë dashurinë e Tij për fëmijët e Tij tokësor. Krishti tha: “Shikoni si rriten lulet e egra!” Bukuria e thjeshtë e këtyre luleve të egra ishte më tërheqëse se sa rroba e

shkëlqyer e mbretit Solomon.
Rrobat më të bukura që njerëzit
mund të bëjnë, nuk mund të
krahasohen me hirin dhe bukurinë
shndritshme të luleve që Zoti krijoi.
Jezusi tha: “Tani, nëse Perëndia e
vesh kështu barin, që sot është dhe
nesër hidhet në furrë, vallë nuk do
t'iu veshë më tepër ju, njerëz
besimpak!” (Mateu 6:30) Zoti,
Artisti hyjnor i jep luleve të thjeshta
ngjyrat e tyre të shumta. Disa nga
këto lule jetojnë vetëm për një ditë
dhe përsëri Ai i bën ato të përsosura
dhe të bukura. Sa më tepër kujdes
do t'u kushtojë Ai njerëzve që i ka
krijuar në ngjashmëri me veten!

Krishti na i dha këto mësimë për të na treguar që të mos shqetësohemi, ne nuk duhet të dyshojmë apo ta humbim besimin. Perëndia do që bijtë dhe bijtë e Tij të jenë të lumtur dhe të kenë paqe. Ai do që ata të besojnë dhe të binden. Jezusi tha: “Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen Time: Unë po jua jap, por jo si e jep bota; zemra juaj mos u trondittë dhe mos u frikësoftë.” “Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë” (Gjoni 14:27; 15:11). Lumturia që fitohet prej të qenit egoist, së shpejti kalon. Kjo lumturi e lë personin të vetmuar dhe të

mbushur me trishtim. Por atje është i vërtetë, gëzim që zgjat në shërbim të Perëndisë. Të krishterët kanë një Udhërrëfyes për t'i drejtuar ata, ata nuk duhet të trishtohen për gjërat që kanë bërë. Atyre mund t'u mungojnë disa kënaqësi në këtë botë, por mund të lumturohen, ndërsa mendojnë për gëzimet që do të kenë në parajsë. Edhe në këtë botë të Krishterët kanë kënaqësinë dhe gëzimin që ata mund të ecin dhe të flasin në Krishtin. Ata mund të kenë dritën e dashurisë së Tij dhe sigurinë se e dine që Ai është me ta. Çdo hap në jetë mund t'i sjellë ata afër me Jezusin dhe të dine më

tepër për dashurinë e Tij. Çdo hap mund t'i sjellë ata më afër me shtëpinë e bekuar të paqes. Le ta mbajmë besimin tonë tek Perëndia dhe le të kemi një shpresë që është më fortë se kurrë. “Deri këtu Zoti na ka ndihmuar” (1 Samuelit 7:12), dhe Ai do të na ndihmojë deri në fund. Le të kujtojmë se çfarë ka bërë Perëndia për të na ngushëlluar dhe për të na shpëtuar prej Satanait armikut tone. Le t'i mbajmë të freskëta në mendjen tonë të gjithë butësinë dhe mëshirën që Zoti na ka treguar. Mendo për lotët që Ai na i ka fshirë dhe dhembjen që Ai na ka ndihmuar ta përballojmë. Ai i ka

larguar tutje frikërat dhe shqetësimet tona dhe na ka dhënë gjithçka që kemi nevojë. Këto bekime prej Perëndisë duhet të na bëjnë të fortë për të përballuar sprovat gjatë gjithë udhëtimit të jetës sonë. Ne nuk mund të mendojmë për sprovat që do të përballim përpara fundit të botës, por ne mund të shohim mbrapa, ashtu si mund të shohim para dhe mund të themi: “Deri këtu Zoti na ka ndihmuar”, “Dhe forca jote të vazhdojë sa janë ditët e tua” (Ligji I Përtërirë 33:25). Sprovat nuk do të jenë më të mëdha se sa forca që Perëndia do të na japë. Pra, le ta

marrim punën tonë, atje ku e gjejmë duke besuar se do të jemi mjaft të fortë për të pritur çfarëdo që të vijë. Një ditë dyert e parajsës do të lihen hapur për të pritur fëmijët e Zotit. Prej gojës së Mbretit të lavdisë do të derdhet një bekim si një melodi madhështore: “Ejani, të bekuar të Atit Tim, merrni në trashëgim mbretërinë që u bë gati për ju që nga krijimi i botës” (Mateu 25:34). Të shpëtuarit do të kenë mikpriten në shtëpinë që Jezusi po përgatit për ta. Në parajsë nuk do të ketë njerëz të dobët, miqtë e të shpëtuarve do të jenë njerëz që kanë mundur Satanain nëpërmjet hirit

Hyjnor dhe do të kenë krijuar karakter perfekt. Çdo dëshirë për të mëkatuar do të zhduket prej gjakut të Krishtit, i cili shkëlqen më tepër se dielli dhe për më tepër bukuria e Karakterit të Tij, gjithashtu do të shkëlqejë nëpërmjet tyre. Ata do të qëndrojnë pa asnjë faj përpara Zotit dhe do të kenë të njëjtat bekime me engjëjt. Një shtëpi e bukur dhe qiellore është gati për të shpëtuarit. “Ç’përfitim ka njeriu, nëse fiton gjithë botën dhe pastaj e humb shpirtin e vet” (Mateu 16:26). Dikush mund të jetë i varfër tani, por në dhuratën e jetës së përjetshme, Ai ka pasuri më të

madhe nga ç'mund të japë bota. Një person i shpëtuar prej Jezusit, i pastruar prej të gjithë mëkatit dhe që i shërben Perëndisë, ka më shumë vlerë se e gjithë bota. Ka më tepër gëzim në parajsë përpara Perëndisë për çdo person që shpëtohet. Ky gëzim i bën engjëjt e shenjtë të këndojnë këngë të shenjta fitoreje.